

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.336 • 1,80 €

28 • abril • 2005

«La virtut és el primer títol de noblesa;
jo no em fixo en el nom d'una persona,
sinó en els seus actes»
Jean-Baptiste Poquelin Molière

« Després del gran papa Joan Pau II, els senyors cardenals m'han escollit a mi, un simple i humil treballador de la vinya del Senyor. Em consola el fet que el Senyor sap treballar i fer les coses encara que sigui amb instruments insuficients, i sobretot m'acullo a les vostres oracions. En l'alegria del Senyor ressuscitat, confiats en la seva ajuda permanent, continuem endavant. El Senyor ens hi ajudarà i Maria, la seva santíssima mare, serà al nostre costat. Gràcies. »

Benet XVI

El nou Papa proposa com a programa la unitat de l'Església, dels cristians i de la humanitat

Aquest cop no s'ha fet realitat la dita que assegura que qui entra Papa al conclave en surt cardenal. Joseph Ratzinger, un dels cardenals que més sonava com a «papable», és el nou successor de Pere amb el nom de Benet XVI. Les seves primeres paraules com a Papa van ser d'agraïment al seu antecessor, Joan Pau II. Amb un somriure apareixia da-

vant dels milers de fidels congregats a la plaça de Sant Pere i agraïa al Senyor la confiança que dipositava en ell per guiar l'Església. En el seu primer missatge com a Bisbe de Roma, Benet XVI va revelar quin serà el programa del seu pontificat: la promoció de la unitat en l'Església catòlica, basada en la «comunió col·legial» entre els bisbes i el Papa;

de la unitat entre els cristians de diferents Esglésies i confessions, i de la família humana, per evitar el xoc de civilitzacions.

En aquest número us oferim, a més de les cròniques de la nostra correspondent a Roma, una entrevista a Mn. Josep M. Martí Bonet, historiador i director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, que ens

parla sobre el conclave i el nou Papa. Així mateix, recollim diferents reaccions davant de l'elecció de Benet XVI. Especialment destaca una entrevista a Ricard M. Carles, cardenal elector, i el testimoni dels arquebisbes Jaume Pujol i Lluís Martínez Sistach, i dels abats de Montserrat i Poblet.

Pàg. 2-9

Editorial

Ja tenim Papa

El 19 d'abril ha estat un dia històric per a l'Església Universal. Després de 26 anys de pontificat de Joan Pau II, el món veia sortir al balcó de la basílica de Sant Pere un nou rostre amb el solideu blanc, el papa Benet XVI. Era el candidat més destacat a les travesses de «papables», la qual cosa ha trencat amb la tradició que es deia en aquella frase popular: «Qui entra Papa surt cardenal.» També era, probablement, el més conegut de tots els cardenals i no tan sols perquè n'és el degà, sinó pel seu paper important en el pontificat de Joan Pau II al capdavant de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Del que no hi ha cap dubte és de la gran proximitat de qui era cardenal Ratzinger, amb el Pontífex anterior. Una relació d'estreta col·laboració, d'amistat i d'assessorament doctrinal continu per part d'un dels teòlegs més prestigiosos que ha donat la catolicitat. Aquesta circumstància ha provocat que els mitjans de comunicació parlin de «continuisme». És evident que cada persona és diferent, però el que està clar és que el col·legi cardenalici valora molt positivament el govern pastoral de Joan Pau II i no vol que en aquests moments l'Església pateixi una ruptura en la línia d'actuació pontifícia, tot i que el temps deixarà veure un carisma i un estil nous, perquè no hi ha mai dues personalitats iguals. No és el mateix venir d'Alemanya que de Polònia, o tampoc no és el mateix venir del món acadèmic i doctrinal, que de l'estrictament pastoral. Per últim, cal destacar que el Papa actual, tot i que és germànic, pràcticament està considerat com a italià, pels anys que fa que treballa a la cúria romana, una experiència amb la qual no comptava Joan Pau II.

És normal que ens costi acostumar-nos a un Pontífex nou, perquè el record i l'empremta del papa Wojtyła és molt fort, i ha marcat de forma decisiva la vida de l'Església durant molts anys, de la mateixa manera que ens costarà acostumar-nos a un Joseph Ratzinger que ja no és prefecte de la Congregació per

a la Doctrina de la Fe, sinó que és el nou Papa, perquè també són molts anys veient-lo al capdavant d'aquesta congregació romana. Aquest és un dels primers reptes del nou Pontífex i, a la vegada, de tots els creients: deixar enrere la imatge d'un home que fins ara era definit per molta gent com «el guardià de l'ortodòxia», per tenir una visió molt més àmplia i afectuosa: la de «pastor universal».

Uns quants mitjans de comunicació i uns quants sectors crítics amb l'actuació del cardenal Ratzinger han difós una imatge despectiva i allunyada de la realitat de l'actual Pontífex. L'han definit com un home dur, prepotent i sense sentiments, i li han posat l'apel·latiu de «panzer alemany». En l'àmbit ideològic se l'ha acusat de frenar el Concili Vaticà II i de ressuscitar el «Sant Ofici». Els que han tingut l'ocasió de conèixer-lo, en destaquen el caràcter afable i cordial i, sobretot, l'austeritat i la senzillesa, un home que anava d'un lloc a l'altre amb metro i autobús per la ciutat de Roma amb una sotana senzilla. Alguns dels bisbes catalans que van anar a Roma en la recent visita *ad limina* en destaquen l'estada a la Congregació per a la Doctrina de la Fe, on l'aleshores cardenal Ratzinger, lluny de la imatge falsa d'«inquisidor», els va acollir amb gran fraternitat, i es va entaular un diàleg obert, amè i profund. Pel que fa a la seva capacitat teològica, és poc seriós discutir-ne la talla, gran teòleg en el mateix Concili Vaticà II i en el postconcili, coneix perfectament fins a on volien arribar les decisions conciliars i fins a on no han d'arribar, tot i que n'hi ha molts que volen defensar una Església que trenqui radicalment amb la història i la tradició bimil·lenària.

El nom del nou Pontífex sí que ha sorprès algú. Però està en consonància amb el Papa que necessita l'Església del nostre temps, un Papa evangelitzador, sobretot a Europa, com va ser sant Benet, i un gran defensor de la pau al món, com va ser el seu antecessor Benet XV. Seguint la primera petició del nou Papa, puguem perquè així sigui.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Merche Ginés i Marta Rosado, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820.

a/e: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

a/e: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La virtut és el primer títol de noblesa; jo no em fixo en el nom d'una persona, sinó en els seus actes» (Jean-Baptiste Poquelin Molière. Comediògraf francès. 1622-1673)

En èpoques llunyanes, als emperadors, senyors feudals i grans dignataris, com se sol dir, «ningú no els gosava piular». Quantes vegades, dominats per la supèrbia feien i desfeien al seu gust o en el seu interès, sense aturar-se a pensar si el que feien era just o injust, virtuós o roï! Els seus títols de noblesa els dispensaven d'aquesta consideració. Una cosa: és ostentar un títol de noblesa, que no és criticable, i una altra, «actuar noblement». Per això va dir molt assenyadament el cèlebre dramaturg irlandès Isaac Bickerstaffe (1735-1812) que «la veritable mesura de la igualtat rau en l'esperit, i els qui pensen i actuen noblement són veritablement nobles». I molt abans que ell i que Molière, el poeta llatí

Juvenal, ja en una de les seves sàtires, deia que «l'única noblesa és la virtut». De tota manera, deixeu-me recordar aquelles paraules de Jesucrist, que pel que fa a això són lluminoses i orientatives: «Tot arbre bo dona bons fruits i tot arbre dolent dona fruits dolents.» I agafant per símbol l'arbre i els fruits, va dir també pel que fa a les persones: «Pels seus fruits els coneixereu» (Mt 7,20). A la pràctica, són les virtuts les que caracteritzen una persona, encara que no ostenti títols de noblesa ni sigui d'alt llinatge; «realment és noble, pertany a la noblesa més rica, que és la de l'esperit, la de l'Amor».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

El cardenal Ratzinger és el nou papa Benet XVI

■ Té 78 anys i serà el Pontífex número 265 de l'Església

CIUTAT DEL VATICÀ.— Eren les 18.43 del dimarts 19 d'abril, dia de Sant Lleó IX (Papa alemany), quan es va saber qui durà el timó de

l'Església catòlica a partir d'ara: serà el cardenal, també alemany, Joseph Ratzinger, escollit com a successor de Pere amb el nom de Benet XVI. L'elecció

de l'arquitecte teològic de Joan Pau II marca una línia de continuïtat relativa i evidencia com a inconsistents les possibilitats d'un Papa no europeu.

A la plaça de Sant Pere les reaccions van ser múltiples, la majoria d'alegria continguda, sense eufòries però amb visible satisfacció. «És un dels nostres, ho farà bé», o «sembla simpàtic» van ser les primeres paraules positives que vaig sentir al meu voltant. Els més atònits comentaven que «sens dubte és un teòleg brillant, però ens esperàvem un altre tipus de Papa». Els meus companys a la sala de premsa del Vaticà van cridar espontàniament un «nooooo...!» en saber la notícia, perquè la majoria s'esperaven un Papa italià o un de llatinoamericà.

La il·lusió per un Papa nou i desconegut no s'ha acomplert, ja que el Col·legi Cardenalici ha decidit apostar per un candidat solvent i capaç, conegut i sòlid. La brevetat del conclave confirma la tònica general entre els prínceps de l'Església: hi ha acord per seguir amb la línia traçada per Joan Pau II, i qui ho pot fer millor és Joseph Ratzinger. Benet XVI compleix totes les expectatives i ja ha anunciat en la primera homilia el que serà el seu programa: unitat, dins l'Església i amb els altres cristians.

Quan es va obrir el conclave, 36 hores abans que Joseph Ratzinger fos escollit, ja es parlava amb insistència de la seva candidatura, i es donava per fet que si el conclave era breu, sortia escollit Ratzinger. Així va ser: al quart escrutini, i amb més vots dels necessaris —no se sabrà oficialment però alguns cardenals han filtrat la dada— el nou Papa tenia nom i cognoms, potser els més coneguts de tots els 115 electors.

Les dues *fumates* negres anteriors pre-sagiaven un conclave llarg. Han fallat moltes previsions: que si seria un Papa desconegut, que si el conclave seria llarg, que si Ratzinger segur que no sortiria... de fet va entrar Papa i va sortir Papa en un dels processos més breus de la història recent.

La *fumata* blanca va ser a les 18.02,

seguida del repic de campanes i de crits, mòbils que sonaven, càmeres de televisió que semblaven embogits corrents per agafar un bon lloc a la plaça. Els polonesos, molt contents, van veure de seguida en el papa Ratzinger la continuïtat del seu estimat Joan Pau II. El cardenal encarregat

Uns minuts després els cardenals van omplir els balcons laterals de Sant Pere, de lluny semblaven geranis o ciclàmens de color porpra. Radiant, visiblement content i superant aquella timidesa que, certament, el caracteritza, va voler començar a parlar però els aplaudiments li ho impediën. El seu

vint d'instruments insuficients per complir la seva obra», va dir— i mesurada, sense concessions a Roma —no va fer referència a Roma com l'aleshores Karol Wojtyła. Unes pancartes que ell potser no veia li deien: «No tinguïs por» o «Els joves estan amb tu».

Primera aparició pública de Benet XVI.

d'anunciar al món el nom del nou Papa va ser Jorge Arturo Medina Estévez, que a part de la fórmula llatina habitual va incloure una salutació als presents en diferents llengües, també en castellà. A les 18.43 es van obrir les finestres de la balconada i ja quan va dir «*Annuntio vobis gaudium magnum: Habemus Papam! Eminentiissimum ac reverendissimum dominum, dominum Joseph*», no li va caldre seguir perquè era clar que es tractava de Ratzinger.

petit discurs va ser clar, d'agraïment al «gran papa Joan Pau II». Una mica més tard, una banda de carrabiners van començar a omplir de música una plaça que ja toma a tenir Papa, un altre cop un de no italià.

Textualment les seves paraules van ser: «Benvolguts germans i germanes: després del gran papa Joan Pau II, els cardenals m'han triat, a mi, un senzill i humil obrer de la vinya del Senyor. Em consola el fet que el Senyor sap treballar i actuar fins i tot amb eines insuficients i, sobretot, confio en les vostres oracions. En l'alegria del Senyor ressuscitat, confiats en la seva ajuda permanent, anem endavant. El Senyor ens ajudarà i Maria, la seva mare santíssima, estarà al nostre costat. Gràcies.»

Humilitat

Certament el nou Papa no improvisa, i el seu primer missatge al món i posterior benedicció *Urbi et orbi* van ser ben articulats: «Sóc un humil treballador de la vinya del Senyor.» Una declaració de principis molt modesta —«el Senyor se serveix so-

Ja al vespré, quan el nou Papa i els cardenals sopaven a la Domus Sancta Martae (van menjar gelat i van beure vi escumós), aquests joves encara eren a la plaça esperant el seu Papa. Potser hauran d'acostumar-se a un nou estil de papat, perquè no és massa probable que el papa Benet XVI faci sortides fora de guió al vespre per saludar els joves. Res no està escrit i el nou Pontífex pot donar i segurament oferirà moltes sorpreses al món, però probablement seran d'un altre tipus.

El nom de Benet XVI és tota una garantia de les seves intencions. D'una banda, remet a sant Benet de Núrsia, pare de monjos i del monaquisme occidental. Sant Benet va oferir una manera d'exercir l'autoritat molt particular, que no té res a veure amb el centralisme romà. El sentit de la comunitat, de la humilitat, de l'autoritat i de la hospitalitat estan concentrats en aquest nom, que és un bon senyal. És també una evocació directa a Benet XV, el Papa de la Primera Guerra Mundial, artífex de la pau i de la promoció de la unitat entre els cristians. Triant el nom de Benet també deixa constància que tot i seguir la petjada de Joan Pau II, ell no serà un «Joan Pau III», perquè té una identitat diferent.

Miriam Díez i Bosch

Amb els joves a Colònia

El primer viatge internacional de Benet XVI podria tenir lloc al seu país amb motiu de les Jornades Mundials de la Joventut, que se celebraran el proper mes d'agost a Colònia. Era l'únic viatge que havia quedat pendent a l'agenda del papa Joan Pau II, el qual havia convocat aquesta trobada mundial després de les Jornades de Toronto, el juliol del 2002. A l'agenda de Joan Pau II el viatge a Colònia havia de tenir lloc entre el 18 i el 21 d'agost. Segons ha revelat el cardenal Joachim Meisner, arquebisbe de Colònia, tan bon punt va ser escollit Papa, a la mateixa Capella Sixtina, Benet XVI li va confirmar la intenció de participar a les Jornades. És, per tant, una de les primeríssimes decisions del seu pontificat. (Zenit)

ESPECIAL BENET XVI

Benet XVI desglossa el seu programa

■ El seu pontificat marca, en certa manera, la continuïtat del de Joan Pau II

CIUTAT DEL VATICÀ.—«Gràcies i pau en abundància per a vosaltres.» Amb aquestes paraules va iniciar la primera homilia el papa Benet XVI, en un llatí que només ell domina, durant la primera Eucaristia a la Capella Sixtina ja com a nou Pontífex. Una homilia en què els tres eixos van ser el Concili Vaticà II, l'ecumenisme i l'Eucaristia, amb un record per als joves i per a la col·legialitat.

Després de constatar immediatament el sentiment d'inadequació i «torbament» humà, va reconèixer una «gran gratitud a Déu» i de seguida va parlar de Joan Pau II, dient que «em sembla sentir la seva mà forta estrenyent la meua, em sembla veure els seus ulls somrients i escoltar les seves paraules dirigides en aquest moment particularment a mi: "No tinguis por!"». El papa Benet XVI va definir la mort de Joan Pau II i els dies següents com «un temps extraordinari de gràcia» i va confessar que «el gran dolor i el sentit de buidor s'han temperat amb l'acció de Crist ressuscitat que s'ha manifestat amb onades corals de fe i d'amor».

«Podem dir-ho: els funerals de Joan Pau II han estat una experiència veritablement extraordinària en què s'ha percebut d'alguna forma la potència de Déu que vol —a través de la seva Església— formar amb tots els pobles una gran família.» El Papa va dir exclamant: «Tu ets Crist», «Tu ets Pere», revivint l'escena de l'Evangeli i, per primera vegada, es va autoproclamar com el que és: «Jo, successor de Pere», reconeixent que «si és enorme el pes de la responsabilitat que cau sobre les meves pobres espatlles, és certament desmesurada la potència divina sobre l'Església». El nou Papa va dir que «el Senyor m'ha volgut pedra en què tots puguin recolzar-se amb seguretat» i va demanar forces per ser un «valent i fidel» pastor del ramat.

El papa Benet XVI va demanar «a tots

els germans en l'episcopat» que estiguin al seu costat amb oració «i amb el consell» perquè pugui ser veritablement *servus servorum Dei*. El Papa va demanar explícitament la «comunió col·legial» que està al servei de l'Església i de la unitat de la fe. «Vull prosseguir per aquest camí preocupat únicament per proclamar al món vèncer la presència viva de Crist.» El nou Papa acull el testimoni de Joan Pau II que

«deixa una Església més valenta, més lliure, més jove, que mira amb serenitat el passat i no té por del futur».

El Concili Vaticà II subsisteix en tota la primera homilia del Papa, que va reafirmar «amb força» la voluntat de prosseguir en el compromís de realització del Concili Vaticà II. «Amb el pas dels anys els documents conciliars no han perdut actualitat, al contrari, els seus ensenyaments es reve-

len particularment pertinents en relació amb les noves instàncies de l'Església i de la societat actual globalitzada.»

L'Eucaristia «cor de la vida cristiana» també va ser citada de manera especial pel Papa, que anima els fidels a celebrar amb especial solemnitat la festa del Corpus Christi al juny. «Demano a tothom que intensifiqui en els propers mesos l'amor i la devoció a Jesús Eucaristia i que expressi amb valentia i claredat la fe en l'esperança real del Senyor, sobretot mitjançant la solemnitat i la dignitat de les celebracions.»

De l'Eucaristia va passar al nucli de l'homilia i al centre del seu programa: l'ecumenisme, que va definir com una «prioritat» i una «ambició i un deure», dient que es compromet en la mesura del possible a incentivar trobades i contactes amb «diverses Esglésies i comunitats eclesials». Aquesta declaració d'intencions, «que vol més que gestos», ha estat acollida molt favorablement en ambients ecumènics. El nou Papa, que és teòleg, no podia oblidar que «el diàleg teològic és necessari» i que «és indispensable aprofundir en les motivacions històriques de decisions preses en el passat». Amb tot, el que és més urgent és «aquella purificació de la memòria tantes vegades evocada per Joan Pau II».

«No estalviaré esforços i sacrifici per prosseguir —un verb utilitzat diverses vegades en l'homilia— el prometedor diàleg iniciat pels meus venerats predecessors amb les diferents civilitzacions.» La seva idea és que de la «comprensió recíproca» neixin les condicions per a un futur millor per a tots.

El nou Papa va parlar als joves, «interlocutors privilegiats del papa Joan Pau II» i els va adreçar «la meua afectuosa abraçada en espera —si Déu vol— de trobar-los a Colònia». El Papa va acabar, com feia Joan Pau II, invocant «la materna intercessió de Maria Santíssima» i va posar en les seves mans «el present i futur de la meua persona i de l'Església».

Miriam Díez i Bosch

Acollida del nou Papa

El primer dia com a Papa ja va sortir del Vaticà per anar a visitar el seu antic apartament, just davant d'on ara viurà. «Estic veritablement emocionat», va dir mentre acaronyava uns nens i nenes que el van voler saludar. Revestit de blanc i amb tota tranquil·litat va passejar pel carrer Borgo Angelico i va conversar un moment amb els periodistes, a qui ja va dir que rebria abans de la missa de coronació —que ja no té aquest nom però encara se la coneix com a tal. Els oficials de la Congregació per a la Doctrina de la Fe van rebre la visita del seu exprefecte i ara Papa, que va conversar amb molta naturalitat amb ells.

El nou Papa, auster i humil, abstemi —només beu llimonada i no tasta el vi— ha estat des del 1981 el custodi de la fe i de la tradició. Pel seu despatx, que ara ja no ocuparà més, han passat la majoria de bisbes de tot el món. Coneix les línies de les diferents teologies que es couen pel planeta, i té una idea molt clara de cap a on ha d'anar l'Església: cap a Jesucrist. És per això que quan li pregunten pels seus sants preferits no fa cap llista i diu que

ell resa a Jesucrist, i que com a màxim s'inspira en sant Agustí.

La gran majoria de diaris italians han rebut el nou Papa amb respecte i esperança. *Il Messaggero* de Roma obria l'edició local dient que «Roma abraça el seu bisbe» i la nacional amb «Un Papa fort», i *L'Unità* —comunista— escrivia que «Roma dona la benvinguda al Papa alemany». *La Repubblica* parlava de «L'Església de Ratzinger» i *Il Corriere della Sera* titulava «És Ratzinger el papa Benet XVI». Més crític era *Il Manifesto*, amb un titular provocatiu: «Pastor alemany.» La cautela d'alguns sectors no va tan dirigida a la persona del nou Papa com a la fama de teòleg de ferro que ha adquirit en la tasca no sempre agradable de prefecte per a la Doctrina de la Fe. Els cardenals nord-americans que han participat en l'elecció van oferir una roda de premsa en què van alertar contra els «judicis fàcils i precipitats» d'un home que és «una personalitat exquisida» i un «regal per a l'Església que necessitava una persona com ell».

Qui és el nou Pontífex?

■ Joan Pau II el va designar prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe

El fins ara degà del Col·legi de Cardenals, i fins a la mort de Joan Pau II prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va néixer a Marktl am Inn, diòcesi de Passau, a Baviera, Alemanya, el 16 d'abril del 1927. El seu pare era un comissari de gendarmaria que provenia d'una família de pagesos. En els darrers mesos de la Segona Guerra Mundial, Joseph va ser cridat a files als serveis auxiliars antiaeris. Acabada la contesa, va estudiar a l'Escola Superior de Filosofia a Freising i a la Universitat de Munic, per la qual va obtenir el doctorat en Teologia. Ordenat prevere el 29 de juny del 1951, va continuar els estudis i més tard va començar a exercir la docència al seminari de Freising (1957).

Va ser professor de Teologia a les universitats de Bonn (1959-1963), Münster (1963-1966) i Tübingen (1966-1969), i de Dogmàtica i Història del Dogma a la Universitat de Ratisbona, en què del 1969 al 1977 va ser-ne vicerector. Amb anterioritat, del 1962 al 1965, va intervenir com a consultor de l'arquebisbe de Colònia al Concili Vaticà II i va constituir, juntament amb altres teòlegs, a Münster, el centre més prestigiós de Teologia d'Alemanya. Membre de la Comissió Teològica Internacional, el 24 de març del 1977 va ser designat per Pau VI arquebisbe de Munic i Freising. El 27 de juny del 1977 va ser creat cardenal pel mateix Pontífex.

El 1981 va ser designat per Joan Pau II prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, president de la Pontifícia Comissió Bíblica i de la Comissió Teolò-

A l'esquerra, el petit Joseph amb la seva família.

gica Internacional. Col·laborador proper de Joan Pau II, ha representat el Summe Pontífex en nombroses ocasions. El novembre del 2002 el Sant Pare va aprovar la seva elecció com a degà del Col·legi Cardenalici.

Des del 1992 forma part, com a membre associat, de l'Acadèmia de les Ciències Socials i Polítiques de París, i és doctor *honoris causa* de nombroses universitats; entre d'altres, de la Universitat Catòlica de Lima i de la Facultat de Teologia Pontifícia i Civil de Lima, de la Universitat de Navarra i de la Facultat de Teologia

de la Universitat de Wroclaw.

Joseph Ratzinger ha escrit nombrosos articles i llibres, molts d'ells han estat traduïts a nombrosos idiomes. De les seves obres es pot destacar el *best-seller* mundial, *Informe sobre la fe*. Com a prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, el seu servei més destacat va ser contribuir a la redacció del Catecisme de l'Església catòlica, del qual ara estava preparant una edició breu per encàrrec del Papa. Ha escrit una breu autobiografia que porta per títol: *Mi vida. Recuerdos (1927-1977)*. (Zenit)

- Neix el 16 d'abril del 1927
- Ordenat prevere el 29 de juny del 1951
- Professor de Teologia a les universitats de Bonn (1959-1963), de Münster (1963-1966) i de Tübingen (1966-1969).
- Vicerector de la Universitat de Ratisbona del 1969 al 1977
- Designat arquebisbe de Munic i de Freising el 24 de març del 1977
- Creat cardenal el 27 de juny del 1977
- Escollit prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe el 1981
- Des del 1992 forma part de l'Acadèmia de les Ciències Socials i Polítiques de París
- Escollit degà del Col·legi Cardenalici el 2002

Benet XVI, sorpresa

Els pronòstics l'incloïen en la llista dels papables massa sovint. Per això mateix, fidels a l'adagi, si hi entrava com a Papa, en sortiria segurament com a cardenal. Però l'Esperit Sant té els seus mètodes. No se subjecta a principis rutinaris, ni s'acomoda a expectatives més o menys frívols. I Joseph Ratzinger, l'home de confiança del desaparegut Joan Pau II, de 78 anys, és avui Benet XVI, 265è successor de sant Pere al capdavant de l'Església, i escollit amb sorprenent facilitat per un dels consistoris més nombrosos de la història.

Una primera lliçó, que salta a la vista de qui observa tots els esdeveniments amb els ulls de la fe: no ens trobem davant de fets purament humans. Per més que siguin homes els que es reuneixin, i votin, i tinguin les seves preferències o els seus rebuigs, tenen entre mans un afer que no és un negoci humà, per complex que sigui, o per estimulador o decebedor que ens sembli. Ratzinger, el cardenal Joseph Ratzinger, és el nou Papa que ens ha deparat l'Esperit per representar Crist en el començament d'aquest nou mil·lenni.

Però hi ha molt més. Perquè els homes no som titelles d'un Déu que s'entreté a manipular-nos a la seva conveniència, o que ens oblida i abandona en les nostres vel·leïtats particulars. Joseph Ratzinger, Benet XVI, és un home de fidelitats fèrries: d'intel·ligència clarivient i de voluntat diàfana de servei. Sap el que portarà entre mans perquè ha estat molts anys al costat de Joan Pau II. Coneix el cor de l'home perquè és

El nou Papa va ser l'home de confiança de Joan Pau II.

sensible com a bon bavarès, amic de la llum i de l'amistat. I té en ment, com en un immens i inabastable arxiu, tot el que constitueix la fidelitat a la creença.

La seva elecció no ha agradat, i ho han dit sense reserves, als qui voldrien una Església que acceptés totes les hipòtesis —sobretot les seves— i concedís tots

els marges, que poden donar-se en una institució en què es juga el destí de la relació amb Déu. Li podran posar qualificatius que l'acusin de conservador, de poruc, els qui no s'hi juguen res i assumeixen en unes quartilles les opcions més agosarades en nom d'una progressia, que moltes vegades és ignorància, d'altres vanitat, gairebé sempre frívola reflexió que anomenen teològica.

Però tenim la sort que Benet XVI és ferm en els convenciments, i li dona a la fe el valor que té. La seva creença és el fruit d'una il·luminació, i de moltes hores de reflexió i d'estudi. Coneix les històries dels homes, i sap el que s'hi juga. Per això ens sentim confortats amb aquesta elecció, perquè «sabem que sap». Sabem que sap quina és la seva missió, perquè ha viscut molts anys als límits del poder, i perquè la seva experiència va unida al convenciment pregon d'una missió que només pot haver-hi encomanat l'Esperit, fins i tot quan en certs moments haguem d'acceptar el que no entenem, o

haguem de viure el que és un repte en un món que no compta amb Déu. I com a cristians tenim el convenciment ferm que seguint Benet XVI, som fidels al Senyor que un dia ens va cridar a ser membres de la seva Església.

Cristóbal Sàrrias

ESPECIAL BENET XVI

«A aquest Papa se li demanarà molt, però l'Esperit Sant també l'ajudarà molt»

■ Mn. Josep M. Martí Bonet és historiador i director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona

—Què passa pel cap d'un cardenal durant un conclave?

—Si em poso a la seva pell, crec que el primer que busca és un candidat que sigui sant. Hi ha hagut 78 papes sants, la qual cosa posa de manifest que és el col·lectiu que reuneix més sants. Es veu que això d'estar tan vinculats a l'Esperit Sant repercuteix en la santedat... Segur que el Papa farà tot el possible per ser un autèntic sant. Aquesta és la pretensió dels cardenals i del mateix Papa. A part de ser sant, un Papa ha de ser un bon governant. L'Església és immensament difícil de governar i el Papa ha de tenir una sèrie de qualitats. En la història hi ha hagut Papes que són als altars, com sant Celestí que, al final, es va veure obligat a dimitir. Tenia un problema de memòria, no recordava les coses. És un sant que va ser Papa i que va dimitir perquè es va adonar que no podia governar l'Església.

—És l'únic Papa que ha dimitit?

—No, Almenys hi ha 19 Papes que han dimitit. L'Església necessita un bon governant, una persona que no tan sols mostri el testimoni de santedat i de fe de l'Església, sinó que doni testimoni d'eficàcia i de fer les coses ben fetes!

—Aquest ha estat el primer conclave del tercer mil·lenni.

—El 1269 neix el conclave, idea de sant Bonaventura. Al principi no els donaven gaires aliments i, fins i tot, se'ls va arribar a desmuntar el sostre... els altres conclaves ja van ser més benignes. Recordo el conclave en el qual va participar el cardenal Jubany, quan va morir Pau VI. Era el mes d'agost. Li va tocar un despatx convertit en una habitació petita, amb un llit que gairebé tocava un gran radiador. Recordo que va passar molta calor i que

quan va sortir del conclave, el primer que va demanar va ser una cervesa freda perquè ja no ho podia suportar més. També recordo que vaig veure les fumates i que vaig ser incapaç de distingir la blanca, em va semblar grisa... vaig tenir una gran desil·lusió per no haver-me'n adonat que era blanca! Ara els cardenals estan a la residència Santa Marta, molt més còmodes i confortables, i s'ha afegit un component químic a la fumata blanca perquè realment es vegi blanca!

—Els conclaves no sempre han estat fàcils...

—No sempre els cardenals s'han posat d'acord. Hi ha hagut cismes molt importants a causa dels conclaves. El famós cisma d'Occident va néixer del desacord que hi va haver entre els cardenals, o més ben dit, d'una pressió que hi va haver per part dels ciutadans romans, que volien un

Mn. Martí Bonet ha viscut aquest conclave com un temps de molta pregària i de molta feina. Han estat dies de pregària en els quals tota l'Església s'ha unit als cardenals reunits a Roma per demanar a l'Esperit Sant que els il·luminés en l'elecció del nou Pontífex. I també han estat dies de feina en els quals Mn. Martí Bonet no ha parat d'escriure articles periodístics i d'atendre diferents mitjans de comunicació. Per a ell, aquest moment històric ha estat viscut amb esperança i alegria «perquè veig que l'Església continua i progressa».

Papa romà. Els pobres cardenals van perdre la llibertat i per això va néixer el cisma d'Occident. Si es vol fer una elecció en una institució tan complicada com l'Església catòlica, cal que hi hagi un secret, que els electors puguin votar en secret, amb reserva i en llibertat. Al final l'Església ha sortit endavant gràcies a l'Esperit Sant. Si fos una institució només humana fa temps que ja hauria desaparegut.

—Benet XVI ha de continuar la línia de Joan Pau II?

—El nou Papa és un home intel·ligent que sabrà prendre el testimoni dels Papes anteriors. Dir que serà continuador de Joan Pau II significa que també serà continuador de Joan XXIII, de Pau VI i de Joan Pau I. L'Església continuarà d'una manera ascendent, progressant. El Papa està molt unit a l'Esperit Sant, que regeix l'Església, i té uns quants avantatges. A aquest Papa se li demanarà molt, però l'Esperit Sant també l'ajudarà molt.

«Si es vol fer una elecció en una institució tan complicada com l'Església catòlica, cal que els electors puguin votar en secret, amb reserva i en llibertat»

—Al llarg de la història només dos Papes han rebut el qualificatiu de «gran». Per què?

—En efecte, es tracta de Lleó I i de Gregori I. L'apel·latiu de «magne» s'aplica més aviat per la gran literatura que han escrit, no pels encerts que han tingut, sinó fonamentalment per haver

estat grans literats. Gregori I va escriure grans volums sobre moral i és un gran escriptor. Lleó I és gran també pels seus escrits. Quan celebrem una festa important sempre llegim un fragment de les cartes o dels tractats de Lleó el Gran. Joan Pau II ha escrit molt i ha tingut grans encerts en el seu pontificat, és possible que sigui recordat com Joan Pau II el Gran.

—Joan Pau II ha deixat el llistó molt alt?

—Sí. Joan Pau II ha tingut un impacte

Mn. Martí Bonet ha viscut il·lusionat el conclave.

molt gran. Recordo quan va morir Pau VI. Al cap de deu minuts de donar-se la notícia pràcticament no hi havia ningú a la plaça de Sant Pere de Roma. Era un gran Papa, però la plaça estava buida en el moment de la seva mort. Això ho he comprovat directament. Quan va morir Joan Pau II, milions de persones van sortir al carrer. Això vol dir alguna cosa. Penso, sobretot, en els polonesos i en els joves. Aquest Papa va tocar el cor de moltes persones.

—Què destacaria del seu pontificat?

—La manera com va demostrar, moltes vegades, que sabia demanar perdó. És un dels primers papes que va demanar perdó per la desunió de l'Església, per tot el que es va fer amb els jueus, per com s'ha tractat les dones... va demanar perdó autènticament per moltes coses. En el seu testament espiritual va tornar a demanar perdó. Aquest Papa ens va ensenyar a demanar perdó i a respectar-nos mútuament. Dins de l'Església cal que ens respectem. Cadaquí té la seva opció, el seu pensament i no hem d'estar constantment en divisió. Segurament Benet XVI farà un pas endavant. No només demarà perdó, sinó que s'espera d'ell i dels seus successors que desenvolupin aquestes conseqüències de demanar perdó. Això significa ser més respectuosos amb els altres, ser més dialogant, construir una Església on hi hagi més corresponsabilitat entre tots, que d'una vegada per totes es doni als laics

aquesta responsabilitat dins de l'Església i que hi hagi col·legialitat entre els bisbes.

—En la línia del Concili Vaticà II?

—Sí. Una de les coses més interessants que té el Concili Vaticà II és precisament aquesta: demostrar que tots els bisbes tenen alguna cosa a fer dins de l'Església. A això ho anomenem corresponsabilitat. Aquest és el repte de Benet XVI, que Joan Pau II ha sabut iniciar meravellosament. En aquest aspecte el

nou Papa ha de ser un gran comunicador de la tasca de Joan Pau II, a més de buscar el diàleg amb les altres religions i especialment amb els germans separats.

—Com ser Bisbe de Roma i pastor universal?

—El Papa és pastor de la diòcesi de Roma, és el Romà Pontífex. Els electors són cardenals titulars d'esglésies de Roma. Representen el clergat romà. Són els que elegeixen el seu bisbe, el Bisbe de Roma. El Papa s'ha de dedicar a Roma, però també és pastor universal i té una missió universal. Això

es veu fins i tot en els signes externs. Abans els Papes feien servir la tiara, tres coronès, una a sobre de l'altra, que indicaven el poder sobirà que tenia el Papa. Ara ja no s'utilitza: Ara es fa servir el pal·li, una mena d'escapulari de llana que representa el bon pastor que porta l'ovella a les espalles.

—Al funeral de Joan Pau II i de Pau VI, una imatge va captar molt l'atenció: el llibre dels evangelis sobre el fèretre.

—Quan va morir Pau VI, i també amb Joan Pau II, es va col·locar el fèretre, al pendent de la plaça de Sant Pere i, a sobre, un llibre dels evangelis. És tot un símbol. El vent passava les pàgines de l'evangeli. És com si ens digués que el Papa ha volgut ser fidel a cadascuna de les pàgines de l'Evangelí. Són símbols als quals cal estar molt atents perquè signifiquen com l'Església veu el nou Papa: fidel a l'Evangelí, a l'amor, a la pau... Joan Pau II va ser indiscutiblement un pioner de la pau. A Benet XVI se li demanarà que sigui així continuador de Joan Pau II. Joan Pau II va anar a l'Àfrica, a Àsia, a tot arreu... tenia aquesta angoixa de la fam, de la sida, de la guerra... volia consolar i ell representava aquest desig de compartir com a bons cristians. Va ser qui va treballar més decididament per enderrocar el mur de Berlín, el règim del partit comunista... el Papa va contribuir a difondre els valors de compartir, de ser respectuosos amb tothom, de la pau... (C.C.)

El president de l'episcopat alemany promet al Papa el suport de tots els seus compatriotes

■ Defineix Benet XVI com a garant de la solidesa de la fe

ROMA.— A més de la seva felicitació i pregària, després de l'elecció de Benet XVI, el cardenal Karl Lehmann (president de la Conferència Episcopal Alemanya) va transmetre al Papa, d'origen bavarès, la promesa de «tot l'ajut de la seva pàtria alemanya». Per a Lehmann, el nom escollit per al nou Pontífex «és una veritable sorpresa», perquè es relaciona amb un Papa «que si bé no va poder realitzar els seus objectius de pau concrets, va actuar en qualsevol cas àmpliament com a Papa de l'acord i de la reconciliació, afavorint tan notablement el prestigi de la Santa Seu en un període difícil».

«Després de l'elecció del nou papa Benet XVI, he expressat la meua més sincera felicitació i he promès la nostra pregària per-demanar per a ell la benedicció de Déu, així com tot l'ajut de la seva pàtria alemanya», va declarar el cardenal Lehmann a Roma. Per al purpurat, «és una sort que als gairebé 60 anys del final de la Segona Guerra Mundial un cardenal alemany hagi estat escollit en l'ofici més alt de l'Església». «Molts no pensaven que pogués passar —va aclarir— després dels horribles esdeveniments, encara perceptibles, ocorreguts

durant el segle xx a Alemanya. Per això, és també un signe important el retorn definitiu d'Alemanya a la comunitat mundial dels pobles, que es reflecteix també en l'Església catòlica. Volem agrair-ho de cor als cardenals electors també per aquest senyal important. Això podrà esperonar el nostre país des de molts punts de vista.»

El purpurat va subratllar que els cardenals electors van escollir un home d'Església que «per a ells és símbol vivent del testimoni continu de l'Església, sostinguda per la Sagrada Escriptura i per la tradició eclesiàstica de tots els segles». Segons

El cardenal Lehmann ha expressat la seva felicitació a Benet XVI.

Lehmann, el nou Pontífex és «un valent garant de la solidesa de la fe, malgrat totes les transformacions, un teòleg dotat, conegut des de fa dècades arreu del món, i

un dels col·laboradors més propers de Joan Pau II, que pocs dies abans de la seva mort, en la que va per la darrera conversa entre ells, li havia agraït la seva preciosa contribució».

El cardenal Lehmann es va referir a la feina desenvolupada pel cardenal Ratzinger al capdavant de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, i va afirmar que «ha complert una de les tasques més delicades: mantenir intacta la substància de la fe catòlica enmig de tots els canvis espirituals, socials i teològics. (...) Ell ha obtingut a tot arreu, fins i tot a l'oposició, respecte pels seus mèrits teològics i el reconeixement del seu valor anticonformista en el diàleg i en la discussió amb les forces contemporànies».

El purpurat va recordar el paper rellevant exercit pel cardenal Ratzinger per a la renovació de l'Església durant el Concili Vaticà II i va subratllar que «no hi ha cap dubte sobre la seva postura envers els esforços i sobre les converses ecumèniques amb les Esglésies reformades i amb les Esglésies orientals». (Zenit)

«Ja no estem sols», diu «L'Osservatore Romano»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El diari de la Santa Seu, *L'Osservatore Romano*, reconeix a la primera pàgina de la seva edició especial, després de l'anunci del cardenal Joseph Ratzinger com a papa Benet XVI, que «ja no estem sols». A la portada, al costat de la foto del nou Bisbe de Roma somrient, amb els braços oberts, destaca el títol «Habemus Papam».

«Hem passat la tristesa de Divendres Sant; hem plorat; ens hem sentit orfes d'un pare que s'ha entregat totalment a Crist i per la seva Església», explica a l'article de portada el director, Mario Agnes. «Hem resat —afegeix—. Hem esperat. Hem implorat al Sagrat Cor de Jesús. I el Senyor de les fibres més íntimes del seu cor ens dona a conèixer el successor de Pere. Ja no estem sols. Pere està amb nosaltres.» «La navegació reprèn la ruta —conclou el director—; el camí reprèn el ritme del viant. Gràcies, pare sant, per haver dit sí. Un sí que també nosaltres et diem a tu. Sense reserves i amb amor.» (Zenit)

Portada del número especial de «L'Osservatore Romano».

El rector major dels salesians ofereix fidelitat al Pontífex

BARCELONA.— Pascual Chávez, rector major de la congregació salesiana, ha expressat el seu «agraïment al Senyor, que ens dona un nou Pastor», a qui «renovem la nostra fidelitat i li mostrem el respecte filial heretat de don Bosco». Chávez ha recordat la intervenció del llavors cardenal Ratzinger en la trobada de provincials salesians d'Europa, cele-

brada el desembre passat. En aquella ocasió, va quedar palesa «la qualitat de la seva intervenció magisterial i la lectura i anàlisi detallada i precisa de l'Europa del nostre temps». En aquella trobada, va demanar als salesians «contribuir a donar ànima a l'Europa actual en la qual els salesians estan cridats a oferir i a repropo-

Missatges d'ànim a Benet XVI

○ Patriarca Alexis II de Moscou i de tot Rússia

«Espero que el seu pontificat vegi el desenvolupament de relacions amistoses entre les nostres Esglésies i que el diàleg entre els ortodoxos i els catòlics fructifiqui. El món secular perd els referents espirituals i es troba en una necessitat sense precedents del nostre "testimoni comú"».

○ Reverend Samuel Kobia, secretari general del Consell Mundial de les Esglésies

«Benet XVI és un home conegut per la seva integritat teològica i la seva lleialtat eclesial, a més de la seva senzillesa evangèlica i la seva sensibilitat pastoral. Espero que aquest pontificat constitueixi el temps per què l'Església romana catòlica es compromet novament amb l'esperit d'obertura ecumènica del Concili Vaticà II.»

○ Mons. Amedée Grab, president del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa

«No tingui por. Acollim plenament la seva invitació a continuar endavant units amb vostè perquè els habitants de la nostra Europa puguin ser confirmats en la fe. I desitgem treballar amb vostè per caminar cap a la plena i visible unitat de tots els deixebles del Senyor».

○ P. Pierbattista Pizzaballa, o.f.m., custodi franciscà de Terra Santa

«No és només una esperança, sinó una certesa: el pontífex Benet XVI serà un Papa constructor de ponts, profeta de pau per a Terra Santa. El papa Ratzinger actuarà en continuïtat amb el seu predecessor i també serà l'artífex de la pau. Benet XVI mostrarà l'atenció, la proximitat i la sol·licitud de l'Església i de la Santa Seu. Sé que pronunciarà paraules de pau i construirà ponts de reconciliació.»

○ P. Babu Joseph, portaveu de la Conferència Episcopal Índia

«El lideratge del papa Ratzinger serà dinàmic, creatiu i concret. Estem realment feliços per la notícia del nou Pontífex. Resem i esperem que la seva presència, les seves paraules, la seva proximitat pastoral serveixin per al creixement i el desenvolupament de l'Església índia, per al bé de l'Església universal i de tota la humanitat.»

○ Kofi Annan, secretari general de les Nacions Unides

«Les Nacions Unides i el Vaticà comparteixen el compromís per la pau, la justícia, la dignitat humana i la llibertat de culte, i continuarem per aquest camí.»

○ Lech Walesa, exlíder del sindicat Solidaritat

«És una bona opció, continuarà l'obra de Joan Pau II.»

○ Carlo Azeglio Ciampi, president d'Itàlia

«Un teòleg brillant.»

○ Rabí Elio Toaff, exrabí en cap de Roma

«Que es mantingui el diàleg amb les altres religions.»

ESPECIAL BENET XVI

La CEE mostra el seu suport al nou Papa

■ L'episcopat espanyol se suma al sentiment dels catòlics d'arreu del món

MADRID.— El president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), Mons. Ricardo Blázquez, i el secretari general, el P. Juan Antonio Martínez Camino, van enviar una nota al nou Pontífex, Benet XVI. En el text, que van escriure en nom dels bisbes espanyols, van expressar al Papa la seva «completa i afectuosa adhesió filial, alhora que li assegurem el nostre amor per la seva apostòlica a la qual l'Esperit Sant l'acaba de cridar».

Mons. Blázquez i el P. Martínez Camino explicaven en la nota que «coneixem per experiència com el servei que el Successor de Pere fa a l'Església de Jesucrist (...) ha estat sempre principi i fonament de la unitat en la fe, en la caritat i en l'esperança». Per això, renovaven a Benet XVI la seva «disposició més sincera per treballar en plena comunió amb Pere i sota Pere en l'anunci de l'Evangeli a la humanitat dels nostres dies».

L'Església espanyola se suma a l'alegria desencadenada arreu del món per l'elecció del nou Papa.

En nom de l'Església espanyola, el president i el secretari de la CEE van comunicar a Benet XVI que compta

Déu en fidelitat a l'Evangeli i al món d'avui, segons el pla salvífic del Pare». (C.C.)

«amb les pregàries fervents dels catòlics espanyols perquè el Senyor l'assisteixi amb la seva llum i la seva força en el ministeri que Ell mateix li ha confiat. Juntament amb tota l'Església glorifiquem el Pare de les misèricòrdies el qual ha regalat un cop més al seu poble un guia que el condueixi, en nom de Jesucrist, pel camí que condueix a la Vida».

D'altra banda, la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer) també va emetre un comunicat davant de l'elecció del nou Papa en el qual assenyalava que rebia aquesta notícia amb «alegria i esperança cristianes».

Els religiosos i religioses espanyols han posat en relleu la seva «profunda comunió amb ell i li oferim el suport de la nostra permanent pregària al Senyor perquè, amb la força del seu Esperit, pugui guiar el poble de

Els bisbes andalusos comparteixen «l'alegria de tota l'Església»

SEVILLA.— Els diferents prelatos andalusos van emetre una sèrie de declaracions en les quals mostraven els seus sentiments davant del nou Papa. Per al bisbe de Granada, Mons. Francisco Javier Martínez, Benet XVI «és un signe que el missatge del pontificat de Joan Pau II continua». Segons el bisbe de Granada, el nou Papa és un home «ple de senzillesa i d'humilitat; capaç d'acostar-se a totes les persones en la seva condició concreta».

Per la seva banda, el bisbe d'Almeria, Mons. Adolfo González, constata que el Papa alemany és «una ment privilegia-

da, (...) coneixedor extraordinari de la patristica de l'Església (...) i de la Reforma protestant. (...) És un home per al qual el diàleg amb el món intel·lectual, el món de les idees i del pensament és una cosa habitual i és una cosa constant». També recordava que «ha estat un dels pilars fonamentals del pontificat de Joan Pau II». En aquest sentit, afirmava que «potser el que vol enviar-nos el Senyor és un Papa que consolidi i enrobusteixi l'obra gegantina realitzada per Joan Pau II».

El bisbe d'Asidonia-Jerez, Mons. Juan

del Río, reflexionava a l'entorn del nom triat, Benet XVI: «Jo crec que aquesta referència a sant Benet, patró d'Europa, i aquesta referència també a Benet XV, que va ser el Papa de la pau, ens està dient que Joseph Ratzinger serà un Papa obert a les grans qüestions no tan sols d'Europa, sinó de tota la humanitat, des de la pau fins a l'ecumenisme».

Per a Mons. Antonio Dorado, bisbe de Màlaga, el Bisbe de Roma és un pensador brillant i una persona molt cordial i prope- ra: «El nou Papa és un home profund, molt lliure, conseqüent amb la fe rebuda i capaç

de dialogar amb tothom, sense cap mena de concessions ni complexos.» També Mons. Antonio Ceballos, bisbe de Cadis i Ceuta, destacava la saviesa i la intel·ligència del nou elegit Bisbe de Roma, i encoratjava els seus diocesans a viure amb confiança el moment present: «Entre els regals que Déu ens dona, ens n'ha donat un, el papa Benet XVI. Amb ell continua l'ofici de Pere de ser agent de comunió entre cristians, també entre les diferents Esglésies. És un signe d'unitat i de pau, el centre visible d'unitat i comunió.» (Odisur)

o p i n i ó

Profeta de la veritat i de la humilitat

El papa Benet XVI representa Crist com a successor de sant Pere. És un gran regal que hem rebut i hem d'estar al seu costat des de la pregària i des de la unitat. La seva llarga tasca l'Església ha estat significativa i ara continuarà lliurant la seva vida, com ell ens ha dit, des del servei humil per amor a Crist i a la seva Església. Recordo que el vaig visitar dues vegades coincidint amb la visita *ad limina* en temps de Joan Pau II. La meua impressió va ser molt bona. Té un caràcter molt afable, amb gran esperit d'humilitat i sempre amb la força de la Veritat. És un gran docte i la seva saviesa és exquisida.

El papa Benet XVI és un home conegut per tothom. La seva senzillesa és arrabassadora, t'invocla i t'educa. Els seus passejos pels voltants del Vaticà eren una cosa típica en ell. Tothom el coneixia i quan es tancava a casa seva o al seu despatx era per continuar aprofundint en la Veritat i així manifestar-la als altres. Amb ella dialogava i per ella s'oferia a tots els que dubtaven. Recordo que en una ocasió ens deia que de vegades parlava amb persones que estaven turmentades pels dubtes i dificultats fins a altes hores de la nit. Entenia que la Veritat no és una moneda que un fa servir a rampells quan vol i com vol.

El papa Benet XVI és un profeta de la veritat i de la humilitat. Aquest va ser el secret de la seva saviesa i aquesta és autèntica si se sustenta en l'adoració profunda a Déu i en la fidelitat, sense xantatges, a Jesucrist i a la doctrina de la seva Església. El que ara ens depararà aquest Papa és indesxifrable i el que sí és cert és que ens ajudarà a centrar la nostra vida en l'únic Senyor de la història.

Li manifesto la meua comunió més profunda i des d'ara com a bisbe vull viure en unió amb ell i així anunciar-ho als altres. Els moments històrics que ens toca viure seran en el futur fructífers si s'assumeix la «nova evangelització» com a clau fonamental per dur l'ésser humà a la dignitat més pregona i profunda de la seva manera de ser i d'existir. El papa Benet XVI ens portarà per aquests camins d'autèntica dignificació. La recerca de l'home contemporani és, cada dia, més dramàtica i l'Església té el deure de donar a beure «l'aigua que salta fins a la vida eterna». Aquest Papa ens hi ajudarà.

Mons. Francisco Pérez González
Arquebisbe castrense i director d'OMP Espanya

Beneït el qui ve en nom del Senyor

Déu ens ha concedit un altre Papa, que ens ha sorprès prenent el nom de Benet XVI. Potser no ha estat triat qui havíem imaginat. Amb tot, és el desitjat per Déu. Per això, amb un cor filial, gran i generós, l'acollim i, amb goig, el proclamem com aquell que «ve en nom del Senyor». Com a suprem Pastor de l'Església, hem de seguir-lo i intercedir per ell, pregant pels fruits del seu pontificat. La pregària pel Papa ha estat una pràctica constant en l'Església. El mateix Jesús va pregar al Pare pels apòstols. I va pregar, d'una manera especial, per l'apòstol Pere, Bisbe de Roma, perquè confirmés en la fe els seus germans. En les seves primeres paraules, Benet XVI ja ens va demanar la nostra pregària. La missió de guia, que el Papa ha d'exercir en l'Església, és essencial i insubstituïble. Ell assegura la comunió entre totes les Esglésies. Aquesta comunió es manifesta en la unitat, en la germanor, en la col·laboració i en l'acceptació mútua.

El papa Benet XVI no ho tindrà fàcil, malgrat els seus profunds i amplis coneixements teològics, la seva experiència pastoral, com a arquebisbe de Munic i la seva visió universal com a prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Els reptes que planteja la situació actual són importants. Han de créixer les manifestacions de la comunió eclesial i, des d'ella, hem de dialogar amb el món, que aspira, potser a vegades per intuïció, a aquella vida més justa, més lliure i amb més sentit, que només en Crist es pot trobar.

Com serà el pontificat del papa Benet XVI? Realment no ho sabem. És cert que no hi hagut cap pontificat que hagi estat còpia d'un altre. Cada Papa té la seva personalitat i l'Esperit actua en cada moment eclesial i del món segons les necessitats.

El papa Benet XVI pot realitzar un pontificat que ens sorprengui. Indicatives poden ser aquestes paraules: «A l'Església la dimensió gran i alliberadora no està constituïda pel que podem fer nosaltres, sinó pel que a tots se'ns dona i que no prové del nostre enginy, sinó d'alguna cosa que ens precedeix, la gràcia de Déu.» Així ho escrivia no fa gaire el cardenal—ara Benet XVI—en una obra amb aquest títol tan significatiu: «L'Església, una comunitat sempre en camí.»

Mons. F. Xavier Ciuraneta Aymí
Bisbe de Lleida

«S'ha fet una caricatura lamentable de Ratzinger»

■ El cardenal Carles ha participat en l'elecció del nou Pontífex

El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona, ha viscut en primera persona una pàgina més de la història bimil·lenària de l'Església catòlica. El seu va ser un dels 115 vots que va ajudar a escriure el nom del successor de sant Pere en aquest inici del segle XXI. El dilluns 25 d'abril, després d'assistir en primera fila al comiat de Joan Pau II i a la benvinguda a Benet XVI, el cardenal Ricard M. Carles tenia previst de tornar a Catalunya amb la satisfacció d'haver acomplert la missió encomanada.

—Com s'ha sentit en participar per primera vegada en un conclave?

—Molt agraït al Senyor perquè feia 26 anys que no n'hi havia hagut cap. De fet, només dos dels 115 cardenals que hem escollit el nou Pontífex havien participat en l'anterior conclave. Ha estat una experiència religiosa i eclesial molt forta haver participat en l'elecció de l'home que dirigirà espiritualment els 1.100 milions de catòlics que són presents arreu del món. Evidentment, és una responsabilitat molt forta i per això hem pregat molt. Pensem que hem escollit el millor i, a més, ho hem fet en un temps rècord.

—Quin va ser el clima que va presidir les sessions del conclave?

—Va ser un clima molt distès. La gent se sorprendria de veure el bon humor i l'amistat que ens uneixen. Suposo que hi va ajudar el fet que haguéssim passat els quinze dies previs al conclave celebrant sessions de matí, molt llargues, en què vam poder-nos expressar lliurement. Això va fer que després les votacions fossin més àgils.

—En quin moment va albirar que seria Ratzinger l'escollit?

—Vaig sortir de Barcelona amb la idea que era el millor candidat i, després, vaig veure que els altres germans pensaven el mateix que jo. El gran probable per a mi era ell. I he de dir que en viatjar cap a Roma em vaig emportar quatre llibres, entre els quals hi havia *Mireu el Crist*, una obra de Ratzinger d'una profunditat intel·lectual enorme. Ja l'havia llegida

feia tres anys però encara la utilitzo per a la meditació personal.

—Li costarà fer oblidar que ha estat el guardià de la doctrina?

—S'ha fet una caricatura lamentable d'un home cavallerós, senzill, noble, cordial, bonhomí i amb un gran sentit de l'humor. I tot perquè no el coneixen. Estic convençut que la percepció canviarà quan el coneixin i el sentin parlar. Hi ha una anècdota d'aquests dies que reflecteix la seva senzillesa. En una de les reunions calia accedir per una porta concreta, però la majoria de cardenals no sa-

biem ben bé quina era. «És curiós que he estat vint anys vivint aquí i no conèixia el nom d'aquesta porta», va dir el cardenal Ratzinger, demostrant la seva senzillesa i el seu bon sentit de l'humor. L'endemà de la seva elecció, a l'hora d'esmorzar, vam creuar-nos amb ell i un cardenal sud-americà li va dir: «Que bé li senta la sotana, Sant Pare.» «Encara no m'hi he acostumat», va dir el papa Benet XVI comogut.

—Tothom parla d'un Papa de transició a causa de l'edat.

—Joseph Ratzinger no és un Papa de transició, sinó que és el Papa de l'Església catòlica. En el cas dels mandats dels presidents del govern, que a l'Estat espanyol duren quatre anys, ningú no parla de transició.

Carme Munté

«El primer que m'ha vingut al cor i després als llavis ha estat: "Gràcies, Senyor!", i "Gràcies, cardenal Ratzinger, per haver dit que sí, per haver acceptat ser el successor de sant Pere". He recordat també la frase que deia el bisbe sant Fructuós als cristians que plo-

raven quan el portaven a l'amfiteatre de Tarragona l'any 259 per cremar-lo: "No us faltarà mai més pastor." Una vegada més, en els ja dos mil anys d'història, a l'Església no li manca el pastor.

»Jo vaig tenir la sort d'estar amb ell, junt amb els altres bisbes de Catalunya, el 26 de febrer passat. Hi vam estar gairebé dues hores, i ens van atendre molt bé ell i els seus col·laboradors.»

El cardenal Ratzinger conversant amb els bisbes metropolitans de Catalunya.

la seva comprensió i les seves lúcides respostes i suggeriments davant de les qüestions actuals. Acollim la persona que ha estat cridada a succeir Joan Pau II, demanant amb la pregària que realitzi amb fecunditat el seu ministèri de successor de Sant Pere i Pastor de l'Església universal, al servei del Poble de Déu i de tota la humanitat.»

Mons. Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe metropolità de Barcelona

«Hem conegut un Ratzinger jove teòleg del Concili Vaticà II i professor brillant a diverses universitats alemanyes; després hem conegut un cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, un càrrec que no és gens agraït, i ara crec que coneixerem un Ratzinger Papa, amb un carisma propi i diferent. Segurament, hi ha un seguit d'aspectes a descobrir en la seva personalitat, com ara una certa timidesa, al costat de la fermesa de les seves conviccions. El fet d'haver estat arquebisbe de Munic, a Baviera i, per tant, de conèixer la realitat federal dels *länder* alemanys, ens fa esperar que no li serà difícil entendre la realitat de Catalunya.»

P. JOSEP M. SOLER
Abat de Montserrat

«Per a mi, l'elecció de Joseph Ratzinger, tot i que ha estat i serà molt criticada, és un do de Déu per a l'Església, que en cada moment de la història ha posat un Papa diferent que ha aportat una gran riquesa. Com a punt de partida, Ratzinger, un intel·lectual i d'una gran profunditat teològica, té una autoritat doctrinal, que pot ser discutible, però la té, cosa molt important en un moment de confusió en què la gent cerca una seguretat i una llum a l'hora de viure la fe. D'altra banda, és un Papa de transició, no en el sentit de l'actuar, sinó perquè té 78 anys i, per tant, no s'estarà tant de temps com el seu predecessor.»

P. JOSEP ALEGRE
Abat de Poblet

«Aquesta elecció suposa per a tota l'Església una gran alegria, el mateix que per a totes les persones de bona voluntat, creients o no creients, que troben en el Sant Pare un referent moral per a la seva vida. Seguint la petició feta pels bisbes de Catalunya, elevo pregàries al Senyor perquè enforceixi la Santedat del papa Benet XVI i el faci humil "servent dels servents de Déu."»

DR. ANTONI PUJALS
Vicari per a Catalunya de l'Opus Dei

«M'agradaria destacar que el nom que ha adoptat el nou Pontífex, Benet XVI, és significatiu per dos motius: perquè Benet XV va ser un Papa que va treballar molt per la causa de la pau i perquè sant Benet és el patró d'Europa. En aquest sentit, podem deduir que la causa de la pau i la causa d'Europa seran importants per al nou Pontífex. D'altra banda, i segons la voluntat que ha manifestat en moltes ocasions, aquest Papa podrà fer una feina important de descentralització de l'Església, en el sentit que avançarà cap a un model eclesial i una manera d'exercir el primat més adequat als nostres temps, una mica com era el primat fins als segles X i XI.»

DR. JAUME AYMAR
Degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya (URL)

«El cert és que no m'esperava l'elecció de Joseph Ratzinger com a nou Pontífex, pel fet que fins ara havia estat guardià de l'ortodòxia. Pensava més aviat en un cert canvi i que els cardenals es posarien d'acord amb una certa renovació, per dir-ho d'alguna manera. Hauria preferit més un Papa que fos pastor, i això no treu que fos un intel·lectual, que no pas un Papa teòleg i doctrinal, que és la figura del cardenal Ratzinger. De tota manera, cal destacar que sent un professor molt conegut de teologia, el papa Pau VI el va nomenar arquebisbe de Munic. Per tant, té l'experiència de ser pastor d'una gran diòcesi. També és el primer Papa que és un teòleg professional, i un teòleg de primera fila, i en aquest sentit pot fer un gran bé a l'Església a l'hora d'il·luminar els problemes del món d'avui. Ell ho pot fer des d'una postura de teòleg, i això vol dir conèixer el que és essencial de l'Església i donar menys importància al que és accidental.»

DR. JOAN BUSQUETS
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

Mons. Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Espanya

«Ser bisbe és una invitació a servir»

■ Raúl Berzosa ha estat nomenat bisbe auxiliar d'Oviedo

BURGOS.— Raúl Berzosa, nascut a Aranda de Duero (Burgos) el 1957, rebrà l'ordenació episcopal a la catedral d'Oviedo el 14 de maig. Tan bon punt va saber-se el seu nomenament, Berzosa escrivia un missatge en què comunicava als catòlics asturians

que vol ser «bisbe de tots, amb tots i per a tots». Per la seva part, l'arquebisbe d'Oviedo, Mons. Carlos Osoro, ha assenyalat que el nou bisbe és «una persona d'unes qualitats excepcionals i d'una preparació singular».

Raúl Berzosa arriba a Oviedo disposat a aprendre.

—Feia temps que el seu nom sonava a les «travesses» per ser auxiliar d'Oviedo, fins a quin punt ha estat una sorpresa el seu nomenament?

—Una sorpresa total. Perquè ser bisbe no és una carrera, ni un privilegi, ni una cosa que es «busca». És una invitació a servir i t'arriba de forma inesperada.

—Per què ha escollit com a lema episcopal la frase de sant Ireneu: «La glòria de Déu és que l'home visqui»?

—Perquè en la modernitat i la postmodernitat cal tornar a unir Déu amb l'home. No són contraris (modernitat) ni són «juxtaposats» (postmodernitat). Avui cal «deixar Déu ser Déu» i això «perquè l'home sigui de debò el que està cridat a ser».

—Als nous diocesans els ha dit que ve disposat a «aprendre i a servir».

Quin missatge els ha volgut transmetre?

—Hi vaig per aprendre d'una diòcesi amb una riquesa secular molt gran i que es troba en línia evangelitzadora, segons va demanar Joan Pau II. Hi vaig a servir perquè vull ser bisbe de tots, amb tots i per a tots.

—Quins són els temes que preocupen Raúl Berzosa?

—Sobretot, els problemes de la nova cultura emergent, i el món real de la pobresa i de la marginació. I, personalment, que no sàpiga ser testimoni de Jesucrist per als altres.

—Com veu la situació de l'Església en aquests moments?

—Amb esperança. Estem en una soci-

etat i cultura noves, i l'Església té l'obligació, salvant les distàncies, de fer-se les mateixes preguntes del Vaticà II: Església, què dius de tu mateixa?, qui ets?, i quins rostres vols oferir als homes i dones del segle XXI?

—En aquesta nova etapa, la vida el canviarà força. Què és el que més li costarà deixar?

—Sense dubte, les persones que m'han modelat, amb les quals he compartit anys d'existència.

—Com afronta aquest servei?

—Amb agraïment (al Sant Pare, a l'Església de Burgos i a la d'Oviedo); amb sa temor i tremolor; i amb lògica alegria.

—La data de la seva ordenació episcopal és molt significativa, vetlla de Pentecosta. Com la viurà?

—Sense que sigui una frase passada o gastada, vull viure-la amb la força i la profunditat que l'Esperit em concedeixi.

Rosa María Jané Chueca

«Hi vaig per aprendre d'una diòcesi amb una riquesa secular molt gran»

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

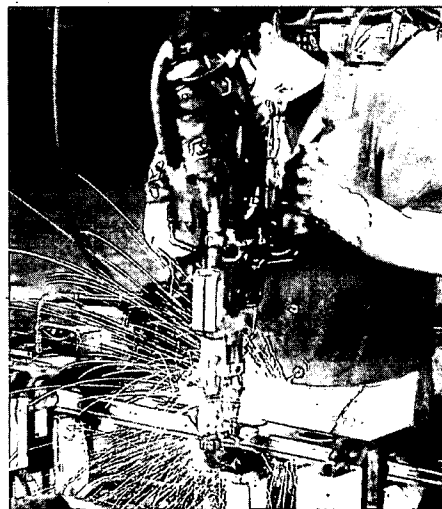
Compromís amb el món obrer

MADRID.— La GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica) i la JOC (Jovenut Obrera Catòlica) han emès un comunicat amb motiu de l'1 de maig, en què manifesten la seva solidaritat i compromís en la lluita del món obrer i denuncien la realitat que pateix. La nota constata que la Constitució europea ratifica les polítiques neoliberals i obre més la porta a la flexibilització del mercat laboral. «S'ha aprovat una normativa per a la regulació d'immigrants, que no parla de la reducció de la seva precarietat, ni de pal·liar l'exclusió ni el rebuig que pateixen aquestes persones. S'està negociant una nova reforma laboral que pretén abaratir els acomiadaments i incentivar la mobilitat.»

La GOAC i la JOC posen rostres i nom a l'atur, a la precarietat en el treball, a l'economia submergida, als accidents laborals, a la immigració... «a més de posar-los sentiments (culpabilitat, depressió, frustració, desesperança...) i reconèixer les seves preocupacions (família, habitatge...) per així oblidar-nos dels nombres i tenir només presents les persones». Per això, denuncien un sistema que, en el treball, instrumentalitza la persona i genera po-

bresa i exclusió.

El comunicat alerta que els joves viuen sota la inestabilitat i que les famílies estan ofegades per l'endeutament i la incomunicació, a causa de la impossibilitat de compaginar horari familiar i laboral. També es posa en relleu l'abisme entre Nord i Sud, que no para de créixer. En aquest sentit, la

La GOAC i la JOC posen rostre al món obrer.

GOAC i la JOC s'afegeixen a la campanya «Pobresa Zero» i proposen mesures definitives i eficaces per combatre «la pobresa i l'exclusió i perquè es promoguin polítiques laborals que permetin sortir d'aquesta situació i no caure-hi».

El text subratlla que la dignitat de les persones com a fills de Déu «no pot ser trepitjada, que el protagonisme i la llibertat sobre les nos-

tres vides està per damunt dels beneficis del capital i que l'economia només té sentit al servei de la humanitat. La nostra fe ens anima a confiar que un altre món és possible i ens exigeix que treballem perquè avui sigui ja una mica més real. (...) Volem renovar el nostre compromís en la construcció d'una societat més justa i solidària, segons el pla de Déu, i animar a la participació en els actes que convoquin les organitzacions obreres». (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Compendi de doctrina social de l'Església

El dia 1 de maig evoca la història de la llarga i dolorosa lluita del món obrer per reivindicar la justícia social. És la festa del treball. Des del papa Lleó XIII, amb la seva encíclica *Rerum novarum*, fins avui, l'ensenyament pontifici ha estat molt sensible a la problemàtica del món del treball, de la justícia, del desenvolupament dels pobles i de la pau. Els abundants documents pontificis han ajudat els treballadors a conquerir el reconeixement dels seus drets i tota aquesta temàtica ha anat enriquint els continguts de la doctrina social de l'Església.

Recentment la Santa Seu ha publicat un *Compendi de doctrina social de l'Església*. Ben aviat sortirà l'edició catalana i la castellana. El seu contingut no es limita a la problemàtica del món del treball. És molt més ampli. Tracta d'il·luminar a la llum de l'Evangeli i de l'antropologia cristiana els comportaments humans, socials, polítics i econòmics d'avui, molts dels quals són els de sempre. La doctrina social de l'Església és inseparable de la totalitat de la vida i de la missió del poble de Déu.

Com justifica l'Església les seves intervencions so-

bre les qüestions abans esmentades? Les justifica per aquestes dues raons: per la consciència constant de l'Església del seu deure d'anunciar l'evangeli a tots els pobles i per la necessitat de respondre als canvis constants de la societat a la qual cal anunciar la paraula de Déu. I això també respecte del treball humà.

Així, en la doctrina social de l'Església trobem uns principis permanents i unes aplicacions variables en els diferents contextos socials i històrics. Llegint els documents de la doctrina social trobem uns elements de continuïtat que dimanen dels ensenyaments de l'evangeli sobre la persona humana en la seva vocació personal i social. Però hi trobem, també, l'adequació progressiva d'aquesta doctrina social a les necessitats i a les condicions de la societat que canvia. El Concili Vaticà II ha expressat molt bé aquesta postura de l'Església quan ha invitat els cristians a discernir *els signes dels temps* i a interpretar-los a la llum de l'Evangeli.

La missió específica de l'Església en el camp social és essencialment de naturalesa religiosa. L'Església no

reivindica cap competència d'ordre purament tècnic o polític ni tampoc ofereix un projecte social, econòmic o cultural particular. Però això no significa que l'Església no tingui cap missió per realitzar en aquests camps. Precisament, de la seva missió religiosa deriven funcions, llums i energies que poden servir per establir i consolidar la comunitat humana segons el pla del Creador. L'Església anuncia les orientacions morals i recorda la dimensió religiosa de l'activitat individual i social en els diversos camps de la societat.

La dignitat del treball humà amb totes les seves connotacions és un element important de la doctrina social de l'Església. Per assolir arreu del món el que aquesta doctrina social propugna respecte d'aquesta activitat humana, és necessari un esforç constant. El problema del treball és clamorós, especialment en els països subdesenvolupats. És necessària la solidaritat entre el Nord i el Sud del món, conscients que la sort o la desgràcia d'uns a la curta o a la llarga ho és també dels altres. Tots formem part d'una mateixa humanitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Benet XVI

Els catòlics ja tenim un nou Sant Pare. Els cardenals reunits en conclave a la Capella Sixtina van elegir, la tarda del dimarts 19 d'abril de 2005, el nou bisbe de Roma, que ha pres el nom de Benet XVI.

El primer que m'ha vingut al cor i després als llavis ha estat: «Gràcies, Senyor!», i «Gràcies, Sant Pare, per haver dit que sí, per haver acceptat ser el successor de sant Pere». He recordat també la frase que deia el bisbe sant Fructuós als cristians que ploraven quan el portaven a l'amfiteatre de Tarragona l'any 259 per cremar-lo: «No us faltará mai més pastor.» Una vegada més, en els ja dos mil anys d'història, a l'Església no li manca el pastor.

Els cristians som esperançats. Quan va morir Joan Pau II el passat 2 d'abril, malgrat el dolor teníem l'esperança que Déu havia premiat la seva vida generosa, lliurada fins al final per Déu, per l'Església, per tota la humanitat. I ara també estem esperançats que el nou Papa guiarà l'Església, i per tant també a tots nosaltres, perquè siguem sempre fidels a l'evangeli i busquem a la vegada

noves formes de fer arribar el missatge de Jesús a tots els pobles.

Durant 17 dies —des del 2 d'abril— podem dir que els catòlics hem estat orfes perquè el paper del Sant Pare és molt important en l'Església. Els noms amb què el designem són ben diversos: Vicari de Jesucrist, Successor de sant Pere, Bisbe de Roma, Papa, Sant Pare, Romà Pontífex... Tots ens parlen de la importància que dins l'Església té el Papa de Roma, com també a vegades l'anomenem.

El Sant Pare no és en l'Església un element més, sinó que és una peça fonamental, quelcom que està en el fonament. Jesús va dir a sant Pere: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel» (Mt 16,18-19). I el Papa, com a Bisbe de Roma, és el successor de sant Pere, la pedra sobre la qual Crist va edificar la seva Església.

Reprodueixo aquí les primeres paraules que va dir el nou Papa abans d'impartir la benedicció *Urbi et orbi* («a la ciutat i al món»): «Estimats germans i germanes, després del gran papa Joan Pau II, els senyors cardenals m'han escollit a mi, un simple i humil treballador de la vinya del Senyor. Em consola el fet que el Senyor sap treballar i fer les coses encara que sigui amb instruments insuficients, i sobretot m'acullo a les vostres oracions. En l'alegria del Senyor ressuscitat, confiats en la seva ajuda permanent, continuem endavant. El Senyor ens hi ajudarà i Maria, la seva santíssima mare, serà al nostre costat. Gràcies.»

És el moment d'estimar el nou Sant Pare i de pregar amb confiança a l'Esperit Sant que sigui un pastor zelós que, en nom de Crist, com el seu predecessor Joan Pau II, presideixi l'Església universal i acreixi la unitat de la fe i els vincles de la caritat dels bisbes i de les seves Esglésies. Tots els cristians volem que el nou Sant Pare sigui un bon pastor, a imitació de Crist, que va dir de si mateix: «Jo sóc el bon pastor» (Jn 10,14).

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Josep M. Rovira Belloso
Prevere i teòleg

En la mort del P. Evangelista Vilanova

El jardí del monestir, on vam acomiadar les despulles, era ple de sol i ple de silenci. Només quan el P. Recasens relliscà, tot portant el fèretre en pujar les escales, el silenci es va convertir en l'expressió continguda de l'ensurt. Mentre, passaven pel meu record, en forma d'imatges i anècdotes vives, els 53 anys de coneixença i d'amistat amb el qui, ara, com Esteve el diaca, veu la glòria de Crist. Voldria recordar alguns d'aquests fets.

Una primera imatge és la d'un treballador infatigable. Un cas de vocació clara a la teologia i a la història. Més ben dit, a la teologia feta història i a la història que és un panorama teològic. Els tres volums de la *Història de la teologia cristiana*, publicats en quatre idiomes, certifiquen el que dic.

Em va agradar molt el seu llibre *El coratge de creure*, tot i que la primera lectura em desconcertà en alguns punts. Tot seguit, però, vaig aprendre que, en l'estil de l'Evangelista, allò que semblava ornamental era essencial en moltes ocasions. Vaig copsar el poder de comunicació del meu company de departament, i llavors li vaig fer el pròleg amb molta identificació.

No només un treballador incansable, sinó un home de fe. Aquí m'encalçen una imatge i el record d'un escrit seu. Al tanatori de les Corts, el P. Evangelista apareixia desolat davant dels tres fèretres dels seus pròxims familiars, morts en accident de carretera. Va parlar, gairebé no podia fer-ho, i no es va perdre en els camins del sentiment subjectiu. Va fer una apassionada afirmació d'esperança en la vida eterna amb Déu. D'on treies les forces, company?

L'escrit el trobareu fàcilment en el llibre de Francesc

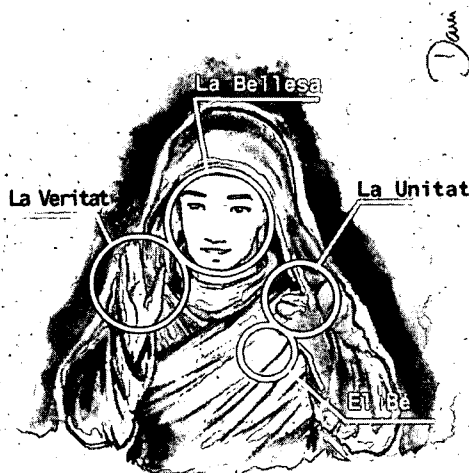
Torralba *Els catalans i Déu*. Les respostes tranquil·les de l'Evangelista es mouen d'acord amb el seu to habitual, serè i reflexiu. Però tot d'una l'escrit s'inflama: «Què més voldria jo», diu paradoxalment, «que Jesús de Natzaret fos un simple predicador, o un profeta admirable situat en el seu temps. Però no. Jesús de Natzaret em crida avui, amb la força inequívoca del Fill de Déu».

Per acabar, una anècdota entranyable: el P. Andreu Marquès em demanà, per al número de desembre del 2003 de

Qüestions de Vida Cristiana, un article sobre Bíblia i Teologia perquè l'Evangelista ja no es veia amb forces per fer-ho. Em vingué una petita intuïció: que el féssim tots dos. Així va ser. Al P. Evangelista li va agradar la solució, va venir a casa i vaig anotar fidelment el deversall d'idees que em digué, mentre que la redacció la feia jo. Vam signar tots dos. Novament, aquí hi veureu l'home de fe. Copio un paràgraf de l'article: «En la conversa prèvia a la redacció d'aquest article, el P. Evangelista digué una cosa sorprenent: "Hem intentat interpretar la Bíblia amb mediacions distintes i complementàries." [Mediacions que eren accents diversos: històrics, filosòfics, litúrgics, o extrets de la vida i de la solidaritat humana...]

«Però totes aquestes mediacions ens han portat a tots dos cap a una teologia dels transcendents: la unitat, el bé, la bellesa i la veritat.»

De manera que allò que de veritat era d'interès de l'Evangelista, tan situat en aquest món i, per això, tantes vegades discutit, era l'amor del Déu viu, la seva bellesa. No em costa gens esperar que, ara, ell en veu la Glòria.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Tintín i Joan Pau II

El lector recordarà *Les aventures de Tintín*, creades per Hergé. Tintín és l'heroi d'aquest còmic, acompanyat sempre del seu gos Milou. És un jovenet amb molt seny. En realitat, l'únic personatge que té seny. Generalment les persones grans que li fan de comparsa no passen de ser caricatures esperpèntiques. Només Tintín coneix i mesura la realitat.

Per què el record de Tintín? Perquè en Joanet, un jove que cursa quart d'ESO, va veure a la televisió un programa, en el qual, un dels entrevistats no parava de parlar malament de les actuacions del difunt papa Joan Pau II, tan estimat pel poble cristià i pel món sencer. Sabeu quina en va etzibar en Joanet a la seva família? «No li'n feu cas, a aquest rondinaire que ho troba tot malament!» Vaig pensar que en Joanet era com el Tintín. Tenia més seny que algun dels entrevistats.

Seguint el fil del seny dels joves, recordo amb afecte l'acte de pregària que els joves van fer a la catedral de Barcelona amb motiu de la mort del Sant Pare Joan Pau II, el diumenge 3 d'abril. Els vaig demanar les peticions, assenyades i generoses, que van adreçar a Déu i que em plau molt reproduir.

«Senyor, el papa Joan Pau ens va dir: "No tingueu por." Us demanem que ens atorgueu el coratge per enfrontar-nos amb les adversitats de cada dia: que siguem capaços de donar testimoni amb les nostres vides enmig dels qui ens envolten, malgrat les dificultats. Preguem.

«Senyor, el papa Joan Pau ens va dir: "Sigueu constructors de pau." Feu que en seguim l'exemple i que ens esforcem a

treballar per la pau en els nostres ambients: la família, els amics, el centre d'estudi, la feina... Que escampem al nostre voltant la pau de Crist. Preguem.

«Senyor, el papa Joan Pau ens va dir a nosaltres, joves: "Heu de ser la llum del món i la sal de la terra. I també: "Sou l'esperança del món." Ajudeu-nos a saber transmetre el missatge de Crist: que siguem capaços d'il·luminar el món amb la Paraula de Déu que el Sant Pare ens ha ajudat a entendre millor. Preguem.

«Senyor, el papa Joan Pau va demanar la unitat dels cristians. Us demanem que tots els creients aprenguem a treballar plegats pel regne de Déu superant els "desenccontres" que han existit al llarg de la història. Preguem.

«Senyor, el papa Joan Pau ens va dir: "Val la pena seguir Crist." Us demanem que així com Jesús va fer la seva opció preferent pels més desvalguts, nosaltres sapiguem ser uns bons deixebles seus lluitant contra les injustícies i protegint els més febles. Preguem.

«Senyor, el papa Joan Pau ens va dir: "A Jesús per Maria." Que la Mare de Déu ens acompanyi en el camí cap a Jesús, que sapiguem lliurar-nos totalment com ella va fer. Preguem.»

Tot comptat i debatut, considero que els *Tintins* són els qui mesuren més bé les personalitats i els esdeveniments. I que el Senyor ens alliberi de l'eixelebrat capità de vaixell i dels dos maldestres detectius Dupont i Dupond.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Naturalesa i Bíblia

Fa uns quants anys vaig dedicar més de 60 articles a aquest tema. Avui dia, encara em continua interessant. Tinc uns 600 exemplars de la Bíblia, visc a menys de 50 metres d'una autovia i a la mateixa distància d'un rierol on hi proliferen les plantes i els animals insòlits per aquest indret. Però, hi ha alguna cosa més que la mera anècdota.

L'estudi dels textos inspirats ve d'antic. Se'n va analitzar el llenguatge, es van comparar les llengües i els manuscrits diferents que ens han arribat. Va ser una feina interessant i útil. A la segona meitat del segle XX se'n va accentuar l'estudi arqueològic. Les feines sobre el terreny van aportar nocions que l'anàlisi dels textos no podia aportar. Un exemple. Llegint l'evangeli es posa en evidència que Jesús llegia l'hebreu. Analitzant-ho bé sembla que també sabia el grec; d'on li venien aquests coneixements? Les ruïnes de l'antiga Natzaret, un llogaret de menys de 500 habitants, feien difícil pensar que fos en aquest lloc on ho va aconseguir. Ara bé, a uns sis quilòmetres s'han descobert les ruïnes d'una població rica en cultura hebrea i clàssica. Em refereixo a Sèpforis. D'aquesta ciutat, n'havien parlat antics pelegrins, referien que s'hi conservaven objectes d'ús personal de la mateixa santa Maria. Els croats hi van aixecar una basílica en honor de santa Anna, actualment en ruïnes. Semblava que aquestes i altres pedres eren records muts. Avui dia no es pensa així. Us recomano llegir *Jesús en Galilea*, de González Echegaray, un llibre a l'abast de tothom. Descobrireu detalls que desconexieu, pel que fa a la vida de Jesús.

La Bíblia s'ha escrit en un paisatge que va modelar la personalitat dels autors. En aquest paisatge s'inclouen animals i vegetals que són coneguts per tots aquells que vivim a la conca mediterrània i no estem encotillats a les grans ciutats.

Conèixer-los aporta doctrina. Un exemple de què vaig parlar no fa gaire. El bot era una eina d'ús comú des d'abans d'Abraham fins fa pòc. És un estri desconegut per als més petits de 30 anys. Com es pot entendre l'ensenyament derivat que de la frase «el vi jove es posa en bots nous», si no se sap què són? M'ha costat molt trobar un lloc on els fabriquin, i n'he comprat un per ensenyar-lo als joves, la nostra esperança, i facilitar l'ensenyament de Jesús. No sempre cal comprar coses cares. Torrar uns quants grans de blat en un forn domèstic, o moldre ordi, passar-lo pel sedàs i encarregar a un forner amic que ens el cogui, i menjar-nos-el amb fruïció, són experiències senzilles per saber què van assaborir des de Rut fins als apòstols i que, segurament, va ser la matèria de les primeres eucaristies.

L'interès per la naturalesa ve de lluny. El mateix llibre de la Saviesa atribueix al savi Salomó: «Ell m'ha donat, doncs, el coneixement exacte de la realitat. M'ha ensenyat l'estructura de l'univers i les propietats dels elements... la natura de les bèsties i l'instint dels animals feréstecs... les classes de plantes i les virtuts medicinals de les arrels» (Sv 7,17-20). En aquest mateix sentit el I llibre dels Reis havia dit a Salomó: «Va tractar de les plantes, des del cedre del Líban fins a l'hisop que creix a les parets. Va tractar dels animals que corren, dels que volen, dels que s'arrossegueu per terra i dels que naden» (1Re 5,13).

Notes insignificants

Germà Adrià

Tres trobades especials

Es diu que cada dia té el seu afany, o afanys. I cada dia és un dia nou, i per a mi encara més, perquè no puc predir mai què em passarà.

Avui, abans d'anar a dormir, m'ha semblat oportú explicar només tres trobades del dia d'avui. Són les tres que m'han sorprès més.

Cap a les 9 del matí anava per Escudellers i entrava a la plaça nova que van fer fa uns anys. A la tarda, acostuma a ser una plaça de trobades especials de joves especials.

Ara, només un home s'aixecava d'un racó i s'asseia en un raconet al sol, arraulit, gairebé plegat sobre si mateix.

Quan he passat per davant seu, m'ha cridat pel meu nom.

I he vist que era un conegut de la presó.

«Germà, vaig sortir fa cinc dies. Dormo al carrer i ara m'he posat al sol, perquè tenia fred. Després aniré a menjar a les Calcutes.»

I el seu somriure tenia una abraçada d'amistat. No m'ha demanat res, però l'he ajudat a aixecar-se i l'he convidat a un bar proper. Ha esmorzat, perquè no ho havia fet des de la presó. I s'ha tornat a asseure al sol.

Jo he anat a missa. No necessito que el sol m'escalfi.

Una monja m'ha trucat per dir-me que em vindria a veure un home, amb una dona i dues nenes, que li havia demanat per anar a Navarra i ella no li havia pogut donar res.

I ja, a la tarda, al Centre Obert, ha vingut l'home. Ha vingut amb un nen. Sense la dona ni les nenes. D'on les havia tret per

demanar a la monja? D'on havia tret el nen per demanar-me a mi?

L'he rebut amb afabilitat. L'he convidat a asseure's. I m'ha parlat que la monja... Que havia sortit de la presó i que havia d'anar a Manresa. (Jo em pensava que em demanaria per anar a Navarra.)

I li he dit que no li podia donar res per anar a Manresa. S'ha enfadat molt. Gairebé m'ha amenaçat. Li havien dit que jo ajudava els que havien sortit de la presó.

Al cap d'una estona m'ha vingut a veure en Joan. Avui, amb un nen també. I m'ha demanat que li deixés buscar roba per a ell i per al nen, fill del veí que els ha llogat una habitació a ell i a la jove amb qui conviu.

I he deixat que anés sol al petit raconet que serveix d'armari rober i d'on ja m'havia pres la jaqueta fa uns quants mesos.

Hi ha estat remenant. I n'ha sortit amb una bossa per a ell i per al nen, m'ha dit.

Després hi he anat. I he vist que m'havia tornat a agafar la jaqueta amb els meus tresors: un rosari, i la clau elèctrica de la porta del Gavina.

Quina ràbia! He pensat que no el deixaria entrar mai més al rober. No l'hi deixaré?

L'altra vegada que en Joan em va prendre la jaqueta la vaig poder recuperar perquè aleshores dormia al carrer amb la seva parella i jo sabia on trobar-lo. Ara, té una habitació llogada a fora del barri.

Abans d'anar a dormir aniré a pregar davant del Senyor a la Capella. I pregaré per tots tres en particular.

El Senyor es deu haver enfadat pels meus enuigs?

Zoom

Eduard Brufau

Aquest curiós relleu barroc amb el tema de l'Anunciació té representat l'escut del monestir de Poblet, però malgrat això no forma part d'aquest gran cenobi cistercenc, sinó que es troba al centre de la ciutat de Barcelona. Concretament, està situat a l'estret carrer dels Capellans, que dona a la plaça dels Peixos, davant de l'edifici de la Balmesiana. Convidem els nostres lectors a descobrir-lo per ells mateixos.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Els ordres de l'Esperit

El cardenal Joseph Ratzinger és, des del 19 d'abril passat, el papa Benet XVI. Escric aquest article en el mateix moment que el nou Papa presideix la seva primera Eucaristia a la Capella Sixtina. Contemplo quatre possibilitats d'enfocar la meua reflexió: a) comunicar la meua experiència sobre les seves intervencions a la sala de premsa del Vaticà i la impressió que em va fer; b) entrar en la dinàmica de valorar, a favor o en contra, la seva figura i fer càbales sobre les línies principals que s'entreveuen per al seu pontificat; c) comparar el meu perfil de candidat, que va aparèixer en aquesta secció la setmana passada, amb el nou Papa electe, i d) entrar en l'estructura profunda del significat del Papa, és a dir, desentranyar els ordres de l'Esperit, sense aturar-me en la superfície de les reaccions publicades en la premsa o divulgades pels mitjans de comunicació. Tal com indica el títol, opto per aquesta quarta.

Bert Hellinger (2000) ha escrit un llibre titulat *Ordnungen der Liebe* («Ordres de l'amor»). Sosté que en tota relació humana hi ha uns ordres preestablerts per a l'amor. Si l'amor humà ignora els ordres, ens fa errar en el nostre camí. Si els coneix i els respecta, pot portar el fruit que anhelem. En comparació amb aquesta obra, crec que també hi ha els ordres de l'Esperit, que no segueixen gens els criteris que avui especulen progressistes i conservadors en el si de l'Església. Qui més qui menys, després de la mort de Joan Pau II, ha tingut les seves expectatives sobre el nou Papa. És molt humà desitjar-ho, però no és important que la persona elegida al conclave s'ajusti a les nostres previsions, tant per als uns com per als altres. Després de la notícia, les reaccions han estat disperses. Uns quants mitjans han insistit sobre l'etiqueta de dur, conservador, ala dreta de l'Esperit Sant, promulgador dels *no* a gairebé tot, guardià de la fe... Altres mitjans n'han ressaltat la categoria intel·lectual, el seu coneixement de l'Església, la senzillesa i l'austeritat personal, el caràcter continuista del seu nomenament... Totes aquestes opinions, fonamentades o absurdes, es mantenen en la superfície de la realitat. Déu parla a través dels fets, ens agradi o no. I el fet incontrovertible és que el successor de Joan Pau II és Benet XVI, és a dir, el cardenal Ratzinger. En els ordres de l'Esperit, els fets s'acullen amb respecte i amor. No parlo d'una submissió infantil, que només veu meravelles i eludeix les ombres, sinó de ser adults en la fe. Hi pot haver discrepàncies, punts de vista diferents, divergències sobre la solució d'alguns problemes, audàcia en la formulació de propostes... però si aquestes actituds desemboquen en la falta de respecte i d'amor envers el Papa, un cristià ignora els ordres de l'Esperit. Les opinions externes a l'Església cal escoltar-les, perquè poden aportar llum, però tenen una importància diferent perquè no són emeses des de la pertinença a la comunitat cristiana. Les opinions internes, si falten al respecte i a l'amor, tot i que estiguin carregades de bones intencions, no estan en la línia de l'Esperit i fan mal. Pau va forçar el primer Concili de Jerusalem, però sempre va respectar el primat de Pere, l'essència del qual no rau en el valor personal o en la categoria moral de qui l'encarna. Algunes pàgines de la història així ho demostren. Un no deixa de ser fill del seu pare perquè aquest sigui alcohòlic o estafador. El vincle biològic i amorós no depèn de la seva conducta. Potser el pot afavorir, però res més. La nostra tasca consisteix a no deixar-nos engolir per la voràgine mediàtica i treballar en el respecte i l'amor al Papa. Per a uns serà fàcil. Per a altres, requerirà un esforç.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

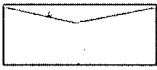
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES SOBRE JOAN PAU II

□ Només tres aspectes

Només tres aspectes vull ressaltar del gran Papa que ha estat Joan Pau II.

- L'humanisme. Ha estat el gran defensor dels drets humans i de la llibertat religiosa, ha predicat un profund humanisme i reiterat que no és possible l'humanisme sense Déu.
- La lluita per la llibertat. Múltiples historiadors afirmen que un dels llegats més duradors del Papa serà el seu paper important en la caiguda del comunisme a Europa oriental el 1989. Una dècada després de contemplar la caiguda del comunisme, el Pontífex va assolir un altre dels seus somnis. Va visitar Terra Santa el març del 2000 i, resant al Mur de les Lamentacions de Jerusalem, va demanar perdó pels pecats catòlics contra els jueus en la història.
- La cultura de la vida. Una de les seves preocupacions ha estat el fet que molts catòlics s'han apartat dels ensenyaments de l'Església i de la defensa de la vida, per això i per seva profunda convicció en el valor i la dignitat de la vida humana ha mantingut una batalla constant contra l'avortament, els anticonceptius, les relacions premaritoniales, el divorci, l'homosexualitat i la ruptura dels valors de la família. Els ha predicat des de tots els fòrums, des d'Haití fins als Estats Units, des del Brasil fins a Austràlia. Ha defensat sense descans els valors catòlics.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

□ Tot un home

Diffícil ho tenia el Papa quan, aquell 22 d'octubre del 1978, dia de la inauguració del seu pontificat, va dir als joves congregats a la plaça de Sant Pere: «Vosaltres sou l'esperança de l'Església i del món. Vosaltres sou la meua esperança.» I diem que ho tenia difícil

perquè aquelles paraules les pronunciava un home molt distant dels joves no ja per la seva edat, sinó també per unes idees que, no poques vegades, xocaven amb el que es respirava a l'ambient: la seva defensa de la castedat, de la indissolubilitat del matrimoni, de la vida des del moment de la concepció fins a l'extinció natural...

Diffícil ho tenia, insistim. Però el miracle es va fer. N'és una prova que, vint-i-sis anys després, en aquest esdeveniment, possiblement sense precedents, que ha sacsejat el món amb la mort de Joan Pau II —homes i dones de tots els països, de totes les races i religions, de totes les edats i cultures, comoguts pel que passava al Vaticà—, entre els col·lectius especialment afectats hi havia els joves, i es confirmava així la sintonia excel·lent que va arribar a donar-se entre ells i el Papa.

I on es trobava la raó d'aquesta sintonia? No és difícil descobrir-ho: encara que es trobessin lluny d'ell pels anys i, no poques vegades, per les idees, els joves valoraven extraordinàriament Karol Wojtyła perquè sabien que era conseqüent amb les seves creences i les defensava amb valentia i sense desànim. Es trobés on es trobés. D'altra banda, era un home amb una personalitat apassionant: obrer, actor de teatre, esportista, amic de la naturalesa, amb una presència física baronívola atraient i una manera de ser oberta que guanyava el cor de tots els qui el tractaven. Encarnava, ja des d'abans de ser capellà, un seguit de valors que engresquen els joves. Aquí trobem la raó de la seva popularitat entre ells.

Una popularitat que va augmentar, ja com a Papa, en veure el seu amor a tots els homes, la seva predilecció pels joves, la seva tendresa amb els infants, la fermesa de la seva fe enmig d'un món sense conviccions, la seva defensa incansable de la cultura de la vida — recordem l'encíclica *Evangelium vi-*

tae— davant de la cultura de la mort, de la justícia social —cal recordar les encíclics *Laborem exercens* i *Sollicitudo rei socialis*—, la seva lluita per la pau, la seva capacitat extraordinària de sacrifici i el domini de la pròpia naturalesa ferida, sobretot en els darrers anys, pel dolor i el patiment...

Sí, és aquí, en tots aquests valors, on trobem l'explicació de la sintonia dels joves amb Joan Pau II, l'estimació i l'admiració per ell i el fet que arreu on viatgés cerqués els joves i arreu fos cercat per ells. Els joves buscaven —i van trobar— tot un home. O, per ser més exactes, van trobar un home de Déu.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

□ Vaig parlar amb Joan Pau II

Va ser amb motiu d'una de les visites que el cardenal Narcís Jubany va fer a Joan Pau II al Vaticà. Em va convidar a acompanyar-lo i, a la seva biblioteca particular, després de resar el Sant Rosari, al costat d'un altre prevere jove, vaig fer un petó a la mà del Papa. Li vaig dir: «Sa Santedat, estimo molt Jesucrist?» El Sant Pare em va contestar: «En sóc el vicari, l'estimo molt.» I va afegir: «Recorda que en ser nomenat Papa vaig exclamar: "No tingueu por! Obriu les portes a Crist! Obriu-li el cor!"»

Jo vaig continuar preguntant: «I a la Mare de Déu, l'estima molt?» Joan Pau II em va contestar: «L'estimo molt. Recorda el meu lema pontifici, que és *Totus tuus* ("tot teu").» Jo li vaig dir aleshores: «Li he fet un comentari al seu lema: "Sóc tot seu, seu sempre i sempre millor." Ell es va emocionar i es va posar a meditar-ho. Agraïnt-m'ho, ens va impartir, de tot cor, la benedicció papal.

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Fraternitat

—En la missa del diumenge segon de Pasqua em va impressionar la lectura dels Fets dels Apòstols, on es narra com vivien els primers cristians: compartien els béns i no en tenien cap de propi. No devia ser una experiència de comunisme cristià? No li sembla que la vida actual de moltes comunitats cristianes es troba a anys llum d'aquesta experiència?

—Els primers cristians van iniciar un estil de vida nova des de l'experiència de Crist ressuscitat i des de la fortaleza de l'Esperit. Aquesta nova manera de viure va implicar una seriosa interpel·lació per als seus contemporanis i molts van decidir abraçar la fe en Crist interpel·lats pel testimoni dels seus seguidors. Vostè es refereix a un fragment dels Fets dels Apòstols que ens facilita com una fotografia paradigmàtica del que l'Església està cridada a ser. Es fixa en un aspecte, el de compartir els béns, però el missatge és molt més ric. El text de Fets ens recorda que l'Església és una fraternitat que neix de l'anunci evangèlic que proclamen i actualitzen els apòstols, es manifesta en una veritable conversió o canvi de vida (segons les Benaurances) i s'alimenta de la presència constant de Crist en la celebració de l'Eucaristia (la fracció del Pa). Aquest és el camí de l'Església, ahir, avui i sempre. I si l'Església és fidel a aquest itinerari d'acció i identitat no deixarà de ser signe d'interpel·lació constant per al món i invitació convincent a la fe.

No gosaria anomenar comunisme cristià l'experiència de compartir els béns de les primeres comunitats. El terme *comunisme*, en la seva realització històrica, diu més imposició que no llibertat. Els primers cristians es venien els béns. Això implica que els tenien com a propis i que eren conscients que se'ls podien vendre. Ho fan espontàniament, per amor a Crist i com a expressió del lliurament sense reserves a Ell. Potser avui, fora de les comunitats religioses, l'estructura de l'Església i de la societat no permet aquest estil de vida tal qual. Però això no ens eximeix, més aviat ens estimula, a viure un aspecte essencial de la nostra pertinença a Crist: la sol·licitud pels més pobres i per la missió evangelitzadora de l'Església. I aquí s'imposa, com en molts altres aspectes, una conversió important. Com és la nostra aportació a les grans campanyes benèfiques de l'Església? A quant ascendeixen els nostres donatius per a Càritas, Mans Unides, Missions, Seminaris, Església local...? Jo crec que podem continuar vivint aquella radicalitat i fraternitat originàries en els nostres dies, i d'oportunitats per fer-ho no en falten.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Carta al papa Joan Pau II

Estimat Joan Pau,

Avui, dissabte 2 d'abril del 2005, ha estat un dels dies més amargs de la meua vida i de la vida de milions de cristians i de germans d'altres ètnies i religions.

Tu has sabut demostrar a la humanitat que eres el representant de Crist al món.

Crist va néixer en un pessebre i tu, en un país comunista i governat per ateus.

Crist no va tenir germans carnals; tu només vas tenir un germà i el vas perdre quan era jove.

Crist va perdre aviat el seu pare adoptiu, Josep. Tu vas perdre jove la teva mare, Emília.

A Crist el van clavar a la creu. A tu van intentar assassinar-te un 13 de maig del 1981 a Roma.

Abans de morir, Crist va dir: «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan.» Tu no únicament vas perdonar el qui va intentar assassinar-te, sinó que vas visitar-lo a la presó; i encara ets tu qui demana perdó a la humanitat pels errors comesos per altres.

Crist va expandir la fe arreu del món. Tu t'has guanyat la simpatia de tota la humanitat, fins i tot de països musulmans, budistes i ateus.

La mort de Crist va fer plorar les dones de Jerusalem. Tu has fet plorar milions d'humans: homes, dones i infants dels cinc continents amb la teva bondat.

Abans d'arribar a la creu, Crist va passar pel seu calvari. Tu, abans de morir, has hagut de passar per aquesta malaltia que és el Parkinson, molts dies a l'hospital i en múltiples ocasions.

Amic Joan Pau, gaudeix ja de la Glòria de Déu, juntament amb la nostra Mare la Verge Maria; prou que t'ho has guanyat a pols amb el teu carisma. Per a mi és un honor poder estar beneïda per tu.

I que sàpigues al cel que aquí a la terra no plorem la pèrdua del Papa. Plorem la pèrdua de Karol Wojtyła. El Papa se substitueix. Karol Wojtyła és irrepetible.

MARIBEL VALERO
Sant Feliu de Llobregat

Tenim Papa

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Dies eclesialment intensos

El temps pasqual és, cada any, el temps «mistagògic», que vol dir, el temps d'entrar en el misteri de Crist confessat, celebrat i viscut en i per l'Església. Ha estat així des de l'antiga tradició cristiana del catecumenat, i ho és encara, no sols per als neòfits, sinó per a tots els fidels. La lectura de l'Escriptura que fa la litúrgia durant aquest temps és una invitació clara a aquesta mistagògia: la mirada als orígens —sempre renovadora— de les primeres lectures de la missa: els Fets dels Apòstols; l'esperança de la plenitud, després de la tribulació, en la lectura de l'Apocalipsi a l'ofici de lectures; la presència de Crist ressuscitat a la seva Església, la seva acció en els sagraments, i especialment la seva llarga «conversa» amb els deixebles sobre la vida de l'Església a través dels segles, en les lectures evangèliques. L'ahir i el demà concentrats i viscuts en l'avui de la comunió cristiana.

Enguany això ho estem vivint en aquesta situació de mort del papa Joan Pau II i d'elecció del papa Benet XVI,

fets indubtablement importants per a la vida de l'Església a la terra. Han estat i són dies eclesialment intensos, en els quals apareixen tantes coses a la superfície que estaven com en silenci habitualment, i es manifesten en molts casos les perspectives amb què són vistes les realitats cristianes. Per això m'agradaria poder expressar, d'una forma resumida, el que em sembla ser realment cristià i catòlic en el moment en què acollim la realitat eclesial: «Tenim Papa. És el cardenal Joseph Ratzinger, que es dirà Benet XVI.»

Reflexions des de la fe

«Esperit, què dius a les Esglésies?» Aquesta frase, inspirada directament en l'Apocalipsi, fou el lema del Concili Provincial Tarraconense. Només fora de la fe es podria negar que l'elecció d'un Papa té, per principi, una assistència de l'Esperit, i, en conseqüència, esdevé un signe per a les Esglésies. Considerar l'elecció concreta d'un Papa «una mala notícia» és fer una afirmació força greu des de la mirada cristiana. Sobretot si

això representa un rebuig també del Papa anterior, i, encara que no es digui, de l'altre, de Pau VI, i dels altres, o de tots?

Per què no repensar les pròpies posicions en comptes de voler un Papa que faci i digui el que jo penso que caldria? Hom té la impressió, en converses d'aquests dies, que molts cristians pensen que el Papa és com un president de govern que arriba al poder amb el seu programa, segons el partit que presideix, després d'una campanya electoral exhaustiva. Però això no és cap misteri! I el Papa només es pot entendre a l'interior del misteri de l'Església. El Papa és un element bàsic de la sacramentalitat de l'Església, és a dir, de la seva manera de ser i d'actuar que és, alhora, humana i divina: humana pels homes que actuem, divina pel Senyor ressuscitat i l'Esperit Sant que li donen vida i comunió, a través de l'acció humana.

El Papa no està pas per sobre de l'Evangeli i de la Tradició de l'Església, ni té cap poder per canviar allò que Déu ha volgut per la naturalesa i la dignitat humanes. Per això no pot estar d'acord amb allò que és fora de la Paraula de Déu

i d'allò que Déu ha volgut «des del començament», encara que, com deia Pau VI en el seu primer discurs, estigui disposat a escoltar «les veus profundes» que pugen de la humanitat. Pau VI sabia prou bé que no totes les veus són «profundes», i que les més sorolloses acostumen a ser «superficials».

Un equívoc, en aquest sentit, sorgeix quan es rep un Papa com de «transició». L'experiència de Joan XXIII ja fou prou eloqüent. Transició vers on? Vers un Papa que «finalment» agradi als qui no ha agradat un altre? El cristià que se situa en aquesta interpretació es troba en un carreró sense sortida.

Quan s'ha viscut en l'Església llargament, i hom té presents reaccions de molt diverses procedències i circumstàncies històriques, s'arriba a la conclusió que allò realment cristià és escrutar el signe de l'Esperit, per viure l'Església. I pensa que el ritual de la proclamació del Papa s'hauria de completar d'aquesta manera: quan el cardenal anuncia l'elecció, caldria respondre: «Deo gratias!» Seria una manera d'alimentar la fe que cal.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Dos dels apòstols de Jesús
- ☐ Felip va evangelitzar Frígia i Jaume el menor va ser bisbe de Jerusalem
- ☐ Felip va ser martiritzat cap a l'any 80
- ☐ Jaume va ser lapidat cap a l'any 62

En els evangelis Felip i Jaume el menor no són dels deixebles que surten més habitualment i d'alguna manera cedeixen el protagonisme a altres apòstols. De Felip, però, sabem que era de Betsaida i que va ser uns dels primers que Jesús va triar. S'afirma que probablement tenia un caràcter realista i pràctic, tal com es dedueix de l'escena prèvia a la multiplicació dels pans i els peixos, en què es pregunta d'on trauran el menjar per alimentar la gentada que s'havia reunit per escoltar Jesús. Es considera que segurament va evangelitzar la regió de Frígia, al sud-oest del que avui és Turquia. Va morir martiritzat en aquesta zona ja gran, cap a l'any 80, per ordre de Domicià. Segons unes versions l'apòstol Felip va morir crucificat, mentre que unes altres es decanten per la lapidació.

Pel que fa a Jaume el menor, fill d'Alfeu —dit així per diferenciar-lo del major, fill de Zebedeu i germà d'Andreu— sembla que era conegut perquè duia una vida íntegra i severa, per la qual cosa era anomenat just. La tradició sovint l'ha volgut veure com a cosí de Jesús. Durant el Concili de

Sant Felip i Sant Jaume, d'El Greco, catedral de Toledo.

Sant Felip i Sant Jaume

Jerusalem de l'any 50 va ser dels partidaris que els convertits provinents del paganisme no calia que seguissin la llei mosaica. Uns anys abans Jaume s'havia convertit en el

primer bisbe de Jerusalem, és a dir, en el cap de la incipient comunitat cristiana de la ciutat. Va morir lapidat cap a l'any 62 a Jerusalem mateix.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

MAIG

1. Diumenge

VI de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets, 8,5-8:14-17 / Salm 65 / 1 Pere 3,15-18 / Joan 14,15-21 (o bé: 1 Pere 4,13-16 / Joan 17,1-11a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep; Jeremies, prof.; Orenç, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata.

Festa Major: a Castellfollit del Boix, Celrà, Clariana de Cardener, Fogars de Montclús, Llobera, Montagut, Salomó i Torre-serona.

2. Dilluns

Sant Atanasi (MO), Blanc. Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.

Festa Major: a Cerdanyola del Vallès.

3. Dimarts

Sant Felip i Sant Jaume (F), Vermell.

Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre I, p. i mr.; Santes, Antonina, vg. i mr.

Festa Major: a Anglesola, Cabriels, el Cogul i Salardú.

4. Dimecres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. i mr.; Florià, mr.; Gotard, b.; Pelegrí Laziosi, rel.; beat Maria Rúbio, prev.

5. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel de Sicília, prev.; Amador, prev. i mr.; Martí de Finojosa, b.; Santes, Irene, vg. i mr.

6. Divendres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec Sàvio; Justí, prev.; beat Francesc de Laval, b.; Santes, Beneta, vg. i mr.

Festa Major: a Porrera.

7. Dissabte

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sixt i Eovald, mr.; Benet II, p.; Santes beata Gisela, rel.

Festa Major: a Bell-lloc i els Torms.

Lectures bíbliques

VI Diumenge de Pasqua

Lectura primera

Ac 8,5-8,14-17

Els imposaven les mans i rebien l'Esperit Sant

Lectura dels Fets del Apòstols:

En aquells dies Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm-responsorial

65

Aclama Déu, tota la terra.

Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.

Digueu a Déu:

«Que en són d'admirables les vostres obres!»

R. Aclama Déu, tota la terra.

«Tota la terra es prosterna davant vostre
i canta la glòria del vostre nom.»

Veniu a contemplar les gestes de Déu.

Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! **R.**

Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.

Ell és la nostra alegria,
ell, que sempre governa amb el seu poder. **R.**

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me;
us contaré el que ha fet per mi,
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meua súplica,
ni m'ha negat el seu amor. **R.**

Lectura segona

1Pe 3,15-18

*En el cos va ser mort,
però en l'Esperit fou retornat a la vida*

Lectura de la primera carta de sant Pere:

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians, s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.

Al·leluia

Jn 14,23

*Qui m'estima farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor;
el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer
estada en ell.*

Evangeli

Jn 14,15-21

Pregaré al Pare que us doni un altre Defensor

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixe'l, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra, i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

Terrassa

diòcesis

El bisbe estrena equip de col·laboradors

■ Mons. Josep Àngel Saiz nomena 14 delegats episcopals i un responsable de protocol

TERRASSA.— 11 preveres, 3 laics i una religiosa constitueixen l'equip de nous col·laboradors diocesans que el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, va presentar el 19 d'abril passat a la

catedral del Sant Esperit. En el mateix dia en què el conclave de cardenals aplegat a Roma escollia un nou Papa per a l'Església catòlica, el bisbat de Terrassa empenia també una nova etapa en la

seva jove història diocesana. Amb aquests nous nomenaments episcopals queda constituït l'equip de col·laboradors més propers del bisbe en l'atenció pastoral de la diòcesi.

A les dotze del migdia encara no hi havia hagut fumata blanca. Tota l'Església es mantenia en suspens a l'espera de l'elecció del nou Pontífex. A la diòcesi de Terrassa, mentrestant, van aprofitar el moment històric per donar un pas més en la seva construcció diocesana. Poques hores abans del nomenament del cardenal Ratzinger com a nou Sant Pare, el bisbe Josep Àngel Saiz va fer públics a la catedral del Sant Esperit els primers nomenaments de delegats episcopals de la diòcesi de Terrassa. En total, 14 nous delegats episcopals i un responsable de protocol. La diòcesi empenia així una etapa nova i decisiva en la seva història recent. Una etapa que, segons va qualificar el bisbe Saiz, «és històrica».

L'anunci d'aquests nomenaments en un temps tan especial per a l'Església—no només per l'elecció del nou Papa, sinó també per tractar-se del temps de Pasqua i per la setmana posterior al diumenge del Bon Pastor—, no ha estat casual. Respon sobretot al desig del bisbe de subratllar l'aspecte pastoral de la tasca que ara emprenen els nous delegats: «No volem que les delegacions siguin només estructures de govern ni de pura coordinació, sinó estructures al servei de la pastoral.»

Els nous delegats, l'elecció dels quals ha estat el resultat d'una àmplia consulta realitzada a preveres i laics de la diòcesi, han esdevingut des del 19 d'abril passat els col·laboradors més estrets del bisbe en el guiatge pastoral. El desig de Mons. Saiz és reunir-s'hi periòdicament per, plegats, avaluar la marxa de la diòcesi i treballar les respostes pastorals que s'han de donar en el moment present. «La meua voluntat —explicava Saiz en la roda de premsa convocada per a l'ocasió— és crear un estil col·legiat, de plena comunió

eclesial. Vull comptar molt amb els delegats episcopals. La diòcesi és de tots, tots en formen part i entre tots l'hem de tirar endavant. En aquesta línia, que és la més genuïna del Vaticà II, volem caminar i construir plegats la nova diòcesi.»

Les noves delegacions són cridades a exercir amb creativitat l'animació i pro-

moció de les accions pastorals de la diòcesi, així com actuar de consultors directes del bisbe en tots els assumptes que afecten la vida diocesana. Mons. Saiz ha convidat també a mantenir la màxima coordinació possible amb l'arxidiòcesi de Barcelona, fet que «redundarà en benefici de tothom». De la coordinació de les diverses delegacions,

se n'encarregaran els dos vicaris generals de la diòcesi: Mn. Salvador Cristau, vicari de Cúria, i Mn. Francesc Pardo, vicari de Pastoral. En aquest sentit, el bisbe Saiz ha volgut, almenys de moment, prescindir de vicaris episcopals, i donar més rellevància en el govern diocesà a la col·laboració dels delegats i arxiprestos.

A les delegacions habituals presents en gairebé tots els bisbats, el bisbe Saiz n'ha volgut afegir alguna de més moderna com la de Noves Tecnologies. Aquest és un intent de respondre a la necessitat que l'Església sigui avui present als àmbits moderns. També ha sorprès la creació de la responsa-

El nou equip de col·laboradors del bisbe de Terrassa.

Rostres joves per a una diòcesi jove

- ✓Mn. Francesc Catarineu - delegat episcopal de Càritas i Pastoral Social
- ✓Mn. Joan Busquets - delegat episcopal de Catequesi
- ✓Jaume Galobart - delegat episcopal per al Catecumenat
- ✓Mn. Antoni Rubio - delegat episcopal de Confraries i Germanats
- ✓Mn. Josep Esplugas - delegat episcopal d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses
- ✓Mn. Joan Martínez - delegat episcopal d'Ensenyament
- ✓Mn. Joan Carles Montserrat - delegat episcopal per a les Noves Tecnologies
- ✓Mn. Josep Montfort - delegat episcopal de Pastoral de Joventut
- ✓Mn. Josep Baena - delegat episcopal de Pastoral Obrera
- ✓Mn. Alfons Gea - delegat episcopal de Pastoral de la Salut
- ✓Mn. Jordi Sotorra - delegat episcopal de Pastoral de Santuaris, Peregrinacions i Turisme
- ✓Mn. Josep Pausas - delegat episcopal de Patrimoni Cultural
- ✓Joan Girbau - delegat episcopal de Pobles i Comarques
- ✓Gna. Núria Casas - delegada episcopal per a la Vida Consagrada
- ✓Eduard Subirà - responsable de protocol

«No volem que les delegacions siguin només estructures de govern ni de pura coordinació, sinó estructures al servei de la pastoral»

bilitat del protocol del bisbat, que anirà a càrrec d'Eduard Subirà, antic cap de protocol del Govern de la Generalitat.

Una altra de les novetats d'aquesta nova estructura diocesana és la diversificació de les seues delegacions. Tot i que per raons més que òbvies, la majoria tindrà seu a Terrassa, ja s'han previst altres ubicacions: Sabadell, acollirà la seu de Càritas diocesana i la delegació de Santuaris; Sant Cugat comptarà amb la delegació de Patrimoni Cultural i Artístic, i Granollers, la de Pobles i Comarques i una subdelegació de Causes Matrimonials. Aquest pas decisiu en la creació de consciència de la nova diòcesi egarenca s'hauria de completar en el pròxim mes amb els nomenaments d'alguns delegats episcopals que encara resten per ser escollits, com és el cas del delegat de Pastoral Vocacional, Universitària, Missions o el delegat per al Clergat.

Samuel Gutiérrez

MN. JOAN TORRA
I BILLOCH
Vicari episcopal de Vic
(1994-2004)

Protagonistes del Concili Provincial Tarraconense

—Per què va ser important la celebració del Concili Provincial Tarraconense?

—Per molts motius, començant pel mateix fet que celebrar un Concili és ja, per si mateix, molt important. Cal, doncs, agrair la valentia dels bisbes a l'hora de convocar-lo. Va ser important per l'objectiu evangelitzador que es marcava: «Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense?» Va ser important per la gran participació prèvia que va aconseguir; pel diàleg, per les reflexions, pels debats mateixos del Concili. Perquè va representar encara un procés de recepció del Vaticà II. I ho va ser i ho és, sobretot, per les conclusions a què va arribar.

—Passats deu anys, s'han assolit els objectius marcats?

—Les resolucions conciliars són de tipus molt diferent i marquen objectius diversos. N'hi ha que menen cap a una manera de ser i que, per tant, no acaben. Altres són més a curta distància i prenen compromisos concrets. Alguns s'han anat assolint, com, per exemple, l'elaboració d'alguns directoris. Però, l'aplicació del Concili depèn de cada bisbat, i els ritmes han estat i són molt diferents. Fa la impressió, amb tot, que en aquest temps hi ha hagut un cert afebliment, sobretot quant a treballs conjunts.

Barcelona

400 joves van participar en la III Trobada diocesana de l'ESO

■ L'arquebisbe de Barcelona va dir a l'homilia que la felicitat i Jesús són la mateixa cosa

BARCELONA.— La felicitat ha estat la protagonista de la trobada dels nens i nenes de l'ESO d'enguany. Van dedicar tot el matí del diumenge 10 d'abril a aprofundir sobre la felicitat i els seus camins. Van acudir a l'esdeveniment nois i noies procedents d'instituts i parròquies de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu. I qui no va faltar va ser l'arquebisbe de Barcelona, que va voler compartir la cloenda de la jornada en l'eucaristia final del vespre.

L'Escola de La Salle Bonanova i les seves instal·lacions van rebre la visita el segon diumenge d'abril de prop de 400 nois i noies d'entre 12 i 15 anys, procedents de les tres diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona. Molts ja hi havien assistit en diverses ocasions i en altres trobades organitzades per la Delegació de la Pastoral de Joventut i s'alegraven del retrobament. Altres, primerencs, van tenir l'oportunitat de fer noves amistats. Això sí, coincidien en el fet de voler repetir en el futur.

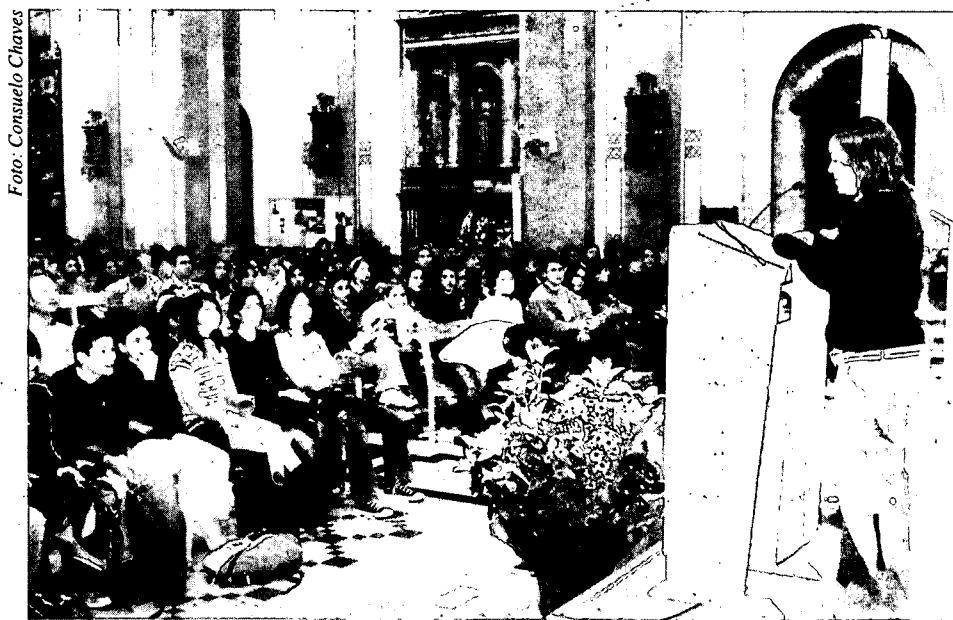
La jornada va començar, després de la pregària d'arribada, amb el relat de vuit experiències personals sobre la joventut, el fet religiós, la música, l'acció social, etc. Tot seguit els nois van poder veure un vídeo sobre el concepte treballat en grups prèviament: la felicitat. Concepte que va amagar tota la jornada. La mare Teresa de Calcuta, Martin Luther King o Joan Pau II van ser alguns dels encarregats de transmetre la seva concepció de

la felicitat a través de les imatges enregistrades. Quan va aparèixer Joan Pau II a la pantalla els nois i noies presents van començar a aplaudir amb entusiasme.

Danses per la pau

Ja amb l'estómac ple es van lliurar a les danses per la pau. El grup Bufanúvols, encapçalat per Pau Tarruell, va interpretar una sèrie de cançons que pretenien manifestar a través de la música i el ball valors com el respecte, la tolerància, la solidaritat, etc.

Cap a les 16.30 de la tarda es va iniciar la missa que posaria el punt final a la trobada. Mons. Lluís Martínez Sistach, que durant uns quants anys va ser el responsable de la Pastoral de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola, també va voler transmetre el seu testimoni sobre la felicitat en l'homilia que va pronunciar: «La felicitat i Jesús és la mateixa cosa. Perquè Jesús vol la nostra felicitat i ens diu com aconseguir-la: "Jo sóc el camí, la

La trobada va finalitzar amb la celebració d'una Eucaristia.

veritat i la vida." Ell és la felicitat.» I els va orientar sobre com aconseguir-la tot dient: «Dediqueu un moment de pregària per parlar amb Jesús cada dia i digueu-li: "Queda't avui amb mi." Veureu com seureu felços.»

L'eucaristia va finalitzar amb el resultat d'un concurs organitzat. Al començament de la jornada es va anunciar que una agència de serveis, patrocinadora de la trobada, garantiria la felicitat a un dels joves assistents. Els organitzadors van en-

grescar a través d'aquest joc a la reflexió dels nois sobre el que la societat de consum ens imposa per ser felços. Així, el nom del guanyador es trobava darrere d'un tros de roba davant del qual tothom havia de passar per conèixer la identitat de l'escollit que obtindria la felicitat. Van anar passant d'un en un i van veure que hi havia un mirall que els reflectia a tots i a cadascun d'ells.

Consuelo Chaves Mejuto

L'Església compta amb dos nous acòlits i lectors

BARCELONA.— En el primer dia d'abril, Jordi Albert Garrofé Trabal i Xavier M. Vicens Pedret van rebre el ministeri del lectorat i des d'aquest mateix dia Lluís Cortada Puig i Pau Quinones Torres són acòlits. Tots ells van rebre els seus respectius ministeris de mans de l'arquebisbe de Barcelona. Ha estat un acte carregat de simbolisme celebrat a la parròquia de Santa Agnès. S'hi remarca el progrés dels candidats en la preparació vers el diaconat permanent.

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Martínez Sistach, que va començar al·ludint a la bellesa del lliurament dels quatre, així com la del compromís assumit per les seves famílies, allà presents, va voler recalcar-los en l'homilia la importància del servei als altres, «tot participant de la dimensió de l'amor de Déu, sent pastors». Dos d'ells van rebre de les mans de l'arquebisbe les Sagrades Escripures i els altres el calze i la patena. Signe de l'inici d'una nova etapa en els seus respectius camins. (C.Ch.)

Acte interreligiós en memòria de Joan Pau II

Els representants religiosos van lloar la figura del papa Wojtyła.

BARCELONA.— La sala d'Actes del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir el 13 d'abril un acte acadèmic interreligiós amb motiu de la mort del papa Joan Pau II, organitzat pel Grup de Treball Estable de Religions (www.grupdereligions.org).

Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Jaume González-Agàpito, delegat diocesà d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses, van acudir en representació de l'Església catòlica. També van participar responsables de

la comunitat musulmana, de la comunitat jueva, de l'Església protestant, i de l'Església ortodoxa.

Tots els assistents es van comprometre a mantenir viu i operatiu l'esperit de la trobada interreligiosa d'Assís, que va convocar Joan Pau II. Totes les religions, mitjançant els seus representants, van lloar la figura del papa Wojtyła, a qui van mostrar un gran afecte. En l'acte va haver-hi també un emotiu salm hebreu, que van entonar els representants de la comunitat jueva. (C.C.)

El cristianisme com a experiència de salvació

BARCELONA.— L'experiència cristiana com a experiència de «salvació» avui. Aquest ha estat el tema al voltant del qual s'ha reflexionat, aprofundit i debatut en el VII Simposi organitzat per la Fundació Claret durant el dies 8 i 9 d'abril.

Més concretament, el simposi va voler plantejar en quin sentit podem parlar del cristianisme com a experiència de salvació en l'actual context cultural. Van ser desenes de persones, de totes les edats, les que van seguir atentament cadascuna de les conferències que van donar forma al simposi.

Una d'elles, a càrrec de Julio Lois, professor a l'Institut Superior de Pastoral de la Universitat Pontifícia de Salamanca, es va centrar en la persona de Jesús i la salvació. Partint del fet que la salvació és una gràcia donada per Déu, Julio Lois va assegurar entre altres coses que Déu ens salva a través de la vida de Crist. «Com? Actua sobre nosaltres com a il·luminador, recorrent el camí. Ens salva com a mestre, profeta, testimoni, enviant-nos el seu mateix Esperit.» (C.Ch.)

«No podem privar la societat del llegat franciscà»

■ **P. Gonzalo Fernández-Gallardo, o.f.m. conv., coordinador del II Congrés Internacional sobre Franciscanisme a la Península Ibèrica**

BARCELONA.— Coincidint amb el primer centenari de la restauració de l'Orde dels Franciscans Conventuals a Espanya, s'ha celebrat recentment a Barcelona un congrés internacional dedicat a aquest tronc originari de l'extensa família nascuda sota el carisma de sant Francesc d'Assís. Sota el títol *Els franciscans conventuals a Espanya (s. XIII-XXI)*, més de 60

congressistes es van donar cita del 30 de març a l'1 d'abril a la Ciutat Comtal convocats per l'Associació Hispànica d'Estudis Franciscans. En total, es van pronunciar prop de trenta ponències i més de quinze comunicacions en què es van establir les bases per a un coneixement més profund de la història, del pensament i de la predicació de l'Orde dels Conventuals a Espanya.

—Amb tantes branques de la mateixa família franciscana, és fàcil equivocar-se a l'hora de diferenciar-ne unes de les altres. Parli'ns dels franciscans conventuals, protagonistes del II Congrés Internacional sobre Franciscanisme celebrat recentment a Barcelona.

—Els franciscans conventuals som el tronc originari de l'orde. A Espanya som presents des del segle XIII. Tots els convents històrics de sant Francesc a les diverses ciutats i viles de la península pertanyien als conventuals, que és el nom que es dona als frares des del 1250 pel fet d'estar en convents de més de 12 frares, amb capacitat per prestar-hi molts serveis. Després van sorgir diverses reformes, normalment al voltant del tema de la pobresa, i avui dia podem dir que l'únic que ens diferencia unes branques de les altres és la història i el nom. Actualment tots intentem respondre de la mateixa manera a l'únic carisma que ens ha donat sant Francesc.

—Ja no hi ha disputes entre les diverses branques?

—Al llarg dels segles, uns i altres hem anat descobrint i fent viu que el carisma és un do de Déu i que no hi ha

ningú que el tingui en exclusiva. Avui dia, gràcies a Déu, vivim una relació molt estreta, no únicament entre els religiosos, sinó també amb les religioses i també molt especialment amb els seglars franciscans. Tots ens sentim una única família franciscana.

—Com ha influït la presència dels franciscans conventuals a Espanya, on

són presents des del segle XIII?

—La presència dels franciscans conventuals va deixar una empremta important en les ciutats i viles de la Península Ibèrica des del segle XIII. Al voltant dels convents, es van articular les ciutats de l'època. Van exercir un paper preeminent en el camp de l'estudi, des del punt de vista intel·lectual, i sobretot van aportar una nova manera de veure la vida des de la positivitat. L'home és el fruit i el resultat de l'amor de Déu i això es va transmetre des del començament.

Més tard arribarien les anomenades «reformes» nascudes com un intent de ser fidels, malgrat tot, al carisma de sant Francesc. Això es va viure sobretot en els segles XIV i XV, època especialment difícil per a l'Església. Un dels punts

clau de la nostra història va ser la supressió de l'orde a Espanya. Allò va ser especialment traumàtic. Durant els més de 300 anys absents de la península es van viure moltes coses, fins i tot alguns intents de reinstaurar l'orde a

Espanya. La restauració es va gestar a finals del segle XIX i principis del segle XX, i hi van tenir un paper important els laics. D'això, en fa ara exactament 100 anys.

—Estava justificada la supressió durant més de tres segles?

—S'havia posat la justificació que els frares no vivien del tot el seu carisma, la Regla, les constitucions de l'orde..., però

El P. Gonzalo Fernández és historiador.

com hem pogut veure durant el congrés a través d'estudis molt rigorosos, s'ha constatat que la supressió s'emmarcava no tant en l'àmbit de la correcció moral, sinó en el de la política uniformadora de Felip II.

—Devia ser un procés dolorós per als frares conventuals.

—El 1517 l'orde va patir un trauma enorme. Per intentar arreglar les divisions, es va sancionar la separació fins avui definitiva de l'orde. Això pesava molt: la divisió que es va sancionar amb la butlla del 1517. Era una butlla papal aconseguida gràcies a les pressions dels Reis Catòlics i el Rei de Portugal. La supressió definitiva a Espanya va tenir lloc el 1567 i fins al 1904 no va tornar a ser reinstituïda. Els nostres germans caputxins s'hi refereixen ja com «els anys d'exili».

—La supressió de l'orde a Espanya durant més de tres segles ha estat un dels temes més tractats en el II Congrés Internacional sobre franciscanisme. Com es viuen avui aquelles vicissituds històriques tan «traumàtiques»?

—Els dies del congrés han estat uns dies per compartir amb serenitat, per estar junts i saber que hem d'aprendre de la història. No podem guarir les nostres ferides o solucionar els problemes des de la divisió, sinó que cal unir esforços i viure l'experiència del diàleg i l'enriquiment mutu. El congrés ha estat una oportunitat per continuar creant un espai de trobada i de reflexió que aglutini i cohesioni la família franciscana, al mateix temps que permeti posar en comú els esforços dels diversos estudis del franciscanisme a la península.

—Què destacaria de les diverses aportacions de la trobada?

—Com a organitzador, em sento molt satisfet per l'harmonia amb què s'han viscut aquests dies, per l'elevat nivell intel·lectual i, com a historiador, em quedo amb la sensació que el món franciscà ha aportat molta vida, molta llum, molta serenitat i optimisme. Tenim davant nostre un nou repte. No podem privar la societat d'aquest llegat històric que hem rebut a través del carisma franciscà.

—S'han obert nous horitzons a l'hora de fer arribar al món d'avui l'ideari de sant Francesc?

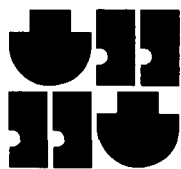
—Sí, un dels camps on volem tornar a estar presents és la universitat. El món franciscà hi va estar molt present des del segle XIII, amb una influència decisiva, i això

és una cosa que avui cal recuperar. El pensament franciscà té molt a dir al món d'avui. Allí on hi ha els joves, allí on es genera pensament, allí també hem de ser-hi els franciscans.

—Quin és l'estat actual de l'orde dels franciscans conventuals?

—Actualment som al voltant de 80 frares en 12 cases, i els darrers 50 anys han estat d'expansió i de creixement. Han estat un intent d'estar on l'Església ens demanava com a presència franciscana: en alguns col·legis, en algunes activitats socials, en parròquies... El nostre carisma ens crida a *ser* més que a *fer*. Es tracta de ser i de viure l'esperit allí on ens trobem.

Samuel Gutiérrez

GREMI D'INDÚSTRIES GRÀFIQUES DE CATALUNYA

El Gremi d'Indústries Gràfiques de Catalunya us convida a la missa que se celebrarà el dia 6 de maig proper en commemoració del seu patró, sant Joan Ante Portam Latinam, a les 19.00 hores, a la basílica de Santa Maria del Mar. La coral Vac Stab interpretarà música sacra del Renaixement i del segle XX.

Karol Wojtyla va néixer a Polònia el 18 de maig de 1920. Fou elegit Papa el 16 d'octubre de 1978. Va ser el primer Papa polonès de la història.

Va practicar molts esports: futbol, equitació, escalada i natació.

El Papa parlava més de 10 idiomes.

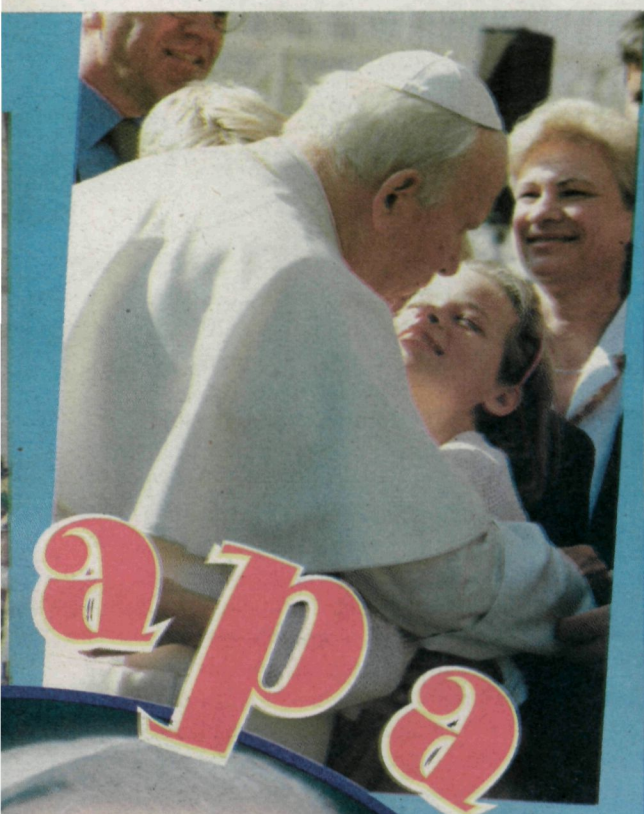
Té el rècord Guinness de ser l'home que s'ha trobat amb el nombre més gran de persones.

Va visitar 133 països i va recórrer 1.300.000 km.

Va proclamar 1.320 beats i 472 sants.

EL P

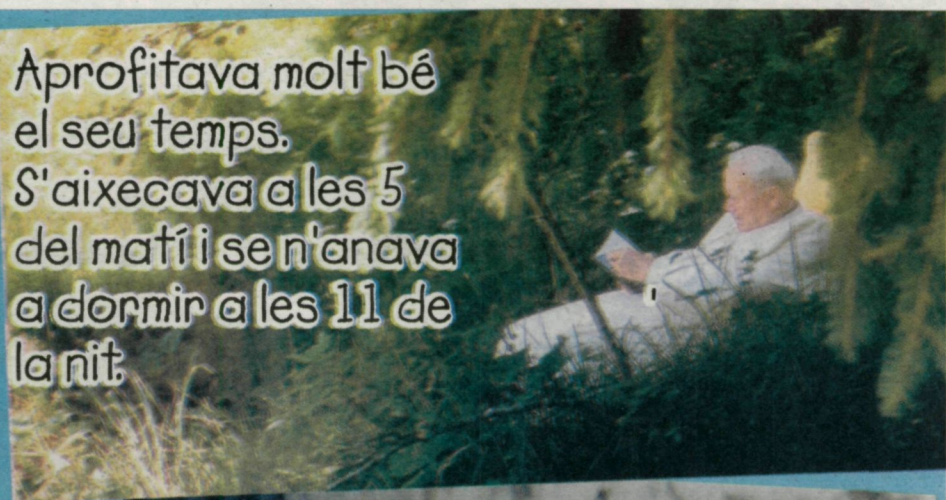
Joan

a p a

Aprofitava molt bé el seu temps. S'aixecava a les 5 del matí i se'n anava a dormir a les 11 de la nit.

Dedicava més de dues hores diàries a la pregària.

Va escriure més de 20 llibres.

La seva oració preferida era el Rosari.

El Papa estimava molt els nens!

Pau III

El Papa, al llarg de quasi 27 anys de pontificat, ens ha donat exemple d'entrega incansable, de treball ardu, però sobretot, de molt amor.

NET

Tarragona

Es presenta el primer volum del «Corpus Biblicum Catalanicum»

■ Va coincidir amb la trobada anual de l'Associació Bíblica de Catalunya

TARRAGONA.— El dissabte 9 d'abril va tenir lloc a Tarragona l'assemblea general de socis de l'Associació Bíblica de Catalunya (ABCat), amb l'escaiença de celebrar-se el trentè aniversari de la seva fundació i els 40 anys de la constitució dogmàtica *Dei Verbum*, un dels fruits del Concili Vaticà II. L'assemblea va revestir encara més rellevància pel fet d'acollir la presentació del primer volum del *Corpus Biblicum Catalanicum*.

La col·lecció *Corpus Biblicum Catalanicum* constarà de més de quaranta volums, projecte que serà possible mercès a un conveni de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i l'Associació Bíblica de Catalunya.

Els assembleistes s'aplegaren al migdia a la sala d'actes del Seminari Pontifici, on, després d'una breu presentació a càrrec de Mn. Joan Magí, president de l'ABCat, el reconegut biblista Dr. Joan Aragonès va pronunciar una conferència sobre *L'exegesi bíblica abans i després de la «Dei Verbum»*, de densa temàtica però presentada de forma amena i distesa.

Posteriorment, es va procedir a la presentació del primer volum del *Corpus Biblicum Catalanicum*, acte que va comptar amb l'assistència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i diversos membres de la junta de l'ABCat. La presentació va anar a càrrec del Dr. Pere Casanellas, el qual va catalogar el projecte «de gran interès histò-

ric i cultural, reclamat per filòlegs, que demanen la publicació d'antigues versions bíbliques catalanes medievals». Es tracta, doncs, d'una edició crítica de les traduccions bíbliques catalanes fins a l'any 1900.

Pere Casanellas va fer un recorregut pel projecte del *Corpus Biblicum Catalanicum*, des dels seus inicis, i va esmentar el període impulsat per R. Foulché-Delbosc l'any 1906. Els complements aportats per l'Institut d'Estudis Catalans l'any 1908 al projecte de Foulché i l'intent del 1976 de reactivar el projecte per part de l'Associació Bíblica de Catalunya, fins a arribar a la darrera etapa, la del 1997, quan Armand Puig va desencallar el tema per rebre el 2001 l'embranchida definitiva.

Casanellas va explicar que un equip de quaranta persones treballen en la col·lecció

El Dr. Pere Casanellas va fer la presentació.

i que hi ha deu volums a punt d'acabar-se. El pla general de l'obra es divideix en tres apartats: la Bíblia llatina; versions dels segles XIII-XV i versions dels segles XVI-XIX. El volum presentat és el número 3, que porta per títol *Bíblia del segle XIV: Èxode i Levític*.

La col·lecció compta amb 140 subscriptors, la majoria pertanyents a l'Associació Bíblica de Catalunya. Al migdia, els participants a la trobada van compartir un dinar de germanor, després del qual es va fer la presentació de la pàgina web de l'associació, a càrrec del seu autor, Andreu González, per acabar amb la celebració de l'assemblea de l'entitat.

Joan Boronat

Nova guia de l'arquebisbat 2005

TARRAGONA.— S'ha editat la Guia de l'arquebisbat de Tarragona corresponent a l'any 2005. La fotografia de la portada recrea part del monestir cistercenc de Santa Maria de Vallbona de les Monges.

El sumari de la nova guia s'obre amb les adreces i els telèfons de la Conferència Episcopal Tarraconense i els diferents bisbats amb seu a Catalunya, així com les extensions telefòniques de l'arquebisbat de Tarragona. A continuació, el volum ofereix uns apunts històrics referents a l'Església metropolitana i primada de Tarragona i la Província Eclesiàstica Tarraconense, i continua amb la composició actual de la Tarraconense. En un altre apartat es relaciona l'arxiepiscopologi de l'Església de Fructuós, des del segle III al XXI.

En el capítol estadístic, figura la superfície de l'arxidiòcesi, que és de 3.146,6 km², amb 504.834 habitants. El presbiterat diocesà està integrat per 142 sacerdots; 6 diaques; 5 laics/laiques amb missió pastoral; 7 seminaristes teòlegs, mentre que les parròquies totalitzen 199. Quant a ordes religiosos, n'hi ha 12 de masculins i 24 de femenins.

Segueix una biografia de l'actual arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, i una relació detallada dels diferents organismes diocesans, amb els corresponents responsables, les institucions i els centres, així com les vicaries episcopals, els arxiprests, les parròquies i les persones que les serveixen. Es tracta d'una completa guia, de gran utilitat, per manejar correctament tots aquells assumptes relacionats amb l'Església arxidiocesana. (J.B.)

L'arquebisbe s'entrevista amb la consellera de Cultura

TARRAGONA.— El 13 d'abril, Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, va rebre al seu despatx oficial Caterina Mieras, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya, per tal de tractar sobre les obres de restauració de la catedral amb vista a la renovació del conveni que en el seu dia es va signar entre la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona, el Consell Comarcal del Tarragonès, l'Ajuntament de Tarragona i l'arquebisbat de Tarragona. A la reunió també hi van ser presents Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arxidiòcesi, i l'arquitecte Josep Figuerola, els quals van exposar a la consellera l'estat de la qüestió un cop acabada la primera fase de les obres. (C.C.)

Presa de possessió del nou Consell Episcopal

TARRAGONA.— El 12 d'abril va tenir lloc a la capella de la casa de l'arquebisbat la presa de possessió del nou Consell Episcopal en el decurs d'un senzill acte que va ser presidit per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat.

Després de la pregària canònica, Mn. Emilià Clemente, com a vicecanceller, va procedir a la lectura del nomenament de Mn. Joaquim Claver Caselles com a secretari general i canceller, que l'arquebisbe havia signat amb data de 12 d'abril.

Després, Mn. Claver va llegir els nomenaments de Mn. Miquel Barbarà Anglès com a vicari general; de Mn. Joan Antoni Cedó Perelló com a vicari episcopal de Tarragona; de Mn. Santiago Soro Roca com a vicari episcopal del Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i l'Urgell-Garrigues; i de Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro com a vicari episcopal de l'Alt Camp, el Baix Penedès i el Tarragonès.

Tot seguit, els nous vicari general, vicaris episcopals i secretari general i canceller van fer la professió de fe davant de l'arquebisbe. Immediatament, juraren el càrrec.

A continuació, l'arquebisbe va agrair a Mn. Creu Sáiz Ruiz i Mn. Francesc Estesó Cuenca, els vicaris episcopals que cessaven, el servei que han fet fins ara com a vicaris

episcopals a l'Església en general i a l'arxidiòcesi de Tarragona en particular, així com la col·laboració que havia rebut d'ells durant aquests mesos que han treballat plegats.

Després, en una altra dependència de la casa de l'arquebisbat es van reunir els membres de la Cúria diocesana i familiars dels components del Consell Episcopal en una

Els nomenaments dels nous membres del Consell Episcopal són per als propers tres anys.

trobada informal en què va fer ús de la paraula Mn. Miquel Barbarà, el qual entre altres coses, després d'agrair a l'arquebisbe la confiança dipositada en els membres elegits, va dir: «Esperem saber respondre a aquesta confiança i confiem en la col·laboració lleial i sincera de tots: preveres, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques, principalment dels que treballen als

organismes diocesans i d'una manera particular dels que treballen en aquesta casa de l'arquebisbat i de tota la Cúria. És un moment particularment important en l'Església universal i en tot el món. Estem en seu vacant i esperem un nou Papa, pel qual ja des d'ara preguem i des d'ara li prometem que li serem fidels. És un moment important a la nostra

arxidiòcesi. Estem a l'inici d'un nou pontificat i hem de ser fidels al nostre Pare i Pastor, l'arquebisbe Jaume. Ben segur que treballant en comunió podrem fer moltes coses. En set mesos, senyor arquebisbe, ja n'ha fet moltes: Consell Episcopal, Consell Presbiteral, Consell Pastoral Diocesà, aprovació de la substitució dels aranzels regulats per tota l'arxidiòcesi, revisió de la percepció econòmica dels preveres del Fons Comú diocesà, comissió per l'arranjament d'abadies, consulta pel nou Pla Pastoral, consulta sobre

l'atenció als immigrants i moltes altres coses. Amb tot això el que volem és servir el Déu vivent i veritable i els germans en la nostra Església de Tarragona.»

Tot seguit, Mn. Creu Sáiz i Mn. Francesc Estesó, els vicaris episcopals sortints, van expressar el seu desig de continuar treballant per l'Església des d'altres responsabilitats. (C.C.)

Solsona

Les germanes carmelites vedruna deixen Solsona

SOLSONA.— Les Germanes de la Comunitat Vedruna deixen Solsona després de 176 anys de vida de la Congregació a l'Hospital. Aquesta presència va tenir el seu inici el dia 8 d'abril del 1829, quan santa Joaquina i tres germanes més van arribar a Solsona per fer-se càrrec de l'Hospital.

Actualment hi havia 9 religioses d'aquesta congregació, i juntament amb el personal i infermeres de la Residència Pere Màrtir Colomès atendien prop d'un centenar d'avis.

Després d'una llarga reflexió, han pres aquesta decisió bàsicament per tres motius: perquè actualment no poden mantenir els objectius pels quals van venir a l'Hospital donada l'edat molt avançada; per la malaltia d'algunes germanes que formen la Comunitat actual; i per la falta de vocacions. Amb tot, volen que quedi ben clar que la continuïtat del servei que està donant l'Hospital a Solsona i comarca queda garantida per la nova direcció que des de l'any 2000 es va fer càrrec de la gestió d'aquest centre.

La comunitat ha expressat al bisbat i a tot el poble el seu agraïment per aquests 176 anys de presència de la congregació a Solsona, pel suport i per l'estimació i confiança rebuts. Han estat molts anys de dedicació ininterrompuda i això les omple de goig malgrat que els dolgui haver pres la decisió de deixar l'Hospital Pere Màrtir Colomès de Solsona.

El dia 22 de maig, festa de Santa Joaquina, se celebrarà una Eucaristia a les onze del matí presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra i Cunillera, en la qual donaran gràcies per tots aquests anys. A continuació hi haurà la inauguració de l'exposició de treballs manuals que fan les àvies durant l'any. (R.E.)

Projecte per homenatjar el claretia Jaume Vergés

■ Coincideix amb els cinquanta anys de professió religiosa

SOLSONA.— Un nombrós grup de gent del Solsonès ha engegat un projecte popular amb l'objectiu d'homenatjar el germà claretia Jaume Vergés per la seva tasca a Solsona amb motiu dels seus 50 anys de professió religiosa. Alhora, també pretenen mantenir viva la memòria històrica dels claretians a la ciutat i recordar les arrels dels moviments sorgits en el si dels claretians com l'Agrupament Escolta Claret o l'Esplai Riallera.

Per homenatjar el germà Jaume, que va ser a Solsona entre el 1968 i el 1981, s'han creat diversos grups de treball amb un o més responsables al capdavant. Les activitats previstes són l'edició d'un llibre que repassi el pas dels claretians per la comarca (coordinat pel Josep Àngel Colomès), fer una auca, una exposició de fotografies i d'objectes característics dels projectes engegats pels claretians com els escoltes o l'esplai, un CD amb fotografies i vídeos antics així com també realitzar un concert.

Entre els diversos col·lectius que integren els grups de treball trobem l'Agrupament Escolta Claret en els seus inicis (coordinat per Mercè Augé) i en l'actualitat (coordinat per Anna Grau i Míriam Semís), els inicis de l'Esplai Riallera (grup encapçalat per Pere Vila), l'esplai actual (Sergi Rodríguez i Gemma Casafont), el de les tres primeres noies de la Coral (encapçalat per Adelina Tripana) i el de l'acolliment dels claretians durant la guerra civil tant a les cases de pagès (coordinat

El Gmà. Jaume en una missa amb nens i nenes de l'esplai Riallera de Solsona.

per Conxita Pla) com a Solsona (encapçalat per Maria Vilalta).

A banda d'aquestes persones que acabem d'anomenar, diversos solsonins també col·laboren en aquest projecte. En aquests moments també s'està duent a terme una recollida de signatures per demanar a l'Ajuntament de Solsona que declari fill adoptiu de la ciutat el germà Jaume Vergés. Tot aquest projecte culminarà en un acte final previst per al proper 24 de juliol. Es demana a tothom qui vulgui col·laborar que pugui aportar re-

cords i anècdotes de qualsevol dels col·lectius engegats pels claretians i/o fotografies i materials d'activitats relacionades amb aquests col·lectius, que les faci arribar a algun d'aquests llocs: l'oficina del Celsona Informació, l'arxiu diocesà o la gasolinera Setelsis. També ho poden fer arribar per correu electrònic a claretianssolsona@hotmail.com. Tots els materials que es facin arribar se seleccionaran i s'utilitzaran per fer l'exposició i el CD que hi ha previstos.

Ramon Estany

L'Arxiu Diocesà ja ocupa el nou espai

Les instal·lacions permeten un accés fàcil als investigadors.

S'ha comptat amb l'ajuda de la Conselleria de Cultura de la Generalitat, que va atorgar una subvenció de 40.000 euros. Les despeses totals del trasllat i mobiliari han estat de 43.065 euros, cobertes amb l'esmentada subvenció i amb donatius particulars, de manera que al bisbat no li ha calgut cap despesa en aquesta nova instal·lació de l'arxiu.

Donades les noves possibilitats d'aquest equipament, l'arxiver del bisbat de Solsona, Enric Batrina, vol fer esment que si algun rector creu que la documentació que té de més de cent anys no la pot guardar com cal, ni pot atendre els investigadors que s'hi acosten, seria bo que la passés a l'arxiu diocesà en concepte de dipòsit, mantenint-ne totes les garanties de propietat. De la mateixa manera, la biblioteca auxiliar acollirà els llibres que es cregui oportú disposar-hi, sobretot, tot el que pugui fer referència al bisbat de Solsona. (R.E.)

SOLSONA.—

L'Arxiu Diocesà de Solsona ha inaugurat les noves instal·lacions a la planta baixa del Palau Episcopal, amb nous armaris compactes i calaixeres metàl·liques per als pergamins. Ha suposat un increment notable d'espai i un fàcil accés per als investigadors. També hi ha l'annex d'una biblioteca auxiliar.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104

08035 Barcelona

Tel. 934 343 630 - 609 101 344

Fax 934 343 650

e-mail: fundfatima@terra.es

web: www.fundacionntrasfatima.org

Urgell

LA SEU D'URGELL.— Mn. Antoni Cagigós, canonge i director del Museu Diocesà d'Urgell, on «resideix» el *Beatus de Liébana* des de fa decennis, ha estat l'autor d'un llarg i curiós pròleg al llibre *Objetivo Beato*. A través de la quinzena de pàgines que ens ofereix, podem res-

seguir la història de la creació d'aquest llibre, un còdex datat aproximadament al segle VIII; la seva importància; el valor econòmic; què hi podem trobar... També detalls i informacions no pròpiament del *Beatus*, sinó de les circumstàncies que van concórrer els dies del robatori, les experièn-

cies pròpies i de les persones de l'entorn, de les mesures de seguretat al Museu, de qui va planejar el robatori, de l'estat del llibre quan el van trobar... Tota una expressió del seu pensament i emocions envers un llibre que va viure una història ben curiosa.

L'operació policial que va permetre recuperar el «Beatus»

■ Mn. Antoni Cagigós ha prologat el llibre «Objetivo Beato»

La història del robatori i de les indagacions que van dur el Grup de Patrimoni Històric del cos de la Guàrdia Civil a la pista dels lladres, és el que explica—amb l'aire d'una vivència personal—el qui aleshores era caporal del cos, J. D. Pastor. Ell es va encarregar, juntament amb altres agents, de la investigació del cas.

El caporal Pastor descriu l'operació policial que va permetre la recuperació de l'original del *Beatus* de la Seu d'Urgell. També condueix per les peripècies i les tribulacions de la policia en la detenció dels lladres. Ho recull de manera novel·lada, amb un estil directe i sense subterfugis que el fa proper i còmode al lector.

Un incunable desaparegut

La història del robatori es va iniciar el dissabte 29 de setembre del 1996. L'acció de tres homes va permetre el robatori, a primera hora del matí, del llibre anomenat *Beatus de Liébana*. Aquesta és una peça gairebé única: un còdex de l'alta edat mitjana que conté el text d'un comentari al darrer llibre de la Bíblia, l'Apocalipsi, escrit per un monjo de Liébana, a Cantàbria, conegut pel nom de Beat (*Beatus*, a l'època). Aquesta mena de llibre

Mn. Cagigós ha prologat l'obra.

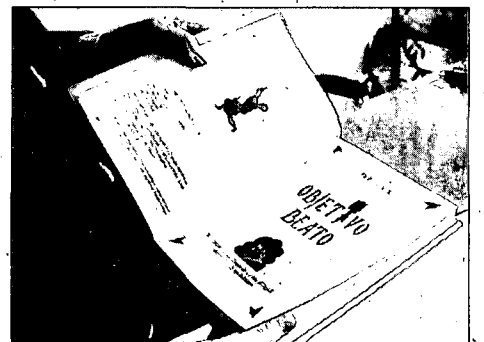
va ser un dels més llegits als monestirs i va arribar a ser extraordinàriament famós, en un moment històric molt especial en què la Reconquesta era protagonista. No és l'únic que existeix, certament, de la seva categoria: però és un dels més antics. Les còpies de l'original es feien en monestirs, i el de la Seu d'Urgell podria haver estat fet a San Millán de la Cogolla. Les seves miniatures, de gran bellesa i espectacularitat en els colors, permetien que persones il·letrades copsessin el missatge de les Escripures en aquest cas, n'hi ha moltes: unes noranta. Es calcula que devia arribar a la Seu d'Urgell per la

retornat a casa. Aquest dia, el temple es va omplir de gom a gom per celebrar-ho.

El director del Museu

Objetivo Beato serà presentat pròximament i de manera pública en el singular marc romànic de l'espai del Museu Diocesà d'Urgell, annex als claustres de la catedral basílica de la Seu d'Urgell.

El director del Museu, Mn Antoni Cagigós, es mostra orgullós de l'edició del llibre, que es pot trobar ja en diverses llibreries i també a les dependències del Museu a un preu assequible. Mn. Cagigós

Una edició molt especial a l'abast

Objetivo Beato, escrita en castellà, ha estat editada per l'editora Taberna Libraria, amb gran quantitat de detalls i dibuixos romànics. Conté 12 miniatures, reproduccions a escala d'algunes de les principals làmines del còdex impreses en un suport especial de pergamí. Aquesta editora, que depèn del Círculo Científico, està especialitzada justament en reedicions d'incunables i documents significatius de la història científica i cultural espanyola i europea.

reconeix que la recuperació va ser considerada un miracle: «Quan havien passat gairebé quatre mesos del robatori, va sonar el telèfon de casa. Era la veu del capità Prieto, que em va dir que ja tenien el *Beatus*... Vaig botar d'alegria i no vaig poder evitar cridar: "Miracle!" El mateix va dir el senyor bisbe, quan el vaig trucar per donar-li la nova, amb la major sorpresa per la troballa. És que era molt difícil la recuperació. Crèiem que encara que fos possible trobar-lo, nosaltres ja no ho podríem veure.»

M. C. Orduña

VIC

Mons. Casanova reflexiona sobre el valor de la missa dominical

IGUALADA.— En l'any de l'Eucaristia el bisbe Romà Casanova convidava els igualadins, amb motiu de la festa del Sant Crist, a contemplar el lligam que hi ha entre el Crist crucificat i la missa, «perquè augmenti l'amor a aquestes dues realitats que són la mateixa: Crist oferint-se per nosaltres».

I afegia: «L'Eucaristia és el sagrament que té una relació especial amb el calvari. El sacrifici de Crist a la creu és el mateix sacrifici de la missa. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia es renova el sacrifici del calvari per a la salvació de la humanitat. El calvari fou el primer altar, l'altar veritable, després, tot altar en què se celebra la missa es converteix en calvari. (...) L'Eucaristia ens fa realment entrar en contacte amb el sacrifici de la creu, a omplir la història de cada home i de tota la

història. La missa ofereix la possibilitat de l'extensió de la creu. Aquesta ha de ser la nostra mirada de fe que uneix la mort de Crist i la celebració de l'Eucaristia, memorial del seu misteri pasqual cada dia fins a la fi dels segles. (...) No podem separar, doncs, de cap manera el Crucificat i Ressuscitat de la celebració de la missa. Ambdues realitats són la mateixa realitat. El sagrament de l'Eucaristia és el memorial del misteri pasqual de Crist.»

Mons. Casanova ens interrogava així: «Per això, preguntem-nos: com valorem la missa? I sobretot, com valorem la missa dominical?» I advertia: «Entre les nostres comunitats es constata un descens en l'assistència a la missa dominical. I per a nosaltres la missa dominical no és una devoció entre altres que puguem tenir. La

missa dominical ens és essencial perquè nosaltres no som res sense l'Eucaristia. L'Església que neix del cor obert de Crist en la creu és l'Església de l'Eucaristia. Com diu el Concili Vaticà II, l'Eucaristia és font i cim de la vida cristiana.»

«Hem de ser ben conscients», afegia el bisbe de Vic, «que sense la participació en la reunió dominical dels cristians la fe es va afeblint, o no pot desenvolupar-se. Els cristians autèntics de tots els temps ho han tingut ben clar sempre.»

I va remarcar: «Faig una crida ben clara als pares i mares, avis i àvies, catequistes i educadors, rectors de les comunitats parroquials. Cal fer un esforç per ajudar les noves generacions a la participació en la missa dominical. Fem un esforç tots per enfortir la nostra participació activa, atenta i fructuosa en la missa de

cada diumenge. Eduquem també les noves generacions a participar-hi amb el nostre exemple i la nostra fe. L'Eucaristia és misteri de fe i solament des de la fe la podem viure. Com també és un misteri de fe la mort de Crist en la creu i la seva resurrecció. Quan ens cansa la missa perquè diem que és llarga o perquè la volem diferent, preguntem-nos si no es, potser, perquè la nostra fe és curta o perquè volem canviar la fe que hem rebut dels apòstols i que ens ha arribat per mitjà de l'Església catòlica i apostòlica.»

El bisbe Casanova va acabar amb una referència de l'amor del Crist als igualadins i a la necessitat de la gràcia de Déu per salvar-nos: «Res no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.» (Leonard del Rio i Campmajó)

Lleida

Trobada de la Unitat Pastoral del Baix Segre Est

■ Les set parròquies es van aplegar amb el lema «A nous temps, nous reptes»

TORRES DE SEGRE.— Amb el lema «A nous temps, nous reptes» i amb la participació de 200 persones, va tenir lloc el 3 d'abril a Torres de Segre la Trobada de les set parròquies de la Unitat Pastoral Baix Segre Est (Albatàrrec, Alcanó, Alfés, Montoliu, Sudanell i Torres de Segre).

La trobada va ser fruit de la coordinació dels diferents consells parroquials, que van intuir la necessitat i la conveniència de celebrar una trobada anual en un dels pobles de la unitat amb una triple finalitat: comunicació dels fidels atrets per la proposta, posada en comú de les seves inquietuds i impuls d'una dinàmica activa a les parròquies. A la trobada hi va assistir el bisbe de la diòcesi, Mons. Ciuraneta, acompanyat pels rectors Xavier Batiste i Víctor Martínez i els alcaldes dels pobles de la unitat. La trobada es va iniciar amb una taula rodona que va tenir lloc al pavelló esportiu, on es tractaren temes com la implicació dels laics en la vida de l'Església, la necessitat de trencar motlles, l'oferiment al jovent d'un model de fe prou entusiasta per infondre il·lusió i la recerca evangèlica d'aquells principis que, allunyant-nos de la indiferència, moguin la societat vers la donació als altres, en un món més agermanat, més just i més joïós.

El moment central de la trobada va ser l'Eucaristia celebrada a l'església de l'Assumpció i cantada pel cor

El pavelló poliesportiu va acollir la primera part de la trobada.

parroquial, amb una pregària pel papa Joan Pau II. Finalitzada la trobada es va veure convenient que aquesta convocatòria continuï en anys propers i que se celebri en un poble diferent, amb l'objectiu d'aprofundir el sentit de comunitat d'aquestes set parròquies.

Jordi Curcó

Mons. Ciuraneta va presidir la inauguració.

Càritas inaugura una nova botiga de Roba Amiga

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat per la presidenta de Càritas Diocesana, Montse Segon, i el delegat de Pastoral Caritativa i Social, el diaca Plàcid Burgués, amb la presència del president de la Diputació i altres autoritats i d'un nombrós públic, va presidir l'11 d'abril la inauguració de la nova botiga de roba de segona mà de Càritas diocesana Roba Amiga.

La botiga està situada al carrer del Bisbe número 2, enfront del Palau Episcopal. Es tracta d'una iniciativa que s'emmarca dins del Programa d'Inserció Social Laboral Troballes, alhora que forma part del programa Roba Amiga de la Fundació un Sol Món de Caixa Catalunya, AIREs i Càritas Catalunya.

L'acte d'inauguració va ser introduït amb una pregària de benedicció per part del bisbe de Lleida, seguit dels parlaments de les autoritats i representacions presents.

Mons. Ciuraneta, en les seves paraules finals, va animar Càritas a seguir el camí de solidaritat amb els més pobres i marginats, elogiant la iniciativa de Roba Amiga que el prelat va qualificar com una acció que combina la caritat cristiana i la creativitat humana. (J.C.)

L'adéu a dues religioses

LLEIDA.— En ple temps quaresmal, dues religioses de Lleida, molt conegudes i estimades, feien la seva Pasqua definitiva a prop del Crist Ressuscitat: Nati Girón i Teresina Guiu. Totes dues pertanyien a dos instituts religiosos fundats a Lleida per dues lleidatanes: el de les Missioneres

La Teresina Guiu, al centre de la foto, era molt bona pintora.

Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, fundades per la mare Esperança González Puig el 1862, i l'Institut de les Missioneres Auxiliars de l'Església, institut laical fundat per la lleidatana Paquita Rovira Nebot, el 1949.

La Gna. Nati Girón Moral va morir a l'edat de 73 anys i 55 de vida religiosa. Un gran nombre de fidels, antigues alumnes del col·legi Cor de Maria, les joves residents i la família de la germana Nati, van

omplir la capella acompanyant la comunitat de Missioneres Esclaves de Lleida en l'Eucaristia de comiat.

L'Eucaristia va ser presidida per Mn. Jaume Pedrós, que té cura pastoral de la comunitat, i concelebrada per 16 sacerdots. En l'homilia Mn. Pedrós va destacar la vida de total lliurament a Déu de la Gna. Nati i la seva entrega a les joves marginades: «Amb la seva vida consagrada ella va fer transparent l'amor de Déu.» Les seves despulles van ser acomiadades amb el cant de l'himne de les Missioneres Esclaves: «Virgen María, fiel esclava, norte y guía, danos siempre de tu entrega la alegría.»

La Gna. Nati havia nascut a Urbel del Castillo (Burgos) el 3 de març del 1931. El 19 de març del 1948 va entrar al noviciat que les Missioneres Esclaves tenien aleshores a Lleida i el 18 de desembre del 1950, a la mateixa capella on va ser acomiadada, va fer la seva consagració definitiva. Durant la seva llarga vida religiosa va treballar a les cases que la congregació té a Maó i a la Corunya i en diverses ocasions a la Llar Mare Esperança de Lleida, on va tornar ja malalta l'any 2002.

Lleida també va acomiadar una altra religiosa: Teresina Guiu i Abelló, missionera auxiliar de l'Església, en una Eucaristia de comiat celebrada a l'església de Sant Llorenç, la parròquia de les missioneres. Nombrosos fidels ompliren el temple,

acompanyant en la pregària i l'esperança la comunitat de Missioneres i els familiars de Teresina. El rector, Mn. Antoni Porta, va presidir la celebració concelebrada per vint preveres i religiosos. En l'homilia va destacar el lliurament total de la Gna. Teresina a Déu i als germans, mitjançant el particular carisma de l'institut secular de les Missioneres Auxiliars de l'Església, que va viure plenament durant 56 anys.

La Teresina havia nascut a Vilanova de Prades i a l'edat de 7 anys la família es va traslladar a viure a Lleida. Va seguir estudis al col·legi de la Sagrada Família i va ser en la seva joventut destacada membre de l'Ac-

La Gna. Nati Girón estimava la natura.

ció Catòlica, i col·laborava en la catequesi parroquial i en diverses obres d'apostolat. El 5 d'agost del 1949 va ingressar a les Missioneres Auxiliars que la lleidatana Paquita Rovira acabava de fundar. Va ser l'ànima de l'Escola Nocturna i de l'Escola Dominical, on moltes noies lleidatanes assistien i participaven en les seves activitats mentre es formaven cristianament.

La Teresina va destacar alhora per una gran qualitat artística: es va dedicar a l'art i a la pintura que ella emprava també com a eina apostòlica. Tothom que l'ha coneguda en destaca la seva fidel vocació: estimà Déu, estimà l'Església i estimà l'Institut de les Missioneres. (J.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

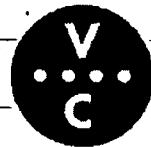
Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humana. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Vida Creixent

El consiliari diu...

Com viure el temps pasqual

Celebrèm la Pasqua, que dura cinquanta dies. Va de Pasqua florida a Pasqua granada, o sigui la Pentecosta.

Què ens demana a tots nosaltres Jesús ressuscitat? Que donem testimoni de l'esperança cristiana personal i comunitària, exigent i oberta enmig de tots els homes i les dones.

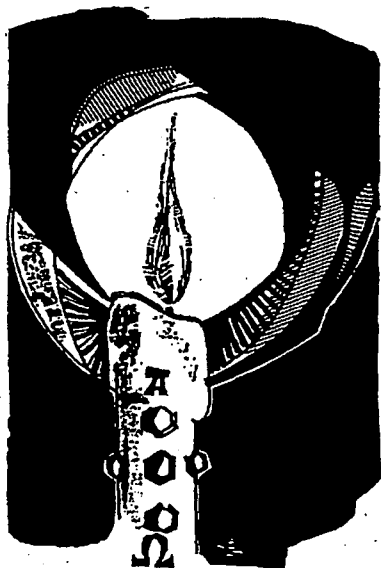
En aquest temps pasqual Jesús es mostra com el centre de la comunitat. Cap comunitat, cap grup, cap moviment no pot ser cristià, si no té per centre Jesús viu. I tot això ho tenim per mitjà de l'Esperit. L'alè de l'Esperit que infon la vida i salva de la mort.

Podríem dir que aquesta acció de l'Esperit de Jesús en nosaltres és:

—Curativa, perquè treu les pors i les tristeses amb la seva acció alliberadora.

—Santificadora, ja que perdona els pecats i dona la gràcia: «A qui perdoneu els pecats...» L'Esperit és experiència de perdó.

—Vivificadora, ja que l'Esperit restableix la fe i omple de fruits i contagia de la vida de Crist.

—Pacificadora i joiosa. Jesús saluda amb la pau i omple d'alegria.

—Comunitària, ja que crea unitat i reuneix els dispersos. L'Esperit crea comunitat i la comunitat fa present el Crist. Això és el que esdevé en tota Eucaristia.

O sigui que aquest temps de Pasqua, a tots nosaltres, ja persones grans, ens ha de portar un aprofundiment en la fe, que condueixi a la unió, i així ens sostindrem els uns amb els altres, i perllongarem la presència del Senyor que viu a través dels sagraments i de la caritat.

Això ens ho explica de veritat l'Evangeli de l'Octava de Pasqua, on veiem que Tomàs, que encara no tenia fe, volia proves per creure en la Resurrecció.

De totes maneres, Tomàs estimava el Mestre i quan Jesús torna per segona vegada, tot oferint la pau, ell ja no necessitava res més, però Jesús

accepta el repte i ofereix a l'incrèdul les mans i el costat.

Què passa? No tot s'acaba en la confessió de Tomàs: «Senyor meu i Déu meu!», sinó que Jesús diu a Tomàs: «Feliços els qui sense veure, creuran!» Heus ací la benaurança de la fe.

En aquest temps pasqual hauríem d'estar presents en aquest món en crisi, en què les persones els costa molt viure des de la fe.

Nosaltres, persones grans, hem de viure realment de la fe i confessar amb els fets i les obres que Jesucrist és Senyor i el Déu amagat entre els homes i que ha vençut el mal i la mort.

Això ens portarà a la solidaritat cristiana i a compartir amb aquestes característiques:

- 1) Solidaris amb el patir. Assumir la condició dels homes i de les dones.
- 2) Fer el bé: no ens hem de cansar mai de fer el bé.
- 3) Saber escoltar: d'aquesta manera sabrem què se'ns demana.
- 4) Mirar i estimar: acollida cordial.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

GIRONA

XV Trobada diocesana de Vida Creixent

Calella de la Costa, enclavament turístic important de la província de Barcelona però que pertany a la diòcesi de Girona, acollirà, dijous 10 de març, la XV Trobada de Vida Creixent. Més de 400 persones es van congregar a la parròquia per a la celebració de la Santa Missa, presidida pel delegat diocesà de laics, Mn. Pere Domènech i concelebrada amb 16 sacerdots més, consiliaris dels diferents grups d'aquest moviment cristià per a la gent gran. A l'homilia Mn. Domènech ens va proposar viure l'Eucaristia com la millor font de llum i força per assolir els reptes del nostre moviment: amistat, espiritualitat i apostolat i també per saber encertar a obrir camins nous de servei i de pau. També ens va instar a ser fidels al nostre compromís amb l'Església i amb els germans per saber transmetre i donar tot el que hem rebut a través de Vida Creixent, sense oblidar que l'exemple serà sempre el nostre millor missatge.

Acabada la Santa Missa i, a la mateixa església, es va celebrar l'assemblea anual dirigida pel secretari Manel Gallart. En aquest curs 2004-2005 s'ha constituït un nou grup, aquesta vegada a la parròquia de Sant Pere de Figueres, el segon grup a la capital de l'Alt Empordà. Amb aquest, ja són 51 grups que acullen 696 membres. Amb motiu de la catàstrofe del tsunami, V.C. va organitzar una col·lecta a benefici dels damnificats com un modest gest de fraternitat i amb sentit d'Església en la qual hi van participar gairebé tots els grups. Els fons recaptats es van lliurar a Càritas diocesana.

Entre els parlaments posteriors destaquem el de l'alcalde de Calella, Josep Basart, qui, després de donar la benvinguda a tothom, va declarar que els cristians «que encara quedem» hem de lluitar per tal que la fe es mantingui a casa nostra perquè «passi el que passi, nosaltres tirarem endavant». Va demanar també una especial atenció per al jovent, que viu una seriosa crisi de fe, «tot i que també hi ha molts joves exemplars». Un toc d'atenció als polítics, sí, però que és també feina de tots. Una representant del grup de Calella, creat ara fa deu anys, va dirigir una salutació breu als assistents i també van prendre la paraula el consiliari i el coordinador diocesans, Mn. Ramon Oller i Narcís Jacas i els de Barcelona, Mn. Jaume Serrano i Antoni Bosch, a més de Josep Lluís Fernández Coll, entre d'altres.

Després hi va haver un dinar de germanor a l'antiga fàbrica Llobet-Guri i, a la sobretaula, vam gaudir amb l'actuació del grup Veterans de Can Salom, de Calella de la Costa, amb un bonic programa d'havaneres i cançons tradicionals catalanes. Vam finalitzar la diada, tots agafats de les mans, en una gran rotllana, al ritme del *Cant dels adéus*.

Núria Munarritz

Poblet, petita història

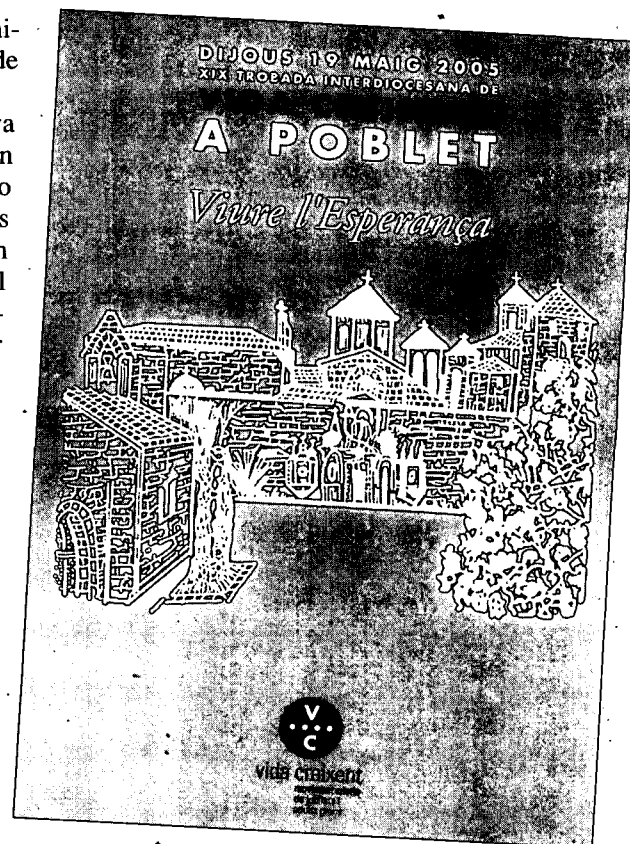
El monestir de Poblet està situat al municipi de Vimbodí, comarca de la Conca de Barberà.

Hi ha una llegenda que diu que es va fundar gràcies a la salvació miraculosa d'un monjo anomenat Poblet davant del rei moro de Siurana, Almira Almominiz. El cert és que la història de Poblet comença quan Ramon Berenguer IV fa donació de terres al monestir cistercenc de Fontfrèda, Occitània, i des d'allà s'envien dotze monjos per fundar l'actual monestir, l'any 1151.

Arquitectònicament parlant, el monestir és d'estil cistercenc, encara que hi trobem altres construccions com, per exemple, d'estil gòtic, part del claustre, o bé el famós retaule major, obra de Damià Forment, plenament renaixentista, o també la façana barroca.

L'any 1921, Poblet és declarat Monument Nacional i actualment és reconegut per la Unesco com a monument del Patrimoni de la Humanitat.

El monestir és, per damunt de tot, un centre d'espiritualitat monàstica i un referent important en la història de Catalunya.

PROGRAMA DE LA TROBADA

10.30 h	Arribada i acollida
11.00 h	Benvinguda del P. Abat Breus parlaments Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Jaume Pujol
12.00 h	Visita al monestir
14.30 h	Dinar de germanor a l'Hospital del Senglar, a l'Espluga
17.00 h	Comiat

PER A MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS DIRIGIU-VOS ALS COORDINADORS DE:

Barcelona	934 122 120
Girona	972 780 037
Lleida	973 260 562
Mallorca	971 268 626
Menorca	971 385 136
Solsona	973 530 446
Tarragona	977 223 268
Tortosa	977 441 405
Urgell	973 352 913
Vic	938 513 526

500 persones participaran en la 10a Escola d'Estiu del Voluntariat

■ L'indret escollit enguany és la Cerdanya

Els pròxims 30 de juny i 1, 2 i 3 de juliol tindrà lloc una nova edició de l'Escola d'Estiu del Voluntariat, organitzada per la Generalitat de Catalunya. Enguany, entre d'altres novetats, hi participaran persones i entitats de les comarques de la Catalunya Nord. L'Escola

està dirigida a individus de totes les edats que fa anys que ofereixen el seu temps i esforç de forma voluntària; als qui s'acaben d'incorporar al món del voluntariat, i als qui mai no hi han col·laborat però que estan interessats a ser voluntaris.

El dimecres 6 d'abril la Subdirecció General d'Associacionisme i Voluntariat del Departament de Benestar i Família va fer la primera presentació de la 10a Escola d'Estiu del Voluntariat. L'acte va tenir lloc a la Casa de la Generalitat de Perpinyà, on van acudir associacions de la Catalunya Nord i mitjans de comunicació, i es va comptar amb la col·laboració del Consell General dels Pirineus Orientals.

I és que enguany, per primera vegada, podran optar a les 500 places ofertes per a aquesta edició persones i entitats de l'altre costat dels Pirineus. Segons la consellera de Benestar i Família, Anna Simó, «aquest fet marca l'inici d'un treball conjunt amb el món de l'associacionisme a banda i banda dels Pirineus», i continua, «enguany tindrem de nou l'oportunitat de gaudir de quatre dies de formació i d'intercanvi d'experiències, però també d'un espai de trobada al voltant d'un ambient festiu i lúdic entre persones que, com vosaltres, duen a terme accions cíviques i de solidaritat durant tot l'any».

El conseller en cap de la Generalitat, Josep Bargalló, també s'adreça als milers de voluntaris existents a Catalunya amb aquestes paraules: «Confio plenament que aquesta Escola, que pretén ser alhora una proposta de formació, un espai lúdic i una gran trobada del món associatiu i del voluntariat, respongui a les vostres necessitats i a les vostres expectatives.»

Per això, s'han organitzat un total de

30 cursos i de 25 tallers. Els cursos s'agrupen segons el públic al qual van dirigits. Se n'han programat tres per a les persones d'inquietuds solidàries, per tal d'animar-les a la participació des del voluntariat. Per als qui s'han incorporat recentment al món del voluntariat es destinen un total de 15 cursos on es tractaran qüestions com el treball en equip, la gestió sostenible, parlar amb el cos, drogues i comunitat, estimular la lectura a persones amb dificultats

lectores, atenció a famílies en situació de risc social, etc.

Finalment els 12 cursos restants s'adrecen a persones que pertanyen a entitats amb experiència en el sector o en el nivell d'intervenció que s'hi exposa o que hagin seguit altres formacions bàsiques sobre el tema que es treballa. Així amb aquest nivell d'aprofundiment es persegueix millorar la qualitat del servei voluntari i l'optimització dels coneixements i dels recursos de què disposa el voluntari. Emocions i salut, la integració de la persona voluntària amb discapacitat en l'entitat, l'animació dels joves a través del joc, els canvis com a instrument d'aprenentatge en les diferents etapes de la vida o formació per a la igualtat de drets són algunes de les matèries que es treballaran.

Les tardes del divendres i del dissabte estaran reservades per a la realització de tallers pràctics on s'oferiran recursos, tècniques i mitjans de caràcter pràctic que poden ser aplicats en la intervenció voluntària. Alguns dels 25 tallers són: necessitat de mobilització de les persones grans, risoteràpia, cuina de la Catalunya Nord, caracterització del rostre, estímulen la ment jugant, reformulant la ciutadania, jocs alternatius per aire, etc.

Durant les tres nits que compartiran els 500 participants de l'Escola hi haurà actuacions musicals i d'animació, així com activitats lúdiques.

Dates i requisits

El període per formalitzar la inscripció acabarà el 13 de maig vinent. Les places són limitades i les inscripcions han de ser

individuals. Per poder-hi participar cal tenir més de 16 anys. Els menors de 18 han d'adjuntar en el seu full d'inscripció l'autorització dels tutors legals per poder assistir a l'Escola i poder participar en les activitats que es facin a l'Estat francès. L'Escola està oberta a tothom.

El preu de matrícula a pagar inclourà els cursos, tallers, activitats complementàries, transport fins a Puigcerdà i Alp, tornada i documentació, sopar de benvinguda i sopar de cloenda.

La Cerdanya

«L'Escola d'Estiu del Voluntariat sempre ha tingut vocació de trobar nous indrets arreu del país, i aquest any tindrà lloc

a la Cerdanya, comarca significativa pel que fa a la feina en xarxa entre les dues bandes dels Pirineus», amb aquestes paraules explica Anna Simó que s'hagi triat aquesta

zona de Catalunya per a la realització de la desena edició.

Dins de les activitats complementàries ofertes durant aquests dies hi ha la visita de tres indrets emblemàtics de la Cerdanya: Puigcerdà, el seu llac i els voltants; la medieval Bellver, i Llivia, on entrè d'altres coses hi ha la farmàcia més antiga de tot Europa, que data del segle xv.

Consuelo Chaves Mejuto

ESCOLA D'ESTIU DEL VOLUNTARIAT

DIRECCIÓ GENERAL
D'ASSOCIACIONISME I
VOLUNTARIAT

C/ PLAÇA DE PAU VILA, 1
08039 BARCELONA
www.voluntariat.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

La veu del metge

La relació metge-pacient (35)

Noves fronteres, nous papers, nous metges

El món de la sanitat és més ampli del que una persona podria imaginar-se. No tan sols és extens en un mateix país, sinó que també és diferent segons els països. A més, no tots els països avancen a la mateixa velocitat: en moltes regions es fan servir maneres de fer medicina que en d'altres ja s'han abandonat. El progrés no és homogeni i les maneres d'emmalaltir i d'ajudar a guarir tampoc no ho són.

En aquest fenomen d'expansió heterogènia, la medicina es troba amb noves fronteres, nous interrogants i noves maneres de resoldre la malaltia a l'hora de guarir el malalt. Fruit d'aquesta aventura, sorgeixen noves maneres de tenir cura de les persones, nous papers i nous tipus de metges. El complex fenomen de guarir —que va des de qui s'encarrega de la prevenció fins a qui organitza l'assistència— compta cada vegada més amb noves especialitats que amb els anys seran disciplines tan estructurades com ho són ara les que tothom coneix.

Noves tipologies de metges

• **Metge epidemiòleg.** Les seves funcions són, entre d'altres, avaluar, analitzar i interpretar els índexs epidemiològics de la informació sanitària, així com coordinar, supervisar i avaluar la vigilància epidemiològica i el control de les accions epidemiològiques necessàries en cas d'epidèmia.

• **Metge bioètic.** És un especialista en la disciplina científica anomenada bioètica. La feina quotidiana dels professionals de la sanitat està en relació permanent amb l'ètica. En la seva feina cal destacar que emeten informes i fan estudis sobre les qüestions de bioètica que els són consultades.

• **Metge genetista.** La medicina genètica és cada vegada més una especialitat predictiva en la qual a partir de la informa-

ció aconseguida de la constitució genètica d'una persona es pot avaluar amb anticipació el risc de desenvolupar una determinada patologia al llarg de la vida. Actualment es poden preveure unes quantes malalties

La cooperació de metges en països en vies de desenvolupament és cada vegada més gran.

genètiques degudes a alteracions de gens individuals que, en conjunt, poden considerar-se «estranyes» (es comptabilitzen unes 6.000 malalties genètiques).

• **Metge gestor i tècnic mèdic de serveis sanitaris.** Tots els metges assistencials individuals, com a conseqüència dels seus tractaments i recomanacions a pacients, són gestors. Es reserva, però, el concepte de «metge gestor» a aquells que pel seu paper en l'organització poden recomanar o ordenar els fluxos de gestió dels metges.

• **Metge de malalties importades i tropicals.** Amb el terme de «malalties importades» es coneixen les malalties adquirides en un país on són més o menys freqüents i que es manifesten clínicament en un altre país on no existeixen o hi són molt infreqüents. En els darrers anys, fruit dels grans corrents migratoris, les malalties importades han adquirit una rellevància més gran a causa de l'augment de viatgers a zones tropicals (més d'un milió per any a l'Estat espanyol); a la rapidesa d'aquests viatges, que possibilita el desenvolupament de malalties de període de incubació curt, i a la gran aflluència d'immigrants, dels quals la meitat provenen d'Iberoamèrica i d'Àfrica. També cal considerar la participació de països en projectes de cooperació al desenvolupament i en missions humanitàries, i les adopcions internacionals d'infants.

• **Metge geriatre i gerontòleg.** L'especificitat dels problemes de salut que es donen en la tercera edat, incrementats pel fet que l'esperança de vida augmenta en alguns països i que la proporció de gent gran és cada cop més elevada, ha forçat l'especialització de metges en la cura i tractament de les situacions mèdiques pròpies de la vellesa.

• **Metge cooperant.** La participació cada vegada més organitzada de metges i infermeres de països desenvolupats, emparats

per institucions oficials i ONG, en països en vies de desenvolupament i en grups de refugiats, ha definit una nova manera de treballar i de coordinar-se.

• **Metge de catàstrofes i d'emergències.** Atendre un pacient és diferent que atendre'n cent o mil. En les emergències i catàstrofes naturals, professionals entrenats ordenen l'assistència segons criteris d'urgència real, disminueixen en la mesura del possible els riscos de mort, lesions i seqüeles, i treballen en situacions de gran estrès personal i col·lectiu amb recursos força limitats.

• **Metge informàtic.** Cada cop més la informació assistencial es guarda en ordinadors, gestionada per programes informàtics. L'assistència millora si els programes estan adaptats a les peculiaritats pròpies de l'atenció mèdica per al tipus de consulta i el tipus de pacients. Errors de disseny perjudiquen les consultes i en dificulten l'accés i poder compartir la informació rellevant.

• **Metge de revisions mèdiques i revisions d'idoneïtat.** Cada vegada més, les persones sense símptomes requereixen consultes mèdiques per assegurar-se que la seva salut marxa bé. La certificació de l'estat de salut és necessari per a titulacions laborals o professionals. Els metges de revisions, més que diagnosticar malalties, s'especialitzen a diagnosticar la salut, tot coneixent els límits i les variables que aquesta pot tenir segons l'edat, col·lectiu, sexe o país d'origen.

• **Metge de la feina i prevenció de**

riscos laborals. En un concepte global de salut, les persones poden estar afectades pel seu tipus de feina, de manera que aquesta es pot constituir —si no es controla— en una causa de malaltia. Conèixer les formes d'adaptar el lloc de feina a la persona és una nova especialització mèdica que no va ser tinguda en compte durant mil·lennis.

• **Metge pericial i judicial.** L'ordenament jurídic defensa cada cop més les persones i aclareix els conflictes. En cas de divergència, metges especialitzats acudeixen a valorar i a certificar-ne l'origen, l'abast i les conseqüències de lesions i malalties com a font de conflicte.

• **Metge de telemedicina i teleassistència.** La difusió del telèfon i de la videoconferència possibilita que metges especialment entrenats puguin atendre i valorar els seus pacients a distància a través de les noves tecnologies. D'aquesta manera, col·lectius aïllats (vaixells en alta mar, metges cooperants i pacients) poden passar consulta en directe amb metges situats a qualsevol part del món.

• **Metge antienvelliment.** En algunes societats en què l'atenció de la malaltia ha arribat als seus límits tecnològics i assistencials, l'envelliment s'ha començat a orientar com si fos una manera d'emmalaltir a la qual se li poden proposar tècniques reparadores que en minimitzin l'efecte. El seu desenvolupament està en auge i segurament generarà una nova cultura sanitària que superi la de les revisions mèdiques preventives.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

La bona notícia...

Es crea el Centre d'Orientació Familiar a Lleida

En un temps en què el matrimoni i la família pateixen no tan sols una crisi nominal, sinó també real (psíquica i social); s'han fet imprescindibles les institucions i els centres públics o privats que ofereixen un tractament terapèutic davant d'una situació de conflicte constant de parella i familiar.

A Lleida capital s'ha obert la fundació Centre d'Orientació Familiar, un servei cristià que promou la diòcesi i que va adreçat a persones, parelles i famílies que necessitin una acurada orientació en l'àmbit de les seves relacions i en el seu desenvolupament psicològic, educatiu, social, mèdic, jurídic, ètic i moral al llarg de qualsevol etapa de la seva vida.

Els diferents serveis que ofereix s'estructuren mitjançant unes Unitats d'Atenció Específica: immigrants, tercera edat, malestars contemporanis, suport psicològic a adolescents i joves, a parelles i matrimonis, atenció jurídica i orientació sexual. L'equip de professionals del Centre d'Orientació Familiar és interdisciplinari (advocats, assistents i educadors socials, metges, psicoanalistes, psicòlegs, psiquiatres...).

El Centre d'Orientació Familiar és una fundació sense ànim de lucre, per bé que accepta ajuts econòmics per fer front a les despeses corresponents. Acull tota persona, sigui quina sigui la seva elecció de vida o seva ideologia, raça i religió, atent sempre per donar resposta i orientacions a cada situació anòmla o conflictiva. Per a més informació: tel. 973 281 154, a/e: info@cofilleida.net

Francesc Gamissans

**VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?**

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

7 - 8 DE MAIG
(Entrant el dia 6 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

«Els col·laboradors de la Fràter són persones que donen la mà sense esperar res a canvi»

■ Montse Turull, responsable del grup de la Fràter del Vallès Oriental

El proper 7 de maig tindrà lloc a la casa d'exercicis de Sant Ignasi de Loiola de Sarrià (Barcelona), una Jornada de formació per a persones voluntàries que vulguin conèixer la Fràter i participar-hi. Montse Turull, responsable del grup de la Fràter del Vallès Oriental des de fa cinc anys, impartirà la conferència *Acompanyar i conviure*. Els organitzadors d'aquesta iniciativa són la Fundació Josep Maria París-José Udaeta i la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat de Catalunya i les Illes.

—Com va entrar en contacte amb la Fràter?

—La primera vegada que vaig sentir-ne a parlar va ser el 1994, durant una peregrinació a Lourdes amb l'Hospitalitat. Allà vaig tenir una relació molt estreta amb Pilar Ibàñez (actual responsable diocesana de la Fràter a Barcelona) i va ser ella qui em va parlar de la Fràter, què era, què pretenia i qui la formava. Més endavant, vaig anar a algunes trobades que es fan durant l'any, però sense cap compromís, fins que al cap d'un parell d'anys vaig sentir que m'havia de «tirar a la piscina». Va ser aleshores quan vaig entrar en el grup de formació del Vallès, que dirigia Maite Masachs (responsable llavors de la Fràter al Vallès), i vaig anar agafant més compromisos, fins ara, que en sóc la responsable del Vallès Oriental.

—Per què va decidir entrar-hi?

—Tres coses bàsiques em van cridar l'atenció. En primer lloc, les persones amb discapacitat són les que portem la responsabilitat del moviment; som nosaltres mateixes, amb el nostre testimoni i la nostra experiència personal, les que ens acostem a altres persones amb situacions semblants que necessiten algú que les ajudi a continuar endavant. En segon lloc, el fet que és un moviment cristià i d'Església. Sóc una persona creient i per a mi és un repte transmetre la fe des de la meua particular situació de minusvalidesa. I en tercer lloc, el seu caràcter fràter. És un moviment obert a tothom.

El seu fundador, el P. Henry François, va deixar molt clar que no es podia deixar d'ajudar ningú per raons de religió, raça, sexe, etc. Per això, en el nostre moviment també hi ha cabuda per a persones d'altres religions o persones que no són creients.

—Expliqui'ns la seva experiència a les colònies d'estiu de la Fràter.

—Fa vuit anys que vaig de colònies amb la Fràter. A les colònies reps tant que t'adones que és minúscul el que dones. Reps la força de l'amistat, de la superació, del compartir angoixes però també alegries (i moltes!), la força de la comunicació, de la solidaritat, del respecte i de l'empenya que et donen tots els que tens al teu voltant (tant minusvàlids com col·laboradors). Jo sempre dic, quan parlo de colònies, que durant una setmana es crea una «utopia» en la qual aprenem tots i

totes a conviure amb total normalitat malgrat les diferents situacions de limitació que té cadascú, aprenem també a escoltar més que no pas a parlar, a donar la mà quan es necessita... El nostre repte és tornar de colònies i ser capaços

i capaces de transmetre tot això a la nostra societat. No és fàcil, però aquest és el nostre camí.

—Quina és la tasca que desenvolupen els voluntaris?

—A la Fràter, la paraula *voluntari* gairebé no la fem servir, nosaltres en diem *col·laborador*. La paraula *col·laborar* significa treballar en comú amb algú, i aquesta és precisament la tasca que hi fan els

Montse Turull.

col·laboradors. No només s'ocupen de l'assistència de les persones que ho necessiten, sinó que també, quan cal, són la nostra veu, les nostres mans, els nostres ulls, la nostra boca... però també són una espatlla on poder plorar, una mirada de complicitat que et fa riure, unes orelles que t'escolten, una veu que et fa cantar i un cor que prega amb tu. Una persona que col·labora amb la Fràter aprèn a desdramatitzar situacions difícils, a relativitzar el temps, a experimentar la joia de compartir, a comunicar-se a través de gestos i mirades i, sobretot, experimenta la riquesa interior que provoca l'agraïment sincer i veritable de les persones que reben l'ajuda.

—Quins són els objectius fonamentals de la Jornada de formació que tindrà lloc el 7 de maig?

—N'hi ha dos. Un que és refereix al tracte humà: saber acompanyar i conviure amb persones amb discapacitat (com comunicar-s'hi, com saber quan cal l'ajuda i quan no cal...) L'altre fa referència a aspectes assistencials: conèixer tècniques

per a una adequada assistència a les persones amb discapacitat.

—Quines activitats es duran a terme?

—Aquesta trobada consta de dues parts. Al matí hi haurà una xerrada (*Acompanyar i conviure*) que estarà centrada en l'aspecte dels contactes personals, que són un dels pilars de la Fràter. A la tarda s'ensenyaran i es faran pràctiques d'algunes tècniques bàsiques per a una correcta assistència a un discapacitat. Per a inscripcions i més informació, tel. 977 235 882 (Maria) i 610 465 133 (Montse).

—Quins requisits ha de tenir un col·laborador de la Fràter?

—Els col·laboradors que he conegut a la Fràter són persones amb moltes ganes

d'ajudar i de donar la mà sense esperar res a canvi. Són persones que, malgrat no tenir cap experiència amb discapacitats, decideixen llançar-se a l'aventura. Són persones amb una capacitat molt gran de treball, que no tenen un «no» per a ningú, quan es tracta d'ajudar. I, sobretot, són persones alegres i plenes de vida, que la transmeten a tothom qui s'hi acosta.

—Com animaria la gent a col·laborar a la Fràter?

—Avui dia sempre es parla que el jovent busca experiències noves i fortes. D'aquestes experiències, a la Fràter, no en falten, però no són les que et fan pujar l'adrenalina com quan et tires fent pònting o amb un paracaigudes, sinó que són les que et toquen el cor, les que et remouen per dins i fan que alguna cosa dins teu canviï i no torni a ser el mateix. És una experiència única que et fa treure el millor de tu mateix, i que costa d'oblidar. Val la pena provar-la!

Miquel Àngel Codina

Projecte a Tarragona per a la integració social dels minusvàlids

TARRAGONA.—L'Obra Social de «la Caixa» i la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) han signat un conveni de col·laboració per posar en marxa un projecte d'oci i d'integració social de minusvàlids a Tarragona. L'aportació de «la Caixa» a aquesta iniciativa és de cinc mil euros. El projecte de la Fràter consisteix a organitzar activitats de suport a persones afectades de minusvalidesa greu (60%) i que tenen mancances per integrar-se i relacionar-se socialment. Aquest projecte preveu cursos de formació personal, adreçats tant a persones amb disca-

Moment de la signatura del conveni.

pacitat com als seus familiars, colònies, exposicions de treballs i sortides culturals que busquen millorar la qualitat de vida de persones que sense suport tenen molts problemes per desenvolupar aquestes activitats. A més del conveni amb la Fràter, la Fundació «la Caixa» ha signat, dins de la seva convocatòria de col·laboracions sociocultu-

rals, vuit acords més amb entitats tarragonines, a les quals ha dedicat un total de 87.500 euros.

Joan Boronat

Nova campanya de recollida de material ortopèdic

BARCELONA.—S'ha iniciat una nova campanya de recollida de material ortopèdic usat (cadires de rodes, pròtesis de cames, croses...), promoguda per l'Associació d'Amputats Sant Jordi, Vida sense Barres i l'associació sociocultural Projecte Doman amb la col·laboració de la xarxa de transport MRW i l'Institut de Protètica Desvern. Fins ara aquest material es destinava als discapacitats físics de Cuba, país en què la situació dels discapacitats és extremament dura. La novetat de la campanya d'enguany és que la recollida de material ortopèdic s'ampliarà a la regió de Casamance (Senegal), on existeix una població de més de 800 nens i nenes amputats per mines antipersona. Més informació: Associació d'Amputats Sant Jordi, tel. 620 324 839 i MRW, tel. 902 300 400. (C.C.)

La solidaritat internacional s'analitza en les XI Jornades Socioculturals del Centre Passatge

■ Hi van participar representants de les principals ONG amb presència a Catalunya

BARCELONA.— La dècada dels noranta i el nou mil·lenni han presenciats el naixement i la consolidació del fenomen de les organitzacions no governamentals. La professionalització de la solidaritat ha generat una autèntica indústria de la filantropia arreu del món.

El Centre Passatge, continuant amb la intenció d'any rere any tractar a fons temes de més o menys actualitat, però que es troben entre les qüestions de preocupació ciutadana, va organitzar les XI Jornades Socioculturals el 8 i 9 d'abril. Aproximadament unes setanta persones van acudir a les conferències que es van dur a terme. En edicions anteriors els grans protagonistes van ser la família, la multiculturalitat, Europa, les cultures de pau, etc.

En aquesta ocasió, i després del recent desastre natural del tsunami, són molts els interrogants que es plantegen sobre la solidaritat internacional i el que hi ha al darrere. Per aclarir les respostes solidàries que es donen avui davant de diferents emergències humanitàries, es va comptar amb la presència de representants de les ONG següents: Educació sense Fronteres, Acció contra la Fam, Intermón Oxfam, InteRed, Acció Solidària i Justícia i Pau.

Per a la introducció del tema i la inauguració de les conferències, hi va ser present Óscar Mateos, investigador de l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma

Amb la intenció d'anar més enllà de la visió donada pels mitjans de comunicació sobre la solidaritat internacional i obtenir les pautes d'actuació com a ciutadans solidaris en aquest món global, es van celebrar aquestes jornades.

Foto: Consuelo Chaves

Óscar Mateos en un moment de la seva ponència en les XI Jornades Socioculturals del Centre Passatge.

de Barcelona. Va dissertar sobre *La solidaritat internacional i la societat civil* i des d'un principi va advertir a l'auditori present que «la realitat internacional que coneixem a través dels mitjans de comunicació i dels diferents organismes

internacionals està totalment esbiaixada i obeeix a una sèrie d'interessos polítics i econòmics». Una prova n'és que hi ha més de vint conflictes armats en actiu en aquests moments i no se'n sap res (el Sudan, Somàlia, Costa d'Ivori, Libèria, Colòmbia, Indonèsia, Sri Lanka...).

Un panorama internacional desolador

Óscar Mateos va dibuixar amb algunes pinzellades el panorama internacional i va

destacar el flagell de la mortalitat a l'Àfrica respecte de la resta de continents. «Les guerres obertes, la sida i la fam devoren la població africana», va manifestar. A més, va donar les claus als assistents per diferenciar entre la violència «visible» existent i la que no es veu, com és l'«estructural» (la produïda pel sistema: la sida, la fam, els nens sense escolaritzar, les sequeres, la manca d'aigua potable...) i la «cultural» (és a dir, la «cultura de la violència», que legitima la violència estructural i el component principal de la qual és la justificació de l'elevada despesa militar).

El ponent va classificar la resposta internacional en tres tipus: la donada pels Estats Units, per les Nacions Unides i pels diferents moviments socials. I després d'esmicolar-ne les característiques principals, Mateos va concloure que, tot i que «la societat civil comença a articular-se com un actor seriós que fa propostes serioses i que proposa un canvi estructural partint del canvi individual, a curt i mitjà termini ens enfrontem a un món unilateral». I va afegir: «Cal una potència que faci front a aquesta realitat. Nacions Unides és un òrgan desvirtuat.»

Un dels encarregats d'orientar els assistents sobre com actuar com a ciutadans solidaris va ser el professor Arcadi Oliveres, vicepresident de Justícia i Pau. La conferència que va tancar les Jornades es titulava *Ètica de la solidaritat*, a càrrec de Joaquim García Roca, director del Centre d'Estudis per a la Integració Social i Formació d'Immigrants de la Universitat de València.

Consuelo Chaves Mejuto

La visió de Jesús segons sant Tomàs d'Aquino

BARCELONA.— L'1 d'abril, dins del cicle de conferències organitzades en el curs 2004-2005 per l'Institut Sant Tomàs de Balmesiana, es va exposar la ponència *El coneixement de si en la persona de Crist, segons Sant Tomàs d'Aquino*. El seu autor va ser el Dr. Ignacio Andereggen, doctor en Filosofia per la Pontifícia Universitat Gregoriana i membre corresponent de la Pontifícia Acadèmica Romana de Sant Tomàs d'Aquino. Andereggen va dissertar, de forma densa i profunda, sobre el que ell mateix va qualificar com a tema carregat d'actualitat: «Les dues personalitats de Jesús. Jesús tenia una personalitat humana particular perquè era divinitat en un ésser humà.»

En la jornada teològica es va retre homenatge a fra Bartomeu M. Xiberta, considerat una de les figures carmelites més destacades del segle XX, concretament com a historiador. Prèviament a la ponència es van detallar els fets més importants de la vida del frare a través d'una ressenya bio-

Situat a l'esquerra, el Dr. Ignacio Andereggen, especialista en sant Tomàs d'Aquino.

gràfica obra de fra Jordi M. Gil i Costa. S'hi va posar en relleu la intensa activitat exercida en l'ensenyament i en la recerca teològica pel frare durant tota la seva vida, el seu lliurament a l'atenció de les monges de clausura i la seva devoció per la Mare de Déu.

La darrera de les conferències està prevista per al proper 10 de maig i s'aprofundirà en *La ment immaterial en sant Tomàs d'Aquino* amb l'ajuda del professor Juan José Sanguinetti, professor de Filosofia de la Natura a la Pontifícia Universitat de la Santa Creu, de Roma. (C.Ch.)

DECLARACIÓ DE RENDA			
Cognoms i nom a nom social			
Número	Municipi	Pre	
a l'Església catòlica		Assignació de quantia	
9 per 100 de la quota		Si voleu que es destini un 0,5239 per	
c de l'Església catòlica, marqueu		(organitzacions no governamentals d'ac-	
99		por dur a terme programes socials), ma-	
		(Aquesta opció és independent i comp-	
mentària		Data i signatura de la declaració	
mentària d'una altra		Lloc i data:	

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

FES UN GEST GRATUÏT

Amb aquest gest aportaràs un 0'52% dels impostos que ja pagues.

EXERCEIX AQUEST DRET

Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

Un millor servei pastoral i social.

"El Concili Provincial Tarraconense anima i instà els fidels cristians a destinar un tant per cent dels seus ingressos als manteniment de l'Església, com a criteri indicatiu podria ser un 1%, i qui pugui més també ha de ser més generós (res. 166 i 167)."

GERMANOR

Gràcies

cultura

Montserrat estrena dues noves campanes

■ Completen el conjunt de deu, projectat el 1956 pel P. Gregori Estrada

MONTSERRAT.— El diumenge 3 d'abril durant la missa conventual del monestir de Montserrat, presidida per l'abat P. Josep M. Soler, va tenir lloc la benedicció de les dues darreres campanes de la basílica de Santa Maria. D'aquesta manera, es completa el conjunt de deu campanes, projectat el 1956 pel P. Gregori Estrada, músic i monjo de Montserrat.

Aquestes dues noves campanes, que tenen els noms de Sant Jordi i de Sant Josep, s'uneixen a les ja existents de Santa Maria, Sant Benet, Sant Pere, Sant Pau, Sant Jaume, Sant Gregori, Sant Pius X i Sant Miquel.

La campana de Sant Jordi fa la nota musical Fa, té un diàmetre de 115 cm i pesa uns 850 quilos. Les inscripcions diuen el següent: «Sant Jordi, pregueu per nosaltres. Veniu, adorem el Senyor, Rei dels Màrtirs. Ofrena de la Família Vilaseca-Roca. Iniciat el tercer mil·lenni cristià, els monjos de Montserrat juntament amb el patró de Catalunya i l'exèrcit esclatant dels germans màrtirs (1936-1937) donen lloança a Déu. Any del Senyor 2005.»

Per la seva banda, la campana de Sant Josep fa la nota musical Si, té un diàmetre de 85 cm i pesa uns 350 quilos. Les inscripcions diuen: «Sant Josep, pregueu per nosaltres. Que s'alegi la Mare Església. Ofrena de la Família Vilaseca-Roca. Apropant-se

El P. Josep M. Soler beneeix les campanes.

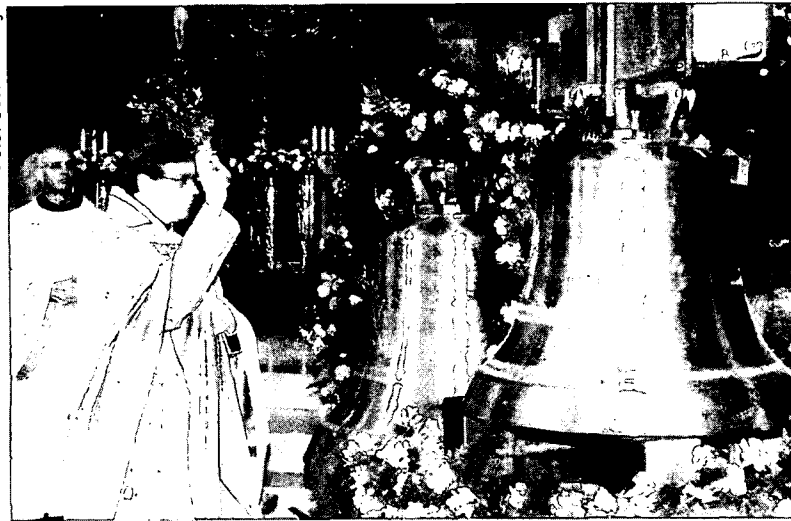

Foto: Oscar Bardají

el 125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, es completa feliçment la lloança harmoniosa d'aquestes deu campanes. Any del Senyor 2005.»

Aquestes campanes van ser encarregades a la foneria alemanya Bacher, de Karlsruhe, a diferència de les vuit anteriors, confiades a la fosa, també alemanya, K. Czudnochowsky, d'Erding. Les sis primeres van ser beneïdes el 1955 i dues més, una d'elles la campana major, el 1958.

En vigílies de les festes jubilaris dels setanta-cinc anys de la coronació canònica de la Mare de Déu de Montserrat i de la seva proclamació com a patrona de les

diòcesis catalanes, que es van celebrar el setembre del 1956, es va projectar el conjunt de deu campanes per a la basílica de Santa Maria de Montserrat, d'acord amb una sistematització musical del P. Gregori Estrada. Cinquanta anys després d'aquella benedicció i en vigílies de la celebració dels cent vint-i-cinc anys de la coronació de la Santa Imatge, es-duu a terme, amb la

fosa i la benedicció de les dues campanes que mancaven, el projecte inicial.

Nova exposició al Museu de Montserrat

El vestíbul del Museu de Montserrat acull una mostra itinerant amb plafons fotogràfics i d'informació sobre l'evolució de les obres del temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona, obra d'Antoni Gaudí. L'exposició *L'èxit d'un poble* ve a Montserrat fruit del conveni de col·laboració signat entre la Junta Constructora del temple expiatori de la Sagrada Família i la Fundació Abadia de Montserrat 2025.

Els plafons lluminosos de l'exposició reflecteixen l'evolució de les obres del temple, iniciades el 1882, la situació actual, el pla general i els estudis aprofundits del projecte d'Antoni Gaudí. Aquests estudis, definits en maquetes de guix i basats en l'ús d'innovadores formes geomètriques naturalistes, són el material a partir del qual els arquitectes del temple el continuen avui. (C.C.)

El Seminari de València organitza un festival de música vocacional

VALÈNCIA.— El diumenge anterior a la Jornada Mundial per les Vocacions es va celebrar al Seminari Major de València un festival de música vocacional. La idea no és nova. Fa vint-i-sis anys que l'equip vocacional fomenta aquesta ocasió de sensibilitzar els joves a la crida de Déu a través de la composició i la interpretació de cançons. L'esdeveniment, que és una autèntica marató de dotze hores —la jornada va començar a les 10.30 i es va allargar passades les 21.30—, s'ha anat amplificant en les successives edicions. Enguany hi van assistir 2.500 persones.

Hi van participar 49 grups de parròquies i escoles, que van interpretar temes compostos per ells mateixos a partir del lema de la Jornada per les Vocacions: «Remar mar endins.» Els grups estaven dividits en tres categories: xiquets, corda i vent, i instrumentació lliure. Dels petits, va guanyar el col·legi de la Puríssima de València, amb un grup de 51 cantors. En la categoria de corda i vent, va ser la parròquia de Sedaví qui es va emportar el primer premi. I en la categoria d'instrumentació lliure, el guanyador va ser el grup Davar.

El darrer nivell ha donat la possibilitat a diversos grups de música cristians de donar-se a conèixer. Davar, de la parròquia dels Àngels de Mislata, comença a ser

sol·licitat per a diversos concerts. Aquest mateix camí va fer el grup Alborada, que va actuar en la darrera visita del Papa a Cuatro Vientos. Alborada va guanyar moltes edicions del festival vocacional i actualment el segueixen donant suport en l'organització tècnica.

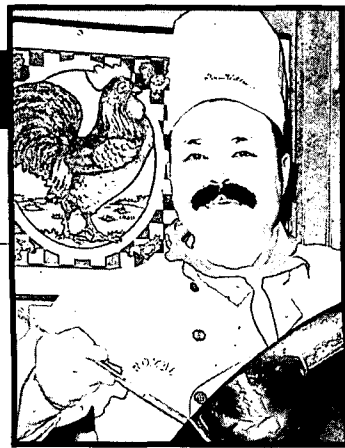
Però l'èxit musical no és l'únic fruit de la iniciativa. Artur Ros, coordinador del festival, ha declarat que a través dels anys s'ha pogut constatar com hi ha joves que «s'han sentit interpel·lats i que han començat un camí de discerniment fins a entrar en el seminari». Actualment a l'arxidiòcesi hi ha una seixantena de seminaristes. Precisament, al festival hi van participar vint seminaristes, tant com a cantants, acompanyant les seves parròquies, com en l'animació.

El festival va estar marcat, com tota activitat de l'Església aquests dies, per la mort de Joan Pau II. En la sala d'actes que servia d'escenari una fotografia del Sant Pare i un rètol d'agraïment recordaven la figura del Pontífex romà. Durant les presentacions de les actuacions van haver-hi referències contínues al Bisbe de Roma, i al vespre es va projectar un muntatge amb música i textos del Papa adreçats als joves.

Guillem Farré

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

La llegenda

«Bon dia», vaig dir a la meva veïna pastissera per desitjar-li una bona jornada. De tota manera, per a mi, no és gaire bon dia. El meu cotxe no s'ha engegat, i per això m'he posat de molt mal humor, cosa inusual en mi. Avui havia d'anar a una televisió per fer de jurat en un concurs popular de truites farcides. Quina llàstima!

La truita és un plat exquisit, tot i que, per excés de costum, no s'aprecia gaire. Segons la llegenda, la truita espanyola es va inventar durant les guerres carlistes i l'artífex en va ser una grangera de Navarra. Actualment, aquest plat és un dels més famosos de la cuina espanyola.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Celebració de la festa major dels Sants Màrtirs de Vilassar de Dalt

■ A l'església de Sant Genís s'hi veneren les relíquies dels Sants Màrtirs

VILASSAR DE DALT.— Com la majoria de pobles del nostre país que es preparen per celebrar la seva festa major quan s'acosta el bon temps, a Vilassar de Dalt també ho fem. Cada 29 d'abril celebrem la festa major dels Sants Màrtirs. És una festa ben antiga que ha mantingut els fonaments religiosos originaris i que ha esdevingut un signe d'identitat per a tots els vilassarencs que l'estimen. Dura tres dies, durant els quals se celebra l'ofici i es veneren les relíquies dels Sants Màrtirs. La festa amb la família i la festa popular també hi tenen cabuda.

L'origen de la nostra festa cal buscar-lo al segle XVII, un moment propici per a la religió. Les reformes del Concili de Trento havien fomentat un clima d'exaltació religiosa i el nostre país vivia immers en una sensació de gran inseguretat com a conseqüència de la meteorologia adversa que provocava fam i pestes i del malestar social que es despenia del context bèl·lic de l'època. Aquesta inseguretat provocava, per tant, que el poble cerqués la protecció divina com a remei dels seus mals. I una manera de fer-ho era adquirint imatges miraculoses o relíquies de sants.

Vilassar va adquirir-ne a través de Salvador Riera, fill del mateix poble i, en aquell moment, secretari del comte Alfons d'Erill, virrei de Sardenya. El 1623, Salva-

dor Riera va portar al seu poble relíquies de seixanta-dos cossos atribuïts a màrtirs. Aquestes relíquies les hi havia obsequiat l'arquebisbe de Càller, Mons. Francesc d'Esquivel, com a recompensa a la seva participació en la recerca de relíquies a l'antiquíssima basílica paleocristiana del màrtir sant Sadurní i a l'àrea cementiri contigua de Càller mateix, on es creia que hi havia soterrades moltes víctimes de les persecucions religioses de l'imperi romà.

Va ser, doncs, a partir d'aquest fet que a Vilassar es van començar a venerar les relíquies dels Sants Màrtirs per demanar-ne la intercessió per pal·liar els efectes de les adversitats a què s'havien d'enfrontar, com ara la meteorologia. Posteriorment, se'n va autoritzar el culte i Salvador Riera

va fer-ne donació al poble i a la parròquia, on es va construir una capella amb un retaule adequat per guardar-hi les relíquies, que estava format per retaulons practicables que deixaven veure les relíquies només quan eren oberts. Aquest fet va donar origen al tradicional acte d'obrir i tancar els Sants Màrtirs. Un cop establerta la data de la festa major, els devots dels Sants Màrtirs van voler constituir una confraria que, a més de vetllar per la festa i organitzar els actes religiosos, també tenia una dimensió social.

Gran sentiment religiós

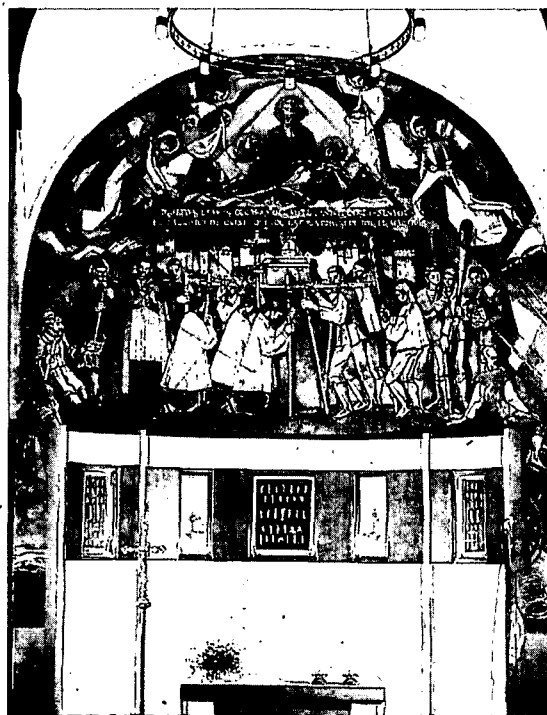
El desenvolupament de la festa també es va establir antigament i comença per la novena, que és la preparació religiosa de la festa dels Sants Màrtirs. S'inicia el dia 20 d'abril i acaba la vigília de la festa major. Aquest últim dia el poble ofereix ben generosament les roses que guarniran l'altar els tres dies de festa. Tot seguit, té lloc l'acte d'obrir els Sants Màrtirs, una cerimònia senzilla i commovedora en què no hi falta de res: els Goigs, l'escala per arribar als finestrans, els llums encesos... i una frescor inoblidable que arriba ben endins i que dibuixa més d'un somriure.

Les roses ponderen la festa dels Sants Màrtirs per omplir d'olor tot el poble de Vilassar: una olor de confiança, una olor de protecció, una olor de serenor, una olor de pregària, una olor de coratge, una olor de lluita, una olor de fe i, per damunt de tot, una olor d'estimació.

El darrer dia de la festa major, durant l'acte de les solemnes completes, l'orquestra interpreta els salms juntament amb uns bells i antics interludis musicals. En acabar, tot cantant els Goigs, té lloc el també tradicional acte de tancar els Sants Màrtirs i a tots els presents se'ns reparteixen les roses que han ornamentat la capella i que ens emportem a casa, tal com ens van ensenyar les nostres mares i àvies.

M. Teresa Prats Brasó

Presidenta de la Confraria dels Sants Màrtirs

Interior de l'església de Sant Genís.

Actes programats

• **28 D'ABRIL:** a les 19.30, missa a la capella dels Sants Màrtirs i últim dia de la novena. A les 20.00, des de diferents llocs del poble, inici de tres cercaviles simultànies amb les figures i comparses de la festa major. A les 20.30, arribada de les cercaviles i col·les a la plaça de la vila i a l'església per fer l'ofrena de les roses dels Sants Màrtirs. Seguidament, el tradicional acte d'obrir els Sants Màrtirs i cant dels Goigs. A continuació, al pòrtic de l'església, renovació simbòlica del vot de poble, per part de l'alcalde, i repic de campanes i enlairament de coets anunciant l'inici de la festa.

• **29 D'ABRIL:** festivitat dels Sants Màrtirs. A les 11.30, ofici solemne en honor dels Sants Màrtirs. Presidirà l'ofici Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona.

• **30 D'ABRIL:** a les 20.00, a l'altar dels Sants Màrtirs, missa per a tots els confreres, vius i difunts.

• **1 DE MAIG:** a les 20.30, completes solemnes i tradicional acte de tancar els Sants Màrtirs, cant dels Goigs i repartiment de roses.

Truita dolça d'arròs amb llet i iogurt de fruites

INGREDIENTS:

8 ous
3 cullerades de sucre
3 cullerades d'arròs,
llet, canyella,
pell de llimona
1 cullerada de mel
iogurt de fruites
melmelada d'albercoc

PREPARACIÓ:

Bateu vuit ous amb tres cullerades de sucre i feu un truita, però força fina. A banda, bulliu tres cullerades d'arròs i el doble de llet amb una mica de canyella i una pell de llimona, a més d'una cullerada de mel. Quan estigui ben cuit i espès col·loqueu-ho sobre la truita i enrotlleu-la com si fos un caneló gegant. Al final, cobriu-ho tot amb un iogurt de fruites i, a les puntes, poseu-hi una mica de melmelada d'albercoc.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Francesco Petrarca, poeta

Itàlia va emetre el 2004 un segell amb motiu del 700 aniversari del naixement del cèlebre poeta Francesco Petrarca. Nasqué a Arezzo el 1304, la seva vida va ser llarga i complexa. La seva cultura era vasta i refinada, més literària que filosòfica, amb gran coneixement dels clàssics. Entre les seves obres poètiques, cal destacar *Àfrica*, cant èpic de les glòries romanes en la persona d'Escipió, i *Itinerarium syriacum*, guia de Terra Santa. De la seva producció filosòfica, s'ha d'esmentar *Secretum*, que són tres diàlegs entre Petrarca i sant Agustí sobre el mal i els set pecats capitals. Una de les vies de penetració a Catalunya de les obres llatines de Petrarca va tenir molt possiblement com a lloc d'origen la cort pontifícia d'Avinyó. Petrarca va morir a Vèneto el 1374.

LLIBRES

La successió del Summe Pontífex

Joan Pau II va morir el 2 d'abril passat. El camarlenc va colpejar suament el front del Papa amb un martellet de plata i va formular una pregunta la resposta de la qual es va esperar durant un minut: «Karol Wojtyła, ets mort?» Després de repetir dos cops més aquest ritual, el camarlenc va confirmar als presents: «El papa Juan Pau II és veritablement mort.» Aquest cerimonial ancestral va posar en marxa un complex i desconegut

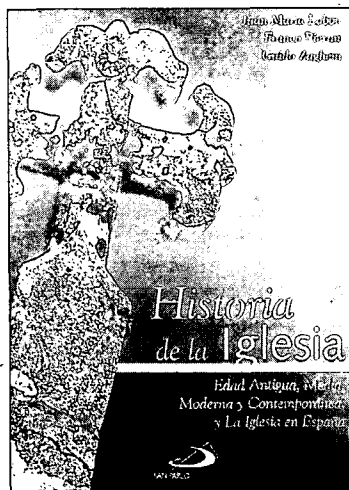

procés que acaba amb l'elecció d'un nou Pontífex. Però, com s'escull el successor de Joan Pau II?, qui són els responsables de l'elecció?, quin protocol se segueix després de la mort del Sant Pare? Rafael Ortega, corresponsal de RNE al Vaticà durant sis anys, desvetlla la rebotiga de l'Església catòlica davant d'aquestes circumstàncies particulars, analitza els possibles problemes interns i descobreix els complicats mecanismes de la successió que es decideix al conclave. Aquest llibre és una amena recreació novel·lada que descobreix el simbolisme, la història i les anècdotes que envolten les hores decisives entre la fumata negra i la fumata blanca que anuncia al món l'elecció del nou Papa. (C.C.)

Rafael Ortega, *Cónclave. Los secretos mejor guardados de unas horas decisivas*. Editorial Temas de Hoy, Madrid 2005, 294 pàg.

La comunitat dels creients de Jesús

La història de l'Església no és només una successió de personatges i fets concrets sinó un intent de reconèixer els efectes que ha tingut en la història de la humanitat la presència de persones que han cregut en la persona i la doctrina de Crist. Aquesta història de l'Església relata la vida de la institució i dels seus personatges més representatius, però sobretot reflecteix la vida d'un poble, el «poble de Déu». Difícilment es trobaria un poble, una societat o una història que presenti tanta generositat, tant d'entusiasme per crear una

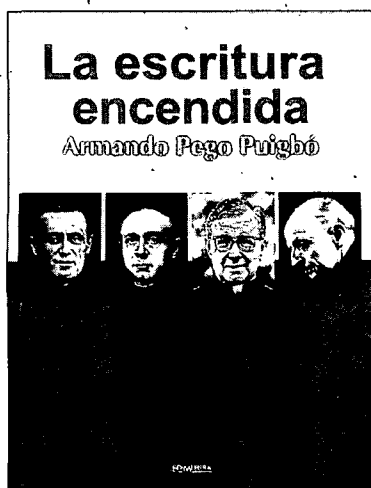
societat millor i més humana, i tantes personalitats atraïents amb una vida dedicada a promoure la veritat, la bondat i la justícia. «La vida de l'Església és un camp immens de creativitat i bona voluntat, tot i que també hi hagi abundat el pecat i l'egoisme. La riquesa de l'esperit humà es manifesta en aquest immens mosaic que és l'Església on els homes i dones han estat capaços d'aspirar a conèixer i estimar Déu segons les seves circumstàncies particulars», afirma Juan María Laboa, historiador, filòsof i teòleg, un dels tres autors del llibre, juntament amb Franco Perini, sacerdot i historiador, i Guido Zagheni, historiador. (C.C.)

AA.DD., *Historia de la Iglesia. Edad Antigua, Media, Moderna y Contemporánea, y la Iglesia en España*. Editorial San Pablo, Col·lecció Monumenta, Madrid 2005, 1.583 pàg.

La literatura com a disciplina espiritual

Aquest llibre es una reflexió sobre les relacions entre literatura i espiritualitat i la seva importància en la configuració formal i pragmàtica del missatge religiós. A través de les figures de dos sacerdots diocesans fundadors (Pere Poveda i Josep Maria Escrivà de Balaguer) i de dos jesuïtes (Josep M. Rubio i Pedro Arrupe), s'aborden algunes de les qüestions bàsiques que el segle-xx ha plantejat a la cultura catòlica i les respostes que aquesta hi ha intentat donar per mitjà d'una mena de literatura normalment circumscribida a una interpretació teològica ascètica o mística. L'espiritualitat davant la secularització actual, l'enfrontament educatiu entre l'Estat i l'Església, el paper dels laics i el diàleg fe-justícia i fe-cultura, entre altres temes, s'analitzen segons la mena de discurs i les claus hermenèutiques que generen sermons, meditacions, biografies, memòries, etc. Els protagonistes d'aquesta obra testimonien així tant la diversitat de carismes, a vegades conflictiva, com la profunda unitat de la tradició catòlica en una època tan agitada com la primera meitat del segle-xx, en què es va preparar l'arribada del Concili Vaticà II. (C.C.)

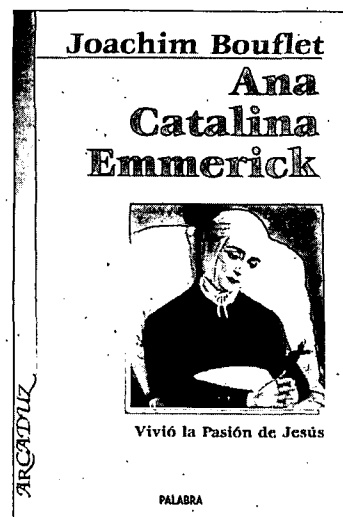
Armando Pego Puigbó, *La escritura encendida. Cuatro españoles en la Iglesia del siglo xx*. Editorial Edimurtra, Barcelona 2005, 218 pàg.

Testimoni de Jesús crucificat

Aquesta biografia d'Anna Caterina Emmerick (1774-1824) està basada tant en els documents del procés de beatificació com en els testimonis directes de les persones que hi van conviure, en particular el seu metge, el Dr. Wesener, i el poeta alemany Clemens Brentano, que es va convertir en el seu devot secretari. El relat de l'historiador Joachim Boufflet permet al lector descobrir un ésser que, més enllà de les gràcies místiques que va rebre, va ser primer de tot una religiosa santa, la qual cosa va ser confirmada per la seva beatificació, ocorreguda el 3 d'octubre del 2004. La vida d'Anna Caterina Emmerick, «relativament curta, se'n presenta unida —i com teixida permanentment amb aparicions i visions— a uns patiments reparadors, entre els quals no van ser menors els estigmes que va dur durant més de deu anys», explica Boufflet al pròleg. Ella va escriure una important obra literària (*La dolorosa Passió de Nostre Senyor Jesucrist, Vida de la Santa Mare de Déu, Vida de Nostre Senyor Jesucrist*), que ha tingut una gran acollida i influència. Com és sabut, la primera d'elles va inspirar en part *La Passió de Crist*, la coneguda pel·lícula dirigida per Mel Gibson. (C.C.)

Joachim Boufflet, *Ana Catalina Emmerick*. Editorial Palabra, Col·lecció Arcaduz, Madrid 2005, 361 pàg.

Sobre el sagrament del matrimoni

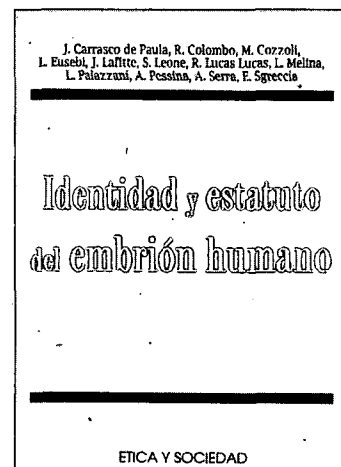
El sagrament del matrimoni es basa en l'amor entre dues persones, home i dona, amb tantes connotacions socials, culturals i eclesials que s'ha vist immers en tota una sèrie de connotacions jurídiques i canòniques, i d'una diversitat de ritus i cerimònies, al llarg dels temps com no ha tingut cap altre sagrament. «En cap celebració l'assemblea queda muda. En el sagrament del matrimoni cal tenir cura també d'aquest detall que no és gens insignificant. L'assemblea s'expressa a través de les pregàries, del cant, de les aclamacions, de la participació activa i conscient. No podem fer-la emmudir», afirma l'autor d'aquest quadern, Francisco F. Raya. El llibre està estructurat en sis capítols: «En els tres primers segles», «El que es diuen els nuvis», «El que Déu diu», «El que diu l'Església», «Els signes», «El que diu l'assemblea». La versió del ritual del matrimoni que es fa servir actualment va ser aprovada per la Conferència Episcopal Espanyola el 1994. L'autor també fa referència a les «noves formes de matrimoni» i la conveniència o no de dotar aquestes unions, sobretot les de parelles del mateix sexe, amb la paraula «matrimoni» (C.C.)

Francisco F. Raya, *El sagrament del matrimoni*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2005, 24 pàg.

Visió pluridisciplinària de l'embrió

Com s'ha de definir o valorar l'embrió humà? Aquesta pregunta no pot ser resposta suficientment per una única disciplina, com pot ser la medicina, la filosofia, l'ètica, el dret o la teologia. D'altra banda, cap d'aquestes aportacions és menyspreable o accessòria. Al contrari, és evident la necessitat que hi ha d'una relació legítima i correcta entre les diferents aportacions i els components d'aquest tema central. Es tracta, per tant, d'un tema de caràcter pluridisciplinari. Els autors d'aquest volum han ofert un conjunt de contribucions sòlides en elles mateixes, argumentades amb rigor i integrades entre elles des del punt de vista epistemològic. La contribució teològica inclou el discurs antropològic i l'ètic il·luminant-los per dins i elevant-los a una visió més àmplia i sobrenatural. «Per a la fe cristiana, l'estatut de l'embrió humà no pot trobar aclariments definitius si no és d'acord amb el projecte creador i salvífic de Déu sobre l'home», afirma Jean Laffitte en un dels capítols del llibre. I afegeix que «l'Església ensenya que tota ànima espiritual és immediatament creada per Déu». (C.C.)

AA.DD., *Identidad y estatuto del embrión humano*. Ediciones Internacionales Universitarias (Eiunsa), Col·lecció Ètica i Societat, Madrid 2000, 269 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Mediterrani

Una novel·la de Baltasar Porcel, sigui la que sigui, i el desenvolupament de l'anècdota recollida a les seves pàgines, sempre té una característica important: la seva lectura, insensiblement, et condueix a qualsevol paisatge del Mediterrani, i t'impregna d'aquest indescriptible gust salabros i amable de la nostra brisa. Una brisa gairebé domèstica, feta de gust de pi, i de sal verge, amb un regust especial que t'estremeix, perquè té la prègonesa de la nit, en la qual sembla que es passen els fantasmes amables del món clàssic...

Porcel és l'hereu d'una llarga tradició que es belluga amb el vaivé d'unes onades que van bressolar la nau d'Ulisses i que van veure els capvespres nostàlgics de Penèlope, o la ferocitat dels venjadors d'Aquilles, juntament amb les odes líriques i patètiques d'Ovidi, o la ironia distant i certera d'Horaci. Hi ha molt de fat a les seves pàgines, per no descobrir a les venes dels seus personatges la passió de Júpiter, l'enveja cruel de Juno o les manipulacions d'un Mercuri sempre disposat a fer impossible la convivència dels humans.

Tant se val que aquestes línies prèvies

semblin, evadir penetrar un *Olympia a mitjanit*, sincerament. Hi ha obres i uns quants autors —i Porcel n'és un exemplar típic— que necessiten ser desvetllats en la intimitat, per poder apreciar la quantitat d'història i cultura immensa que atresoren, i per comprendre el gran esforç que representa per a ells el fet de contenir-se, i deixar que la sobrefaça de l'anècdota es dilueixi a poc a poc, com la boira matinera i marinera, i descobreixi una riquesa difícil d'expressar.

Tot el muntatge social que envolta els protagonistes és aparentment complex, com ho és qualsevol trobada com la que s'explica aquí, on els personatges són

Baltasar PORCEL
Olympia a mitjanit.

Planeta, Barcelona 2004, 410 pàg.

molts, i Porcel sap encertar-la en la seva definició, i en els seus comportaments. No són figures de ficció encotillades en actituds literàries, sinó figures de carn i ossos veritables, amb les passions a flor de pell, incapaços de mentir-se a si mateixes, i d'enganyar-nos a nosaltres. Les seves passions són, de vegades, massa baixes, exagerades fins a

fer-les de barriada, potser per la necessitat de trencar d'una vegada el vel de la hipocresia, que cobreix certs nivells socials... Potser massa primàries, sense el pudor de les convencions socials, en nom d'un realisme que no té por d'ensenyar el rostre amagat d'unes vides que es defineixen

més pel seu món «secret», que per l'aparença dels tractats d'urbanitat antics.

Sigui com sigui, i que cal llegir des de la maduresa, l'estil té gust de mar: de vegades de rada tranquil·la d'arena blanca, d'altres a cops d'onades violentes contra els penya-segats, entre muntanyes d'escuma.

Porcel, que es prodiga en l'àmbit periodístic de l'opinió, troba aquí el millor vehicle verbal, amb la flexibilitat madura de qui sap que explica unes històries que són la vida mateixa, i que ja han escapat de les nebuloses de la hipòtesi.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Exposicions sardanistes a Cassà de la Selva

Dues exposicions interessants, que tenen com a element comú la sardana, es poden veure a Cassà de la Selva. Els punts de mira sobre la sardana d'aquestes dues mostres són essencialment artístics, un de caire pictòric i l'altre, de caire fotogràfic.

Es tracta, d'una banda, de l'exposició «Palau Ferré, el discurs artístic de la sardana», integrada bàsicament per quadres on es presenta la visió personal de la sardana d'aquest pintor de Montblanc,

traspasat fa 4 anys. L'altra és una mostra fotogràfica preparada per la Unió de Col·les Sardanistes i que porta per títol *La sardana, avui i sempre*.

La inauguració d'aquestes mostres d'art plàstic va tenir lloc el 21 d'abril, a la Sala d'Exposicions de la Coma, amb la participació dels responsables d'aquestes dues produccions i dels Amics de la Sardana de Cassà de la Selva, que han promogut aquesta activitat en el marc dels actes commemoratius del 30è aniversari.

Aquestes mostres romandran obertes fins al dia 8 de maig, de dimarts a divendres, de 7 a 9 del vespre, i els diumenges, de 12 a 2 del migdia.

Col·laboració de La Selvatana

Aquest mes de març passat, la cobla La Selvatana va participar en l'enregistrament de sardanes dels mestres Josep Capell i Tomàs Gil Membrado que configuraran el CD que s'està preparant dins del conjunt d'actes commemoratius del centenari de L'Amistat de Mollerussa. Aquesta nova edició sonora es presentarà la tardor vinent, en un concert que està previst de celebrar el mes d'octubre al teatre d'aquesta veterana i coneguda entitat de la capital del Pla d'Urgell. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagaments semestral
de 45,35€

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 / Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

A Mart també hi han caigut meteorits

Tothom sap que, d'ençà que existeix, el nostre planeta ha rebut impactes de multitud de meteorits de moltes classes. Fins i tot s'ha dit que, amb una probabilitat força alta, algun d'ells procedia de Mart. Però el que ara es pot afirmar amb una seguretat pràcticament total és que una «pedra» de la superfície marciana no és altra cosa que un meteorit que hi ha caigut procedent de no sabem on. La cosa no ha de fer estranyesa: tots els astres del sistema solar es troben exposats a rebre'n; la notícia és poder veure'n un en un planeta que no és el nostre.

Mentre l'europeu *Mars Express*, com dèiem en aquesta plana no fa gaire, va analitzant la superfície de Mart des del seu lloc en òrbita a més de 250 km per veure si hi ha aigua al subsòl, la NASA americana té dipositats sobre el seu sòl fa més d'un any dos robots, l'*Spirit* (que hi arribà el 3 de gener de l'any passat) i l'*Opportunity* (arribat el 24 del mateix mes) que van fent observacions arran de terra. L'*Spirit* ha recorregut 4,05 quilòmetres i l'*Opportunity* 2,1.

Ha estat aquest segon que ha fet la troballa del meteorit. N'ha fet

es troben (força distants, gairebé oposats) es va rebent amb gran interès pels tècnics de la NASA. Confiam que ben aviat ens en puguin donar notícia més detallada. La missió dels dos robots s'està acabant. S'havia previst per a tres mesos i els aparells al cap d'un any encara funcionen, però no se'n pot esperar gaire més. Ja ho sentirem a dir.

fotografies: és una pedra negra de grandària com una pilota de bàsquet. L'anàlisi feta amb l'espectòmetre *Mössbauer* que té el robot n'ha proporcionat la composició: fonamentalment de ferro i níquel. Recordem que el nucli de la Terra també és ric en aquests dos metalls; això vol dir que la procedència d'aquest meteorit és d'un planetesimal candidat a nucli de planeta. El ferro hi és molt pur. En això és diferent dels trobats al nostre habitatge i la cosa té la seva explicació: l'oxidació que l'atmosfera terrestre provoca no és possible a Mart, que no té oxigen atmosfèric. El meteorit marcí segurament no ha tingut modificació des de la seva caiguda. I pot fer d'això milions d'anys.

L'anàlisi que els dos artefactes americans estan fent de la superfície de Mart als llocs on

A actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

S'ha dit que la història comença a Sumer. I certament els documents escrits més antics són dels sumeris de la Mesopotàmia. L'escriptura que inventaren s'anomena cuneïforme. Els primers textos es daten de cap al 2500 aC. Després els accadis, amb Sargon I, dominaren aquella regió tot assimilant-ne la cultura sumèria. I seguiren altres pobles que anaren ocupant i succeint-se en el domini territorial. A Babilònia, Hammurabi és el gran legislador, cap al 1780 aC. Després els hitites, els hurrites i sobretot els cassites, que funden una nova dinastia, van entrant a aquelles terres. Els assiris acabaran dominant i es convertiran en la nació més poderosa de l'Orient fins al 615 aC. No cal detallar el que s'explica en els textos d'història. De vegades Mesopotàmia és anomenada Caldeia i per «caldeus» són coneguts els seus habitants, tant els accadis com tots els altres. Què podem dir, doncs, de l'astronomia dels caldeus?

Si haguéssim de creure el que ens diu Simplicí (el conegut comentarista d'Aristòtil del segle VI dC) que, durant les campanyes d'Alexandre Magne, Calístenes va enviar al seu oncle Aristòtil observacions d'eclipsis fetes pels caldeus de feia 1900 anys, hauríem de dir que els accadis ja feien astronomia cap el 2200 aC. Però un testimoni tan tardà no és gaire fiable. Això no obstant, sí que podem afirmar que ben aviat els caldeus començaren a fer observacions d'aquest tipus, perquè Ptolemeu ho diu i es basa en taules d'eclipsis fetes pels babilonis des del segle VIII aC. També tenim que Plini el Vell, que no sol fer exageracions, en la seva *Història Natural* (VII, 57) parla dels «rics tresors» de l'astronomia mesopotàmica.

Els documents de primera mà són les tauletes d'argila d'escriptura cuneïforme amb moltes referències a afers astronòmics. Concretament del 1650 aC, unes observacions de Venus; del període cassita (segle XV-XIV aC) les tauletes de Nippur que exposen que el cosmos consta de vuit

3 L'astronomia de l'antiga Mesopotàmia

esferes concèntriques; dels segles VIII-VII aC unes tauletes de la sèrie *mul APIN*, que classifiquen els estels en tres «camins» i donen indicacions sobre la Lluna, planetes, estacions...; i finalment del període selèucida, iniciat el 312 aC, documents que recullen coneixements molt més antics.

Astronomia que després es barrejà amb astrologia

Quan Sext Empíric (segle II dC) parla de *caldeus* fa servir aquest terme com a sinònim d'*astròlegs*. I així era a la seva època i des de feia temps. Però no sembla que ho fossin des del principi de les seves observacions astronòmiques, perquè el primer horòscop que ens ha arribat és del 410 aC, quan el país ja es trobava sota el domini persa. Seria molt estrany que si sempre haguessin fet horòscops no se n'hagués conservat cap d'anterior.

En els documents que hem dit veiem una astronomia ja força elaborada, superior a la dels egipcis. També eren bons calculadors i això els va facilitar les precisions que feien d'astronomia de posició. Un document de la biblioteca d'Assurbanipal és una taula de les «il·luminacions» de la Lluna i analitza, del disc lunar, dividit en 240 parts, la il·luminació en 15 dies de 0 a 240.

Tenien instruments d'observació de precisió ben notable. Entre ells l'*alidada* que servia per mesurar la distància angular entre dos astres; amb ella podien seguir el moviment diari de les «estrelles errants» (planetes); el *gnomon*, que era una vara plantada verticalment per obser-

var-ne l'ombra que quan és al mínim diari és migdia i quan és al mínim anyal assenyalava el solstici d'estiu i al màxim anyal el d'hivern; la *clepsidra*, rellotge d'aigua que era un dipòsit cilíndric graduat en el qual anava caient aigua d'un altre dipòsit més gran; el *polos* (així l'anomenaren els grecs), que era una semiesfera buida de gran diàmetre amb la concavitat cap al cel amb una bola suspesa en el seu centre; l'ombra de la bola assenyalava la posició del Sol i el seu moviment.

El calendari dels caldeus

En un principi era un calendari bàsicament lunar. I com que dotze mesos lunars fan un any de 354 dies, per ajustar-lo al moviment del Sol de tant en tant calia afegir-hi un tretzè mes i això ho determinava el rei. Més tard ja es va fer sistemàticament amb set intercalacions cada 19 anys, perquè 325 mesos lunars són 19 anys solars, que corresponen a 19 vegades 12 mesos lunars i 7 mesos més. Aquest període de temps s'anomena *cicle de Metó*. Els noms dels dotze mesos eren: Nisan, Aiar, Siwan, Tammua, Ab, Elul, Teshrit, Arahsamna, Kilisimmu, Tebet, Shebat i Adar. Amb algunes variants van passar aquests noms a cultures circumdants, entre altres als israelites. Quan calia afegir un altre mes a l'any es designava amb la repetició del nom, per exemple dient Elul II. L'inici de l'any va variar al llarg dels segles. Sembla segur que primer començava per Teshrit (a la tardor), que etimològicament significa «començ» i no per Nisan (a la primavera) com va ser després.

En el seu calendari lunar els caldeus mostraren l'enginy que tenien de bons observadors dels astres. Hi ha unes tauletes que contenen les «efemèrides lunars» i s'hi descriu la posició del Sol segons els mesos de l'any (és com pogué interpretar-les Kugler). La preocupació pel calendari va ser la clau de les seves observacions precises. Això els portà a predir els eclipsis amb molt poc error ja des d'època força antiga. Probablement van descobrir el període que ara anomenem *Saros*, que és el temps que transcorre perquè es repetixin molt aproximadament els mateixos eclipsis i és de 223 lunacions (18 anys, 11 dies i 8 hores). Però encara van fer més: determinaren les aparicions, desaparicions i aturades dels planetes (aturada o «estació» d'un planeta és el punt en què canvia, a la vista, el sentit de la seva marxa pel cel) fins a trobar-hi la periodicitat que tenen. L'historiador francès G. Bigourdan diu que els resultats dels babilonis són d'una precisió «sorprenent i superior a la que aconseguí Hiparc de Nicea» (el grec Hiparc va viure al segle II aC).

Als astrònoms babilonis es deu la divisió en 360° de la circumferència i la de cada grau en seixanta minuts (primers) i de cada minut en seixanta (minuts) segons. I també la del dia en 24 hores (que els feien de 12 hores dobles) i la de l'hora dividida com els graus. Els grecs primer i després els romans ho prengueren d'ells i passà a nosaltres. També van ser ells els qui inventaren la setmana que els jueus van adoptar, bo i fent sagrat l'últim dia consagrat a Déu.

El Zodíac, franja celeste a banda i banda de l'eclíptica, també va ser una invenció dels caldeus. La dividiren en 12 porcions corresponents als 12 «signes del Zodíac», que són les dotze constel·lacions zodiacals conegudes.

L'observació meticulosa dels caldeus va donar origen a l'astronomia de posició que després es desenvolupà a Grècia i fins als nostres temps.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

La intérprete ****

Director: Sydney Pollack.

Guionistes: Charles Randolph, Scott Frank i Steven Zaillian.

Intèrprets: Nicole Kidman, Sean Penn, Catherine Keener, Yvan Attal.

Gènere cinematogràfic: thriller.

Estats Units, color, 2005. 100 minuts.

Públic: joves.

Silvia Broome és una intèrpret nascuda a l'Àfrica que sent com amenacen de mort un president africà que viatjarà per parlar a l'Assemblea General de les Nacions Unides. No triga a adonar-se que ella també s'ha convertit en blanc dels assassins. Tobin Keller és l'agent federal encarregat de protegir-la i pensa que la dona no ho ha explicat tot. Silvia i Tobin, per naturalesa, veuen la vida des de punts de vista diferents. Ella, intèrpret a les Nacions Unides, creu en el

reserva un petit paper) aquesta pel·lícula, després de la mediocre *Caprichos del destino* i de l'avorrit remake de *Sabrina*. Aquesta vegada Pollack aconsegueix, juntament amb un equip de guionistes amb força experiència, reunir els conflictes a gran escala (com la trama política internacional) al costat dels més íntims (com la ben treballada relació entre Tobin i Silvia, fugint de l'estereotip) en un mateix guió i d'una manera compacta i coherent.

Rodada en part a la seu central de les Nacions Unides a Manhattan (cosa que no va aconseguir Alfred Hitchcock per a *Con la muerte en los talones*), la pel·lícula ofereix una defensa, complexa, però defensa, dels valors que aquesta institució abanderada. La popularitat aparent dels punts de vista dels seus protagonistes i la seva evolució pretén ser una mostra del que es posa en joc entre les seves parets. D'altra banda, la interpretació i personalitat de Nicole Kidman — el principal triomf de la qual és el canvi d'accent (imprescindible la versió original) — i la de Sean Penn — que sap transmetre força i tristesa al mateix temps — són part important de l'èxit del film. En definitiva, una gran producció amb bon resultat.

Humor: 0; acció: 1 i 1/2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Sean Penn a l'ONU.

poder i en la inviolabilitat de les paraules. Ell, agent del servei secret, analitza la gent segons el seu comportament, li importa poc què diguin.

Sydney Pollack, un dels productors creatius de més èxit, també dirigeix (i s'hi

Querido Frankie ***

Directora: Shona Auerbach.

Guionista: Andrea Gibb.

Intèrprets: Emily Mortimer, Jack McElhone, Mary Riggans, Sharon Small.

Gènere cinematogràfic: drama.

Gran Bretanya, color, 2004. 110 minuts.

Públic: joves.

El trió protagonista.

Frankie, un nen sord de nou anys, i la seva mare Lizzie, tota la vida que es muden d'un lloc a un altre. El seu «pare» és mariner i Frankie li escriu cartes explicant-li tot el que fa, però aquestes cartes en realitat les escriu la mare, amb l'única intenció de protegir el fill d'una història que l'espectador anirà coneixent a mesura que avanci la pel·lícula.

La pel·lícula explica una història bonica, amb un ritme molt adequat per al gènere. A més, el guió sap construir un relat complex, sense deixar serrells. La suma del guió, la banda sonora i la fotografia dona com a fruit una pel·lícula molt acceptable. Al mateix temps, la pel·lícula posa en relleu la necessitat que tenen els fills dels seus pares. Frankie estima molt la seva mare, però amb ella no en té prou; li cal un pare, i d'això la seva mare també se'n adona.

Humor: 1; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Los chicos del coro ****

Director i guionista: Christophe Barratier.

Intèrprets: Gérard Jugnot, François Berléand, Kad Merad, Jean-Paul Bonnaire.

Gènere cinematogràfic: comèdia-drama.

França, color, 2004. 95 minuts. / Públic: joves.

El 1949, Clément Mathieu, professor de música a l'atur, comença a treballar com a vigilant en un internat de reeducació de menors. Especialment repressiu, el sistema d'educació del director Rachin amb prou feines aconsegueix mantenir l'autoritat sobre els alumnes difícils. El mateix Mathieu sent una íntima rebel·lia contra els mètodes de Rachin i una barreja de desconsort i compassió pels nois. En els seus esforços per apropar-s'hi, descobreix que la música atrau poderosament l'interès dels alumnes i s'entrega a la tasca de familiaritzar-los amb la màgia del cant, al mateix temps que va transformant les seves vides per a sempre.

Barratier, en el seu primer llargmetratge, impregna la pel·lícula d'una humanitat profunda i intensa, no exempta de nostàl-

La música canviarà els alumnes.

gia. El relat, juntament amb la seva ambientació (com la decrepita presència de l'internat o l'afable i protector Maxence), desprèn una olor de conte, en què el vigilant-professor es converteix en una mena de flautista d'Hamelin. Encara que cinematogràficament no ofereix res de nou ni excepcional, la pel·lícula distreu, alhora

que suscitava reflexions sobre l'educació, la família, l'afecte i el poder «sanatori» de l'art musical. Una cosa poc habitual, sens dubte.

Humor: 1; acció: 1/2; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Extres DVD: idiomes (francès i castellà), subtítols (castellà) i extres (fitxa artística i tècnica, filmografies destacades, premis i nominacions, les cançons de la pel·lícula...).

El món de la televisió

► **L'un per l'altre ***

Dijous - 21.35 h - TV3

Públic: adults.

L'un per l'altre, protagonitzada, entre altres actors, per Jordi Sànchez, Anna Lizaran, Rosa Boladeras, Jaume Bernet i David Bagés, consta d'un primer lliurament de catorze capítols centrats en la història d'una família que es pensa que és normal, però que en realitat no ho és.

Toni, un professor d'Història i arqueòleg frustrat, conviu amb Maria, que treballa de recepcionista a l'hostal Lisboa. És fill dels propietaris d'un sex-shop de Barcelona, que està regentat per la seva mare, Rosa. El pare, Poppins, retirat deu anys abans de la jubilació, dedica la vida a les seves dues grans aficions: la vida contemplativa i la música rock.

Es tracta d'una sèrie, totalment inapropiada per a una cadena pública, que busca l'humor a qualsevol preu.

TIC

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **ESCOLANS.**— La diòcesi xilena de Melipilla ofereix una pàgina per a la formació d'acòlits i escolanets: www.escoladeacolitostk.tk

Barcelona

• **GRUP DE PREGÀRIA «JESÚS, TE QUIERO».**— Tercera trobada el 30 d'abril i 1 de maig, a la Fundació Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona). Enguany es comptarà amb la presència del sacerdot italià Francesco Chinaglia, exorcista de la diòcesi de Ravenna-Cervia, que impartirà tres ensenyaments: sobre la sanació, l'alliberament i l'eucaristia. El programa també inclou pregària d'alliberament i de sanació per als malalts. Més informació: tel. 696 963 816.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran. El 2 de maig, a les 17.00, Joan Vives (historiador de la música, i redactor i programador de Catalunya Música) parlarà sobre *Per primavera parlem de Vivaldi*; a les 18.30, celebració de l'eucaristia. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 2 de maig, a les 19.00, Toni Comín (diputat del Parlament de Catalunya) parlarà sobre *El paper d'Europa al món*. Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

• **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.**— El 4 de maig, a les 21.00, «El settecento instrumental italià», amb obres de Leo, Pergolesi, Boccherini, Sammartini i Vivaldi; el 7, a les 19.00, l'Orquestra Simfònica del Vallès interpretarà obres de Mozart. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **VIDA CREIXENT.**— El 5 de maig, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Parlar bé de Déu*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 934 122 120, fax 934 125 612, a/e: info@vidacreixent.org, web: www.vidacreixent.org

• **CERCLE LA SALLE.**— El 5 de maig, a les 19.00, *Passejant per Barcelona*, per Carmina Sesé, amb D. Llimona, R. Lorenz i J. Sesé. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), el 5 de maig, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (rbla. Prim, 252 - Barcelona), participació dels homes a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30); el 6, a la parròquia de la Bonanova, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila: a les 17.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 18.00, eucaristia.

• **FRÀTER.**— El 7 de maig, a les 11.00, jornada de formació per a persones voluntàries que vulguin conèixer i participar en la Fràter. El tema serà *Acompanyar i viure*, a càrrec de Montse Turull, responsable del grup de Fràter del Vallès. Serà a la casa d'exercicis de Sant Ignasi de Loiola de Sarrià (Barcelona), Més informació i inscripcions: Maria Aménos, tel. 977 235 882, i Montse Turull, tel. 610 465 133.

• **CICLE DE CORALS I ORQUESTRES UNIVERSITÀRIES.**— El 7 de maig, a les 11.30, concert final conjunt de totes les corals que intervenen al cicle.

Dirigeix: Poire Vallvé. Lloc: Paranimf de la Universitat de Barcelona.

• **ANY PERE TARRÉS.**— El 7 de maig, a les 13.00, actes de la comarca del Segrià i les Garrigues. Presentació dels itineraris de guerra del Dr. Pere Tarrés. Organitza: Col·legi Oficial de Metges de Barcelona. Més informació: tel. 935 678 860; fax 935 678 861, a/e: congres@comb.es, web: www.comb.es

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **CANT PER A LITÚRGIA.**— Del 18 al 23 de juliol, i Trobada d'Animadors de cant per a la litúrgia. Direcció musical: Buia Reixach. Instructors adjunts: Gregori Estrada i Andreu Martínez. Més informació: tel. 938 777 766, fax 938 777 762, a/e: trobadescant@abadiamontserrat.net

• **PARROQUIA DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— El 7 de maig, a les 21.00, concert *Oratori de l'Ascensió*, de J. S. Bach, pel cor Bach de Sant Miquel dels Sants. Dirigeix: Robert Garrigós.

• **LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.**— El 7 de maig, recés de primavera dirigit per Alvar Maduell. El tema serà *Fidelitat i fidelitats*. Casa de la Sagrada Família de Vallvidrera. Més informació: tel. 628 615 429.

• **TEATRE AMATEUR.**— El 7 i 8 de maig, a les 22.00 i 18.00 respectivament, representació de l'obra *Computer love* a càrrec del grup Sant Isidre, al teatre parroquial Sant Isidre. Més informació: tel. 934 495 930, a/e: auditorilatorrassa@apli.com

• **PARES TEATINS.**— El 8 de maig, a les 18.00, concert del cor Ariadna, dirigit per Gemma Tatay. Entrada gratuïta. Aportació voluntària per a la restauració de l'orgue. C/ Consell de Cent, 293 - Barcelona, tel. 934 549 863.

• **PARRÒQUIA DE SANT FRANCESC DE PAULA.**— Ha creat la web www.amicspaola.com per donar a conèixer el projecte de construcció de la parròquia, posar-se en contacte amb tots els que porten aquest nom, i convidar-los a la festa que se celebrarà el 8 de maig. Amb aquestes persones i els devots del sant és previst formar l'Associació d'Amics de Sant Francesc de Paula. Local provisional: passeig del Taulat, 208 - 210. Horari de misses: diumenges i festius, a les 11.30 (català) i 12.30

(castellà). Vetlles de festius i dissabtes, a les 19.00. Rector: Mn. Joan Villegas, tel. 609 319 430.

• **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-SANT ADRIÀ.**— El 8 de maig, recés i convivència. Cecília Prat, religiosa del Sagrat Cor, parlarà sobre *Espiritualitat actual*. Serà a Can Banús, Fundació Acollida i Esperança. Més informació: tel. 934 970 512.

• **FUNDACIÓ OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA.**— Amb motiu de la festivitat de la seva patrona celebra el 13 de maig, a les 17.30, una eucaristia oficiada per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, a l'ermita ubicada a la llar infantil del carrer Santuari, 94 - Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 19 i 26 de maig, i 2 i 9 de juny, Teresa Solà impartirà el curs *Càntic dels càntics, Proverbis i Cohèlet*. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **ASSOCIACIÓ UNESCO PER AL DIÀLEG INTERRELIGIÓS.**— El 29 de maig tindrà lloc al Parlament Català de les Religions 2005 amb el tema *Per què les religions al segle XXI - el fet religiós i espiritual a debat en una societat plural*. Inscripcions: www.audir.org

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Organitza el pelegrinatge amb malalts a Lourdes, del 25 al 29 de juny. Inscripcions a partir del 3 de maig i fins al 9 de juny, de dimarts a dijous, de 17.00 a 20.00, al local de l'Hospitalitat (c/ Consell de Cent, 224 - 228 - Barcelona, tel. 934 874 009).

• **ASSOCIACIÓ CONESTI.**— Ofereix persones de confiança i amb experiència per a servei domèstic, atenció a gent gran, nens, neteja, a hores, jornada completa, de nit, festius, etc., i també tota classe de professionals. Més informació: Sr. Remberto, tel. 934 434 057, de dilluns a divendres, de 17.00 a 19.00.

• **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: tots els dimecres, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona; tots els dissabtes, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

Girona

• **TAIZÉ.**— El 2 de maig, a les 21.00, pregària a l'estil de Taizé als locals del centre Pare Claret (Joan Maragall, 23 -

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 6 al 8 de maig.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

Des del carrer

Una explosió de colors és el que la Milós González plasma en cadascuna de les seves obres «naïf». Infants enjogassats, ocells de colors cridaners, paisatges d'una gran intensitat, parelles enamorades, escenes de la vida quotidiana... formen part de l'imaginari d'aquesta jove barcelonina de 35 anys que, tot i la disminució que pateix i que la fa viure subjecta a una cadira de rodes, ha aconseguit veure la vida amb els colors de l'arc de Sant Martí. La seva alegria neix de molt endins, és fruit de la fe en Jesús ressuscitat i del convenciment que cadascú ha de trobar el seu lloc a la vida. Després de visitar l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida, les obres «naïf» de la Milós González estaran exposades del 10 de maig al 10 de juny a la Llibreria La Plana de Sant Boi de Llobregat.

Milós González transmet la joia de la fe a través de les seves pintures «naïf»

«L'arc de Sant Martí significa per a mi la unió del terrenal amb l'espiritual»

—Per què vas optar per fer pintura d'art naïf?

—Des del 1991 pinto i em sento molt còmoda amb aquest estil, perquè, com sempre dic, la pintura naïf és veure la vida des del punt de vista dels infants. És una pintura plena de detalls que els infants són capaços de captar, mentre tot sovint passen inadvertits per als més grans, que anem massa atabalats. La pintura naïf no és una pintura ingènua que no diu res, sinó que pot arribar a dir molt, pot arribar a explicar una vida, pot contagiar molts sentiments i fins i tot pot arribar a anar més enllà dels sentiments. La vida té molts moments dramàtics i el que jo pretenc amb les meves obres és almenys que s'escapi un somriure en els qui visiten l'exposició.

—Com t'ha ajudat personalment el fet de pintar?

—M'ha ajudat molt, sobretot en els moments difícils. Tenir una discapacitat és un handicap personal i social, i la pintura m'ha ajudat a treure ferro de la

situació. Quan començo a pintar les hores em passen volant. M'hi sento molt còmoda perquè mentre pinto prego, és a dir, quan pinto uns infants al mateix temps prego per ells.

—T'hauria agradat dedicar-t'hi professionalment?

—Evidentment, però en el seu moment l'escola on volia estudiar no estava adaptada per a discapacitats. Per això, des de ben petita tinc una profesora particular de pintura, que fa uns trenta anys que està amb mi. Amb ella he tocat tots els estils fins que vaig trobar la pintura amb què em sentia més còmoda. M'agrada la vitalitat que té la pintura naïf i l'alegria que transmet.

—De vegades als cristians ens costa transmetre aquesta alegria?

—Sí, per això un musulmà em va preguntar fa uns dies: «Per què vosaltres sou incapaços d'anar pel carrer transmetent la joia del Crist ressuscitat?» Realment, ens hem de preguntar com podem transmetre a la feina i en la nostra vida quotidiana que Crist està

dins nostre. Cal fer-ho tot amb entusiasme i contagiar aquesta alegria.

—De quin color és per a tu la vida?

—Hi ha un motiu que sempre faig servir en les meves pintures i és l'arc de Sant Martí. En aquest sentit, crec que la vida hauria de ser la unió entre allò terrenal i allò espiritual, que és el que significa l'arc de Sant Martí, i una explosió de color i de vida, malgrat que hi hagi situacions de dolor o que som incapaços d'entendre. És com la mort i la resurrecció. Darrere d'una mort sempre ha d'haver-hi una resurrecció. I per a mi la vida és això: anar ressuscitant cada dia una mica. No concebo la vida com un dolor sense sentit. Per a mi, en tot el que he fet i he estudiat ha estat bàsica la meva espiritualitat de fons.

—La vivència espiritual s'aguditza quan pateixes una discapacitat?

—És així, i a mi també m'ha ajudat molt el fet d'haver estudiat Teologia i el fet d'haver entrat en contacte amb les comunitats de vida cristiana dels jesuïtes. L'espiritualitat ignasiana em va canviar i em va fer descobrir aquesta espiritualitat que tots portem a dins.

—En la pintura vas optar per l'estil naïf. I en l'àmbit professional?

—He estudiat des de pròtesis dentals fins a piano, que vaig haver d'abandonar per una tendinitis. Finalment, he trobat la meua vocació autèntica amb la llicenciatura en Ciències Religioses i especialitzant-me en l'assessorament en situacions de crisi. Ara mateix busco feina per ser agent de pastoral en l'àmbit sanitari.

Carme Munté

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Minúcies sobre el nou Papa

En els dies previs al desenllaç del conclave no em vaig cansar de repetir a molts amics que el concepte que em mereixia el cardenal Ratzinger era, de llarg, més positiu que el que en tenien ells, delerosos de canvis... Ho deia, això sí, sense amagar altres preferències. D'on em venia aquesta bona valoració de l'actual Benet XVI, que tant m'ajuda ara a mirar el futur amb esperança?

En primer lloc, d'haver llegit força coses seves, especialment dos llibres: *Il sale della terra*, un llarg col·loqui del cardenal amb Peter Seewald, i *La mia vita*, on Ratzinger explica els seus records del període 1927-1977. Tots dos, naturalment, traduïts de l'alemany. Aquestes lectures m'havien fet adonar de la persona real, del cristià lúcida que hi ha en ell, més enllà de la seva imatge tòpica.

En segon lloc, de dues minúcies, fruit de l'observació directa, encara que breu, del cardenal, en les dues últimes visites *ad limina* dels bisbes catalans.

Començaré per les notes que vaig prendre en la darrera, el dissabte dia 26 de febrer. Potser a causa de la pobra impressió que m'havia produït el moralisme detallista d'un altre prefecte, em va sorprendre que Ratzinger, en el marc

auster de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, comencés la seva intervenció dient-nos: «No és possible comprendre el model antropològic cristià sense una amistat personal amb Jesucrist.» A partir d'aquí, continuà insistint que l'antropologia cristiana es basa en l'ètica del *sí*, no pas en la del *no*. I comporta, evidentment, un treball de formació. En aquest punt va fer al·lusió a la importància del Catecisme de l'Església i a la propera publicació d'un compendi breu del seu contingut en forma de preguntes i respostes. «Però la catequesi», va afegir replant el clau, «ha de ser personalista, ha de portar a l'incontro amb el Senyor» (era recent la mort de don Giussani). A continuació ens animà a mirar l'Església amb joia, a gaudir de la seva dimensió sacramental, a no contraposar el sentit de la caritat al sentit de la jerarquia, a tenir presents les seves grans figures, a *sentire cum Ecclesia*...

L'altra... és encara més minúcia: l'observació del cardenal sol, anant al seu lloc de treball, un dia qualsevol, en contrast amb la grandiositat de l'escenari vaticà. La vaig consignar en aquesta columna, el 1998: «Aquest matí, cap a les nou, he pogut veure —una casualitat— com el cardenal Ratzinger anava a la seva oficina. Sol i a peu, amb un abric fosc i una cartereta a la mà, avançava discretament fins que una dona d'aspecte molt senzill l'ha aturat. S'hi ha entretingut sense pressa i ha continuat... Res de particular. Però, probablement, molts no se l'imaginaven així.» (*Catalunya Cristiana*, núm. 962).

Acabo aquestes impressions amb unes paraules significatives de l'ara Benet XVI, tretes del primer dels dos llibres que abans he esmentat: «Cal que un home sigui el successor de sant Pere i que assumeixi una responsabilitat personal última, assistit col·legialment. És propi del cristianisme aquest principi personalista que no desapareix en l'anonimat, sinó que es fa present en el sacerdot i en el bisbe. Les formes com aquesta responsabilitat serà exercida poden canviar i segurament canviaran, si comunitats, fins ara separades, entren en la unitat amb el Papa.»

CASA NTRA. SRA. DE MONTSERRAT

Exercicis, homes, maig, del 16 (20 h) - al 21 (15 h), P. Sospedra.

Cap de setmana: (tots) juny, del 4 (11 h) - al 5 (19 h), P. Cura Lluvià.

Exercicis, noies: juliol, de l'11 (20 h) - al 16 (15 h), P. Cura Lluvià.

Exercicis, homes: juliol, del 18 (20 h) - al 23 (15 h), P. Sospedra.

Exercicis, homes: agost, del 22 (20 h) - al 27 (15 h), P. Sospedra.

Plaça de la Font del Lleó, 21 - 08140 Caldes de Montbui
Tel. 938 654 496